

Pământ și sânge

. Ochii interlocutorului exprimă frică. O frică animalică, irațională. Frica de moarte. O știu bine, căci am gustat-o și eu, înainte de a deveni „supraom”¹¹. Înainte de a fi botezat în moarte, logodit cu moartea, înșurat cu moartea. Înainte de a ajunge să iubesc moartea în aceeași măsură cu viață. Prin asta cunoști un om întreg: nu se teme de moarte. O acceptă ca pe fenomen normal, căci viața fără moarte și moarte fără viață nu se poate. Numai animalele și oamenii inferiori se tem de moarte. Primitivii nu au conștiința divinității și eternității. Trăiesc clipa și cultivă frica paralizantă de moarte. Aceasta îi face slabi și vulnerabili. Când poți jiica pe-o carte, pe-o singură carte, tot ce ai, inclusiv viața, atunci te poți numi om..

Transpirația îi curge șiroaie pe fața uscată, punctată de pistrui. A renunțat să și-o mai ștergă. A pierdut o parte din controlul conștient asupra propriei persoane. Mâna în care ține agenda tremură perceptibil. Citește câte o idee, apoi ridică repede privirea rea, șireată, de animal de pradă. Vrea să prindă o cât de mică șovăială pe fața mea. Nu va prinde. Am văzut alții, mai ai dracului și nu m-au impresionat. Bălaiul fumează gânditor. Probabil, se întreabă până unde voi accepta jocul adversarilor. Nici eu nu știu. Aștept un semn de la marele veghetor al vieții mele. În principiu, nu intenționez să ucid mesagerul sioniștilor. Nu e un pericol pentru nimeni. Dacă îl ascut, n-o fac pentru el. Urmăresc atent firul gândirii celui care i-a dictat cele expuse. Caut să ghicesc cine este și ce urmărește. E greu de admis că au trimis un mesager numai pentru a mă enerva. Sionistul continuă cu glasul găuit de emoție:

— Nu v-a rămas decât pământul, Varain. O turmă de

valahi sălbăticiți va scurma pământul, sub privirile disprețuitoare ale oamenilor noștri. Fără bani, fără mașini, fără știință... Niște sclavi ai țărânei.

— Și? îl întreb eu scurt, pentru a-l scoate din tâțâni.

Mă privește suspicios, cu ochii săi albaștri-apoși. E

șocat că nu mă enervez. Reia:

Legați de pământ și de mizerie, Varain. Altceva n-aveți. V-am făcut praf sistemul informativ, sistemul financiar-bancar, sistemul economic. Ne-ați lovit de moare, v-am lovit. Ne-am răzbunat. România e terminată.

— Oare, Ely?

Iar s-a blocat. Dacă ar putea, mi-ar scoate ochii. Nu poate. Emoția îl gâtuie. Scoate niște vorbe găjâite, pe care abia le înțelege. Își adună bruma de curaj și se avântă din nou:

— Vom muri împreună, Varain. Iar voi veți muri urât, legați de pământ, ca niște sclavi.

E timpul să-l trosnesc, să-i fac praf orgoliul de slugă de casă mare:

^ ~ Ely' noi înflorim din pământ. Străbunii mei mușcau pământul înainte de a muri. Când romanii au pus capul lui Decebal pe treptele Capitoliului, din gura lui a curs pământ și sânge. Și s-a auzit o voce grozavă, care a înghețat sângele în vinele romanilor.

— Ce-a spus? murmură Ely.

^ Al meu e. A intrat în joc. îl fac arșice și-l trimit stăpânilor săi pe tavă. Cam așa gândește luptătorul din mine. Hipercoriștiința mă oprește. Mă îndeamnă să-mi păstrez calmul de om- superior acestor bestii care lovesc est-eu- ropenii. îi replic zâmbind:

Voi, care ați cumpărat ultima informație despre geto-daci, nu știți ce-a spus?

— Delirezi, Varain. Vrei să atragi pe tărâmul de legendă. În astea sunteți tari.

Vrea să scape, jivina. Nu va scăpa. îl voi face un pachet €, nervi zdrențuiți, pe care-l voi livra șefilor săi. închid ochii o fracțiune de secundă, să-mi rememorez exact istoria nescrisă a neamului meu, apoi încep:

— A strigat, Ely. A strigat de-au crăpat zidurile capitoline.

Brusc, schimb tonul și-i depăn, litanie, mesajul către stapanii sai:

Voi, ce loviți în prinșii Răniți,
slăbiți și goi,
*Veți fi și voi ca dânșii Iar noi vom
fi ca voi!*

Veți împărți în două Ulciorul cu
venin,

Veți linge bob de rouă Și veți
mânca pelin, - Veți crește-n legi
străine,

Sub stăpâniri barbare,

Căci vremea care vine Nu
mângâie, ci doare...

Ce vrea să însemne asta, Varain? Iarăși mituri?

Pentru tine, mituri, Ely. Pentru noi, viață: E rândul vostru sa
plătiți. Să gustați disperarea neputinței. Asa ne-au învățat străbunii.

— Ce să vă învețe, Varain? Națiunea voastră e terminata. Am smuls
ultimul gologan din buzunarului românului. Am cumpărat conștiințele
care luptă alături de noi...

Ai cumpărat pe mă-ta! intervine lipoveanul, nimalele lacome
care v-au ajutat să puneți mâna pe averea romanească n-au conștiință.
Au numai stomacuri Și-o sa le spintecăm. Au numai sex. Și-o să-i
jugănim

— Nu veți îndrăzni! țipă Ely. întreaga comunitate...

r,~i • i x1^{P1}Ș Când Vrei pe comu^{nitate} ta! îl întrerupe Bal aiul. Noi credem în
Forța Ariană. Numai cu ei discutăm. Pe restul îi vom judeca și-i vom
băga la zdup.

— Consiliul Europei..., se sufocă Ely să-l întrerupă dar nu reușește.

— Mă piș și pe consiliul ăla, continuă lipoveanul la fel de calm. Nu e
al Europei. E o adunătură de poponari și de agenți de-ai voștri.

— Cum îndrăznești?

Bălaiul se întinde peste masă și-i atinge lejer peste bot. îi dă borșul, la minut. Spaima de pe fața lui crește în intensitate. Amicul meu continuă la fel de impasibil, de parcă ar preda o lecție în fața unor puștani:

— Ția nu luptă pentru Europa și-o să-i dăm jos cât de curând!

Ely scuipă sânge și mormăie:

— N-aveți voi puterea asta!

— Avem, îl asigură Bălaiul. *Consiliul Europei nu e Dumnezeu, nici nu reprezintă voința lui Dumnezeu.* E prea; plin de târături ca să spui că e european. Arieni nu se comportă ca ei.

— Fasciștilor! izbucnește Ely.

N-a fost inspirat. Lipoveanul îl cârpește din nou. O face cu plăcere. -

• 1 2 1 ^

— Fascistă a fost doamna mă-ta. Noi suntem arieni și-o s-o v-o tragem de n-o să rămână sămânță din voi! Căci sunteți sămânța dracului. Unde ați intrat, ați mânjit tot, ați furat tot, ați dezbinat oamenii.

Ely ar vrea să spună ceva dar nu îndrăznește. Studiez scena dar nu intervin. Bălaiul are dreptul la porția lui de satisfacții. îl îmboldesc pe Ely:

— Zi, ce vânt te-a adus!

— Dacă Frăția Ariană mai lovește odată, vom boicota Europa!

— Și-o să ne iei boii de la bicicletă! replică lipoveanul. V-ați speriat că pâraie șandramaua? Că, în sfârșit, arienii

au înțeles jocurile și s-au unit?

— Noi nu ne speriem. Vom aplica presiune financiară.

— Ne doare în doamnele coate de presiunea voastră! Și voi știți asta. V-au speriat lupii cei tineri din Rusia, Germania și Austria.

— Puțin nu va rezista mult, bâiguie Ely, scuișând sânge.

— Ha! se bucură lipoveanul, de Puțin vi-e frică! Vă rupe gâtul moscalu' ista. Și vă scutură de ultimul gologan furat din sângele mujicilor.

— America nu va permite!

— America va face ceva la olița ținută discret de Mădălina lu' Olbraiț, Se tem de moscali. De asta nici nu ne-au primit în NATO.

— Și voi nu vă temeți de ruși?

— Noi nu ne temem nici de Dumnezeu, intervin eu. Curățenia făcută de Puțin în Rusia e nimic. Noi vom declanșa uraganul. Curând.

— Vă vom izola!

— Și? A venit cineva la noi să ne aducă ceva? Nu! FMI ne-a dat c-o mână și ne-a luat cu zece. NATO, la fel. Ne-ați jupuit la sânge. Nici dacă eram sub ocupație străină, țiu îndrăzneau, să ne jefuiască atât de crud.

— Sunteți puțini, Varain. Vă vom zdrobi cu oameni din rândul românilor, să fie răzbunarea mai crudă!

— Ely, românii care luptă împotriva noastră nu sunt oameni, ci animale inferioare. Îi va ucide fecioara de gheață.

— Cine?

În loc să-i răspund la întrebare, recit liniștit din programul viitorului:

Ne-am îmbrăcat în soartă,

Cumpliți ca osândă,

La sfânta noastră poartă,

Ca lupii, stând la pândă.

Vom însera cu anul Și-om deveni
pământuri,

Ne-o ține minte neamul Frumoși ca
niște cânturi.

Vom adormi cu veacul Și-om fi din
nou zăpadă,

Ne-o pomeni săracul In plâns
de baladă.

Ne-o arde foc din creștet Ne-or plânge-n
palme macii,

Când ne-om opri din umblet Feciori ai
Sfintei Dacii.

Vom învia ogorul Și-om susura
colinde,

Ne vom hrăni poporul Cu vise și
merinde.

Va umple-a țării masă Parfum de
vis și pâine,

Căci am ajuns acasă Pe gliile
române...

Ely ascultă prostit. Nu înțelege nimic. Cine a mai auzit spion să recite
versuri? Bălaiul se simte dator să-i explice: E moartea voastră. Până la
ultimul. Ați călcat pământ și suflet de român. Ați semănat otrava...

Ely se înviorcă. Ideea că sămânța răului răspândită în români i-ar

putea ajuta îi dă puteri:

— Nu mai scăpați de otravă!

— Scăpăm! îl contrazic eu calm. Frăția Ariană a intrat în dispozitiv de atac.

— Fasciștilor! Naziștilor!
5 ?

Ely țipă de-a binelea. Lipoveanul îl studiază curios, ca pe o gănganie prinsă-n insectar. Cugetă cam când să-l „mângâie” din nou. Intervin pentru a preveni transformarea discuției într-o mardeală ordinară.

— Fără violențe, lipa!

— Așa a zis și nen-tu Nelu Virusatu; *fără violență!* Vezi ce-a ieșit?

— Lasă-l pe Nelu în durerea lui! Și ascultă ce spune orătania asta, să înțelegi cum se fac noile jocuri!

— Ah, sfinte Kalașnikov, când o să-mi dai dezlegare la gloanțe? oftează lipoveanul și se liniștește.

Ely se pregătește să latre o nouă rafală de slogane insultătoare. îl avertizez:

— Naziștii au fost produși de voi, de sioniști. Și v-au făcut jocurile prin care v-ați îmbogățit. Ați strâns averi din război și din moarte. Asta o știu până și țăncii de grădiniță.

Se îneacă de furie. îl las să-și facă reanimarea și încerc să intuiesc cine l-a trimis. în mod vădit, din organizația mondială sionistă, distrusă de noi, au rămas grupuri și grupulețe, pe întreaga planetă. Sunt periculoși pentru că sunt disperați. învață și ei lecția amară a disperării. Și-o să învețe și lecția morții. Curând.

— Varain, nu se poate trăi din vise!

De data aceasta, a citit din agendă. Ideea exprimată aparține unuia

mai inteligent, cu mai multă logică.

— Nu se poate, agreez eu.. Să spui treaba asta marionetelor voastre din politică!

— De ce?

— Poate le cade vâlul de pe ochi. Aș vrea să prind clipa aceea, clipa adevărului.

— N-o vei prinde, Varain! Românii nu mai au decât pământul de sub tălpi și un simulacru de stat. Vor crăpa ca animalele, Varain. Aceasta e răzbunarea noastră. Dinte

pentru dinte, ochi pentru ochi...

— Și p...ă pentru p...ă, îl persiflează Bălaiul. Deși, completează el, mă îndoiesc că ai asemenea sculă în dotare. Prea ești bleg.

Pe fața sionistului se întinde o expresie care se vrea de scârbă. Nu reușește decât o mască urâtă, de spaimă. Namila de lipovean îl stresează căci Ely, ca orice individ inferior, se teme de durere. Dacă ar fi fost instruit ca noi, ar fi învățat să se ridice deasupra oricărei senzații și emoții. Instructorii ne pileau dinții pe viu, pândind o singură tresărire, o singură lacrimă. Și se bucurau teribil când nu le vedeau. Ce știe grămada asta de carne din fața mea despre călea către supraom? E un pion mărunț, dintr-o organizație care se închină la bani. Și săvârșește orice crimă pentru a-i obține și a-i înmulți. Niște animale care nu merită să trăiască.

— Facem ce vrem cu voi! explodează sionistul. Vă ridicăm mulțimile sărăcite și imbecilizate în cap.

— Împotriva noastră, nu poți face nimic, Ely, replic eu liniștit. Noi nu existăm în această lume. Luptăm din cealaltă, în care voi nu veți pătrunde niciodată.

Scoate un sunet neinteligibil. Știe că am spus adevărul. N-au soluție pentru dilemă. Mai puțin de o mie de români luptă împotriva invaziei, cu mijloace neconvenționale. Nu pot fi atinși. Nu se închină și nu se supun,

infirmând părerea că România ar fi ușor de cucerit. îl zădăresc:

— Chiar dacă veți lua și pământul, vom lupta din aer. Aerul nu-l puteți cumpăra.

Nu răspunde la provocare. Răsfoiește nervos agenda. Ce să mai latre, să ne descurajeze? Orice ar spune, în zadar. Noi nu ne temem de nimeni și de nimic. Și nu ne descurajăm niciodată. Cunoașterii cu precizie de micron planul de; invazie economică* ~~Si mai știu ceva: știu că voi~~
~~i învinge. Am citit viitorul și știu. De aceea, lucrăm~~
calm, fără grabă. Ayem timpul de partea noastră.

— Va fi un haos cumplit, Varain, se îmbătoșează el să-și livreze mesajul.

— Va fi, Ely. Haosul e întotdeauna cumplit. Voi l-ați semănat, voi veți fi distruși de el. Haosul va înghiți marionetele voastre politico-economice. *Românii vor scăpa de trădători și colaboraționiști.*

— S-o crezi tu! În anii de hărțuială, am aflat că neamul vostru nu vrea să lupte. Cu cine să lupți, Varain? Cu câteva sute de fanatici din jurul tău? N-ai nici o șansă, omule!

Zgândăre o rană sufletească care, într-adevăr, mă doare. Puțini din neamul meu sunt dispuși să lupte pentru viața, libertatea și averea lor. Vor să primească totul pe neluptat. Mă doare dar zâmbesc, să nu-i dau satisfacție. îi replic liniștit:

— Ai auzit de Trăsnetul geto-dac, Ely?

— Ce?

— De lovitura nimicroare, venită din noaptea cea fără de sfârșit? Nu-i veți vedea lumina. Când îi veți auzi zgomotul, va fi prea târziu.

— Nu...

— Trăsnetul geto-dac se apropie, continui eu impasibil. Vine din lunga noapte, de care vă temeți voi. Vine din moarte.

— Din moarte?

— Exact, Ely, din moarte. *Toți cei care ne-au atins, fie și cu-n fir de păr, vor muri. Vor muri în chinuri cumplite, să fie pildă celor care vor fi tentați să mai dace pe acest pământ.*

— în atâția ani, Varain...

— Atâția ani nu înseamnă nimic, Ely, Românii trebuiau să afle că străbunii sunt supărați. Să înțeleagă și de ce sunt supărați. Cred că au înțeles.

— Crezi pe naiba, Varain! Un popor de caritași, bingo- mani și fenești nu înțelege niciodată! Și poate fi belit oricând. Sămânța noastră a rodit în neamul vostru. Voi sunteți excepțiile, căci regula este imbecilitatea și lașitatea. Asta exploatăm noi, Varain — imbecilitatea și lașitatea.

— Știu, Ely, știu ce exploatați voi. Și nu mă tem de puterea voastră. Nu m-am temut niciodată. Nici măcar atunci când eram singur și foarte departe de casă.

— Fanatismul n-ajută, Varain! România e o pradă sfâșiată din toate părțile. Nu rupem numai noi din ea.

— Vor muri cu toții, Ely. Vor muri cii dinții înfipți în pământul străbunilor mei. Să afle și ei ce știm noi.

— E prea târziu, Varain!

— Prea târziu? Privește!

Ochii i se îndreptă ca hipnotizați după degetul meu arătător. Pe peretele din spatele Bălaiului, mascota organizației noastre, broasca țestoasă. E o sculptură reușită, adusă de Cremene, din Orient. Sionistul mă privește nedumerit. Îi explic:

— Broasca țestoasă trăiește de cinci ori mai mult decât un om deoarece nu se grăbește niciodată. Nici noi nu ne grăbim. Avem timp.

— Nu mai aveți, Varain. Poporul vostru nu mai vrea să lupte. A căzut

în genunchi.

— Nici nu trebuie să lupte, replic eu nepăsător* I-am cerut șansa unei lupte și nu ne-au dat-o. Nu ne vom avânta în luptă înainte ca românii să ne-o ceară. Înainte ca ei să învețe respectul pentru luptătorii de sacrificiu...

Poate că vorbesc înainte dar nu mai aud. Spațiul s-a sfârșit în mii de țândări. Timpul și-a schimbat cursul. Umbra marelui strămoș, Decebal, se arată mândră și dreaptă, ca un munte etern. Ochii săi căprui luminează și ard. țar vocea sade tunet scutură lumea din temelii;

*Ne-ai în vățat să stăm în drept, „
Cu fața-n Soare să privim,
Un semn aștept, atât aștept,
Ca să luptăm, ca să murim!*

— Ca să luptăm, ca să murim! repet eu cuvintele auzite aievea.

— Ce e asta, Varain?

Sfârșitul invaziei, Ely. Sămânța dacă a învins sămânța voastră, sămânța răului din oameni.

— Fără de astea, Varain!

— Fără ce? N-ați înțeles niciodată cine suntem noi, de unde venim și ce vom face. Ascultă, Ely!

*Am zămislit sămânța dacă Din foc și
sânge și pământuri Și dintr-un strop din
sfânta apă Și din blesteme și din cânturi...*

— Aceleași istorioare primitive! Încearcă sionistul să capete inimă.

— Primitive, Ely? Voi ,ați fost întotdeauna nomazi, așa că n-ați cunoscut prețul unei fâșii de pământ și-al unui izvor de apă. Veți fi înfrânți de ceea ce-ați disprețuit. De foc, de apă, de pământ. Și de sânge.

— Vorbe, Varain, vorbe! Trăim într-o lume dominată de bani. Și asta nu aveți voi, bani.

— Dacă am vrea, am avea mai mulți decât ne trebuie!

Ce folos, însă? Poți cumpăra viață, sănătate și fericire cu bani? /•
:-h -•* •■ :

— Aiureli, Varain! Românii s-au spurcat la bani nemunciți. Noi i-am învățat asta. Noi i-am învățat lăcomia. Să crape fierea-n tine de ciudă, Varain! Ne-ai încurcat planurile, ți-am distrus omenescul din români. Pentru bani, se omoară frate cu frate, părinți cu copii. Am impus cultul banului și-l vom dezvolta până la nebunie.

Aha! gândesc eu, asta voia să-mi transmită micuțul șobolan sionist. Că vor dezvolta în români lăcomia și dorința de câștig rapid, maxim, cu efort cât mai mic. O asemenea operațiune e posibilă, însă costă prea mult. Ar trebui ca șobolanii să scoată niște bani grei din teșcherea

proprie, ceea ce nu prea le stă în fire. Poate, acum, că sunt la anaghie, să facă un asemenea gest. îi dau ghes:

, 7" Scoateți banii! Ely-' Aruncați cu ei în români, să-i învățați lăcomia! Până acum, ați jucat pe banii românilor fraieri Ați luat de la mulți și ați dat câte puțin, la puțini. Restul l-ați înșfăcat voi, căci n-ați gândit pe termen lung.

: Ba am gândit, Varain! Vei descoperi cu stupoare că am gândit.

— Sunt o fire curioasă, Ely. Vreau să văd ce-ați planificat. Mai ales, vreau să văd cum veți scoate cămașa m următorul an.

— Vom aranja și asta, Varain. *Răbdarea românilor n-are limite.*

— Eu n-aș paria pe asta, Ely.

— Noi am pariat, Varain. Și am câștigat mai mult decât

crezi. încă puțin și vom fi stăpânii de necontestat ai națiunii române.

Veți fi numai dacă noi vom muri. Ne puteți ucide?

Pauză. Știe că nici un muritor nu ne poate ucide. E timpul să fac ordine în relația dintre noi:

Ely, războiul nervilor dintre organizația sionistă și *Octogon* durează de mai mult de-un secol. Dacă n-ați izbutit să ne distrugeți în epoca voastră de glorie, secolul al douzecilea, nu veți izbuti niciodată! Noi creștem și descreștem după cum evoluează latura curată a spiritului românesc.

— în ultimul timp, ați scăzut mult, Varain.

P^{oate}- N-am dispărut, căci în neamul nostru se vor naște mereu oameni. Și supraoameni.

Spune fanatici, Varain, că nu greșești! ^w Fanaticⁱ> Ely. De ei vă temeți. Căci nu pot fi murdăriți, nu pot fi cumpărați, nu pot fi înfricoșați. Dacă mă uit la mutra ta, aș spune că ei sunt marea noastră groază. Și încă n-ați văzut nimic.

Am văzut tot, Varain. Și stăpânim tot. Inclusiv norocul caruia se închină sute de mii de români. Aici a fost greșeala voastră. Ați crezut că omul are suflet și idealuri. N-are Varain! Are numai interese și dorințe materiale. Multe din ele sunt murdare. Trebuie numai să le zgândări pentru a-l domina, a-l manipula, a-l face să verse sânge

— Sânge?

— Da, Varain. Dacă nu încetați atacurile împotriva noastră, vom organiza o baie de sânge. Condițiile s-au copt. Sunt destui disperați în România. Avem butoiul cu pulbere, avem scânteia. La un semn, liniștea aparentă din aceasta țară va plesni ca o bombă.

— Deci, asta cloceați voi?

^{mi}_w ^E U^ltimul ^{ave}rtisment, Varain! Ne deranjați prea mult. Ne-ați păgubit prea mult. Dacă nu încetați, va curge

sânge. Sângele vostru* nu al nostru. i >

— Te cred, Ely. Dați-i drumul! Vărsați sânge de român! l-am luat maul. Se așteapta să protestez, să contraatac

sau sa ma las șantajat. Se adună și încearcă să ațace_F pe plan sentimental:

— Vor muri nevinovați, Varain. Copii, femei, bătrâni.

Nu m-a angajat nimeni să-i apăr, Ely. Oficial, noi nu

existam.- Suntem-eror ai unei povestiri, *science fictidn* Ai văzut acoperire mai grozavă decât asta?

- .7-^{Cme} Vă conduce are o minte Perversă. N-am mai mtalnu așa ceva. În plan economic, însă, ați fost învinși.

— **Ce mai vrei, Varain? Să vezi oameni murind de**

roame m strada?

I-am văzut deja* Ely. în stradă și î»-casei; Mor de foame cei mai slabi. *Voi i-ați ucis! Voi și liderii politico- cconomici puși de voi!*

— Și ce mai aștepți, Varain?

Ce aștept? Să ne cheme românii la luptă deschisă.

încă nu ne-au chemat.

Nici nu vă vor chema vreodată! Avem noi grija de asta, Varain.

Treaba voastră, Ely. S-ar putea, însă, ca butoiul de pulbere să explodeze în casa Voastră. Un spiriduș mi-a șoptit că știe unde e butoiul.

Ciulește urechile ca un animal răpitor. Ăștia chiar sunt animale. își aleg mesagerii dintre tipii cu instincte de pradă. Cu mine nu le va merge atât de ușor. Am intuit că, în spatele amenințărilor de circumstanță, specifice războiului psihologic, de uzură, dintre noi și sioniști, au pregătit și ceva concret. O șuviță psi a și pornit către creierul său, fără să-i fi comandat ceva. Se pregătește să citească creierul adversarului. Ely simte ceva și dă să se ridice însă lipoveanul îl prinde de ceafă ca pe un câțel. Sionistul se zbate zadarnic să scape. I-am pătruns în creier și, datorită emoției, prima informație citită este exact cea căutată! Pricep cum stă treaba și-i zâmbesc crud:

— Eu scot informații din creier, Ely. Măselele le extrage amicul

meu. Fără anestezie. Încerci?

N-are chef să încerce. Își mușcă limba de furie c-a vorbit dincolo de mesajul scris. E limba lui, face ce vrea cu ea. Eu mi-am cules informațiile. „Spiridușul“ a aflat cum e treaba cu butoiul de pulbere, gata să explodeze în casa românească.

spune șefilor săi că ne veți învinge când veți stinge Soarele și stelele Cerului. Ar fi o victorie inutilă, căci ați muri și voi.

Nu răspunde. Îi fac semn lipoveanului să-l dea afară. Se execută în mare grabă. De când aștepta el să-i tragă niște șuturi m partea dorsală! Individul se rostogolește pe scări ^{ca} ® minge de fotbal. După el, zboară geanta diplomat și pălăria. Trebuie să recunosc: lipoveanul e violent dar cinstit. Nu și-a însușit nimic din catrafusele amărâtului. Îl

las să-și continue opera de „caritate”⁴¹ și-l sun pe Cremene.

^ Comandantul e pe fir de la primul sunet. Ocupat, după câte văd. Ii spun scurt:

— Un guvide dintr-o bisericuță sionistă ne-a contactat la punct fix. Aceleași insulte din războiul nervilor.

— Fă-i vânt, Varaine!

I-a făcut lipa. Oleacă mai convingător decât se obișnuiește. Tipul a scăpat din boticuț ceva interesant însă

— Chiar?

Au un spectacol în pregătire. Cu sânge. Aici.

— Serios? Treci diseară și zi-mi!

— în regulă! Noroc și voie bună!

A închis. Mă ridic să arunc o privire pe fereastră. Bălăiul l-a urcat pe individ în mașină. Tot cu șuturi. Și tot în profundor. Își șterge palmele, așa cum faci după ce ai lucrat cu ceva murdar și pornește către scări. Din treacăt, rupe o caisă pârguită, o curăță de praf și-o

aruncă în gură. O mestecă cu tot cu sâmbure. *Om de viață*, gândesc eu. *Va avea întotdeauna un echilibru vârtos în tot ce înseamnă viață.*

În gură simt gustul sărat, inconfundabil, al sângelui. Și cel al pământului. Probabil, e timpul să-l mușc și eu, într-o supremă eliberare din temnița cărnii pământene. Sau, poate, e vestea cea mare. Singura veste pe care o aștept de mulți ani, de când lupt în *Octogon*. Vestea că Trăsnetul geto-dac s-a pornit și va curăța totul în calea lui. Prin moarte, desigur. Am lăsat prea mult timp jivinele să-si facă de cap.

Aprind o țigară și trag câteva fumuri. Gustul n-a dispărut. Gust de pământ și sânge...

Prea târziu...

Comandantul e singur. În față, o scrumieră zdravănă, de pokerist, plină de chiștoace. Îmi răspunde la salut fără a-și muta privirea de pe ecranul calculatorului. Mă îndeamnă:

— Zi-i!

— Un tip fără identitate, venit direct de la aeroport, c-o mașină oferită de cineva din București. Sionist.

— Așa? S-au instalat ca la ei acasă.

— Dacă au găsit fraierii?

— Ce voia?

— Insulte și amenințări. Nimic serios.

— De ce crezi asta?

— Nici un terorist care se respectă nu amenință. Lovește.

— Asa?

A terminat treaba pe calculator. îl oprește și se întoarce cu fața către mine. E obosit dar se ține bine. N-are vârstă. A căpătat ceva din răceala Bătrânului. Din aparența lui de nemuritor. De om pe care timpul nu-i atinge. Răstoarnă scrumiera în coșul de hârtii, aprinde o țigară și mă îndeamnă din priviri să-l imit. O fac și aștept să mă întrebe.

— Crezi că vor să verse sânge? Nu e cacealma?

— Vor. Demonstrativ. Să ne arate că pot. Și să ne determine să renunțăm.

— Copilării! Știu că nu vom renunța niciodată.

— Și noi știm că suntem cumplit de singuri. Sperăm,, însă.

— Da. Ce-ar putea spera ei?

— O păsuire de vreun an-doi?

— ■ Poate. Atunci, să nu le-o dăm! Să-i lovim!

— Unde?

— în cuibul lor. Formezi un comando și pleci după ei!

— în regulă! Și așa nu-mi place așteptarea.

— Nici mie nu-mi place dar acesta e ordinul. Așteptăm.

— Ne poate costa, Laure.

— Ce să mai pierdem, Varaine?

Nu-i răspund imediat. Cuget la spusele străbunului vegan. S-au cam adevărit. Dacă nu se întâmplă o minune, până-n iarnă, românii vor mai înghiți o cupă de otravă. De data asta, cu disperare. Fără voioșia specifică și iresponsabilă cu care au început căderea.

— Minuni n-o să se întâmple, dau eu glas gândului.

— Nu, confirmă Cremene, strivind țigara. Și dacă s-ar întâmpla, ar fi mai rău.

— Mai rău?

— Sigur, Varaine. Ar continua beția de promisiuni și vise irealizabile. Și lenea atotdistrugătoare.

— Atunci, fără minuni!

— Fără! Să vedem ce fac ceilalți!

— în regulă! Plec.

— Bine. Formezi comandoul și vii să-l văd!

— Am înțeles!

Îi strâng mâna și plec. Oleacă nedumerit că nu mai sunt în stare să mă revolt de evoluția prea lentă a luptei noastre, începusem bine dar cine poate lupta pentru cineva care nu-l dorește?

*

Strada fierbinte ca o etuvă îmi amintesc de Orient. Pornesc agale, fără țință, prin orașul plictisit și trist. Așa-l simt eu — trist și plictisit. Prea puțini oameni pe stradă, deși nu-i târziu. Lipsă de bani, ghicesc eu. La ce să ieși seara pe stradă, dacă n-ai bani? Românii stau în fața televizoarelor și înghit într-o inconștientă greu de înțeles filme proaste și știri false. Principalele produse ale economiei de piață. Încolo, frigidere la fel de goale ca și pe timpul dictaturii. Românii n-au puterea să se revolte. Dacă o fac, din când în când, spontan, le trece repede. Sunt curios dacă mai visează ceva. *Ești rău/îmi șoptește îngerul meu veghetor. Tu n-ai trăit niciodată ca ei.*

Poate că are dreptate. Mirosul teilor, greu și el de prea multă căldură, mi se furișează în nări și-n suflet. Dulce și amețitor ca visele din tinerețea mea. E un fel de răs-puns-întrebare: *Dar tu mai poți visa,*

Varaine? La ce naiba să visez? mă întreb eu enervat și iuțesc pasul. Am decis mă nu mă opresc până acasă. Să trag un somn bun, apoi să execut ordinul. Să plec departe de orașul trist și plictisit. Să caut șobolanii care au făcut din neamul meu un popor de înghițitori de filme proaste și de știri false. Să-i lichidez. La gândul luptei, sângele pornește vioi prin vine. Asta viață!

La un moment dat, mă opresc și fac câțiva pași înapoi. O voce parcă știută, ușor deformată de microfon, răsună prin preajmă. Mă lămuresc rapid. E o spelucă de asta cu pretenții, numai termopan și lumini, în care „lumea bună” își stinge angoasele pretextând că se distrează. Nu-i genul de local în care aș intra de bună voie. Vocea, însă, îmi pare tare cunoscută. E chiar plăcută. Trec de servul ras în cap și înțolit caraghios, ce străjuie ușa. Pătrund în obscuritate. Glasul îmi pare și mai cunoscut. E o femeie care cântă. Cântă bine. Prea bine pentru un local de noapte din București. Mă strecor printre mese, găsesc un loc liber și mă așez. Încă n-am recunoscut-o, căci cântă cu fața în penumbră.

To late to say I am sorry darling,

When our love is slowly dying.

To late to say I am sorry friend,

When our love has reached an end...

Am identificat-o și râsuflu ușurat. În cinstea acestei

realizări, mă recompensez cu o vodcă Smimoff cu gheață și lămâie. Comand băutura și continui să privesc cântăreața. Da, are și voce, și talent, și suflet. Probabil, are și o poveste, căci barul ăsta nu e de ea. N-am nici o intenție cu ea. Pur și simplu, aștept să se termine melodia care m-a mișcat. Ea, însă, continuă. La fel de profundă. Și la fel de tragică. Femeia are un suflet de om. Sigur.

A ajuns la câțiva pași de mine, între consumatori. O admir, gustând câte un strop de vodcă. E exact cum o știam. Cu părul rebel, acoperindu-i jumătate de față. Cu ochii de un verde smarald, în care lumina din spoturi se joacă, ținând mistere. Cu trupu-i de

mignonă strâns într-o rochie vișinie, care o face să semene cu o păpușă. Parcă-i aud glasul de la ultima întâlnire; *De ce mă urmărești?*

M-a văzut. Și m-a recunoscut. Nici o tresărire pe fața ei. Face încă un pas și continuă să cânte:

Do you remember, Arme Lee, It was in summer by the sea...

M-am lămurit. E timpul să plec. Beau până la fund și chem ospătarul să plătesc. Cântețul s-a terminat. Minunea creolă a dispărut printre faldurile draperiei. Nu-mi stă în caracter să agăț cântărețe prin baruri, așa că o iau din loc.

Ies și pornesc din nou către casă. Tot agale.

Când îi aud tocurile, e prea târziu. N-o mai pot evita. *Sper să nu fie încă o pacoste*, îmi spun înainte de a mă 'întoarce și a o imita:

— De ce mă urmărești?

— Varain!

— Asta sunt eu, nu e răspunsul la întrebare.

S-a oprit și tace. A ieșit cu rochia de spectacol pe ea. Când îmi răspunde, simt lacrimile din glasul ei:

— Am crezut că ai venit pentru mine... •

— Așa a și fost. Ți-am auzit vocea din stradă și am intrat...

— Nu trebuie să mă minți!

— De obicei, nu calc în cârciumi! Am intrat să văd cine e r a

— Și ai plecat...

— Ce să fi făcut? Mi-a plăcut cântețul. Mult

— Si?

Prea trist. Splendid dar trist. L-am ascultat, am plecat...

— Și eu?

Tu? Tu ești o fată frumoasă. Neasemuit de frumoasă. Ai și suflet de om. în alte vremuri, aș fi străbătut Pământul să-ți cer un zâmbet.

— De ce, în alte vremuri?

S-a tras către lumină, să lase un bețiv să treacă. E indescritibil de frumoasă dar nu mă mișcă nici cu un fir de interes. *Păcat de mine!* gândesc eu și-i răspund:

— Acum sunt prea bătrân.

începe să râdă. Cristalin, ca niște clopoței sunați de un copil. Se oprește și-mi replică zâmbind:

— Cochetezi?

— Deloc. Ți-am spus adevărul: sunt prea bătrân.

— Darnuesti...

— Fetițo, ești cumsecade. Poate că te și înșeală aparența. Pe dinăuntru, sunt de-o seamă cu timpul.

Iar s-a speriat. Și s-a blocat. Știe că nu-s ținut dar o sperie *cel tare* din mine. Cel fără moarte, care își cere în zadar murirea de la zeii acestui Pământ. Străinul, adică. Recunoaște:

— Mă sperii. Dar e și ceva care mă atrage Ceva...

— Știu, știu...

Iar s-au spus toate vorbele dintre noi. Mă întreb cum s-o rup cu ea fără a o răni. îi amintesc:

— Ai plecat din spectacol...

— Am terminat, murmură ea pierdută.

Mi se predă deși n-am asediat-o. Și nici nu cred să am nevoie de ea. Mă cuprinde un soi de milă. Sau, poate, de înțelegere superioară celei pământene. O prind de mână și o întreb:

— Ai fost vreodată, noaptea într-o livadă gemând de rod?

Bâiguie ceva. Sigur n-a fost și n-a văzut așa minune. O asigur:

— Vei merge acum. Și-o să-ți placă.

Parcă e beată sau drogată. Nu e vina mea. E efectul hiperputerii din mine, pe care n-o pot controla în toate ocaziile. O urc în taxi și pornim. S-a strâns în colțul ei, departe de mine. O înspăimânt și-o atrag în același timp. Iar mie mi-e milă de ea și vreau s-o liniștesc. Nu știu ce duh mi-a scos-o în cale. Nici în ce scop. Nu vreau s-o fac să sufere. Au suferit destule femei din cauza mea, deși n-am dorit niciodată așa ceva.

*

* *

Am ajuns în fața porții și s-a oprit. Șovăie și tremură din tot trupul, de parcă ar fi atinsă de friguri. O prind ușor pe după umeri și-o asigur:

— Nu sunt un căpcăun. Nici violator.

Se lasă purtată ca un copil. Luna, mare și palidă ca o figură de vraci mongol, a poleit livada într-un galben auriu, "cu luciri străvezii, din altă lume. Trecem tăcuți pe sub perii cu frunzele lucioase, pe sub caișii cu crengi plecate de prea plinul fructelor. S-a desprins de mine și privește uimită. Într-adevăr, n-a văzut niciodată o livadă bogată, pe timp de noapte. De așa farmec au parte puțini.

» M-am așezat la măsuța din chioșcul de vară și-o privesc

cum plutește ca o nălucă printre pomi. Cum pipăie coaja și crengile și fructele. Nu-i vine a crede că e adevărat. Pare un vis dar nu e. E un adevăr de care ea poate fi perfect sigură. *Visul cel nesigur al nopții sunt eu*. Mă pot destrăma oricând, fără a lăsa măcar o urmă. Bine că nu știe și această grozăvie. S-ar înspăimânta și mai mult. Senzația că a atins un venit de pe celălalt tărâm n-ar mai părăsi-o întreaga viață. Ar schilodi-o definitiv și eu nu vreau asta. Vreau s-o liniștesc cumva. S-o văd mulțumită. Să întrerup relația în termeni civilizați. Să n-o supere. Să nu sufere deloc.

Vine către mine, învăluită în mirosul de fructe. Se așează pe bancă, în fața mea și constată ca un copil:

— Ești straniu dar ești adevărat.

— Da, recunosc eu, sunt dureros de adevărat. Și foarte straniu.

— De parcă ai veni din altă lume, continuă ea. Mi-a ghicit gândul.

— Eu vin din lumea celor clare, Alexandrina. N-as fi

vrut să te întâlnesc.

Se ridică brusc, jignită. *Poate mă crede vreun narcisist*, gândesc eu și-i explic:

— Vreau fericirea celor din jurul meu. Ea întârzie să se arate, însă. În locul ei, se prezintă la întâlnire nenorocirea. Vine cu precizie de ceas elvețian. Și eu nu vreau s-o văd lovind.

— înțeleg...

Chiar mă crede. S-a așezat din nou și mi-a prins o mână în palma ei.

'— Te-am simțit trist de prima dată. Atunci...

— Nici nu cred c-am fost vreodată vesel cu adevărat. Sau, dacă am fost, am uitat.

— Te înțeleg, repetă ea.

— M-am născut cu o datorie grea, închei cu spovedania.

îmi pare rău!

— Nu! Taci! Eu am vrut să vin.

— Tu n-ai vrut să vii..., încerc eu să-i explic ciudatul fenomen de hipnoză pe care-l produce psihicul meu. Ea nu mă lasă. îmi acoperă gura cu palma. Treaba ei. Am vrut să fiu sincer. Să înțeleagă că atracția pe care o simte pentru mine nu e omenească, nici firească. Că e un fel de vrajă inconștientă. *Dacă nu vrea să știe, e treaba ei!* mă consolez eu.

A trecut pe bancă lângă mine. Și-a încolăcit brațele în jurul meu și, cu capul pe pieptul meu, murmură:

To late to say I am sorry, darling,

When our love is slowly dying...

Ar trebui să-i răspund la îmbrățișarea mascată. Sufletul meu a plecat însă departe, dincolo de zenit, într-o lume în care toate sunt clare și drepte. În care oamenii nu se confundă cu animalele... O lume curată, curată...

S-a oprit. Probabil, nedumerită de lipsa mea de reacție. O femeie ca ea nu se poate refuza. Mă întreabă cu glas nesigur:

— Ce vrei să-ți cânt?

Nu-i răspund imediat, așa că repetă întrebarea. Fac un efort să mă stăpânesc, apoi renunț:

— Să-mi cânti, de poți, despre un om singur care n-a vrut să trăiască după legile turmei! Care a plătit cu durere fără seamăn extrema sa originalitate, căci l-au trădat cei pe care-i apărase.

Brațele i s-au strâns instinctiv în jurul meu. A intuit despre ce e vorba.

Abia îi aud vocea:

— Varain, tu n-ai fost dintotdeauna așa.

— Nu, n-am fost așa. Am fost un om modest, care-și dorea o fericire mică, mică. Modestă ca și el. M-a izbit micimea sufletească a semenilor mei...

-Și?

— Și ce?

— Ce-ai făcut?

~ ^{Eu n'am făcut nimic} - Niște profesioniști de care nu trebuie să știi au făcut din mine ce vezi. Și ce simți. Știu că te sperie de simți...

— Da, mă sperie, Varain! De ce, oare? Inima ta e bună și caldă...

^{v ^ma TMea} - Inima mea? Inima mea a plecai în Cer, sa ceară viață pentru oamenii unei planete condamnate' Viața și lumină...

E liniște în livada lui Arbore. O liniște grea ca o apă adanca. Alexandrina s-a strâns toată în mine. Parcă ar vrea sa devină parte din mine. Din enigma cu chip de om mta nit întâmplător, într-o zi în care forșițiile râdeau pe al^{ie} Qșrnigiului Pai:eă-i aiid tocurile, cum țacăneau în

acea zi, în ritmul unui cânt din adâncuri:

Departe, glie, departe,

De parfumul tău de pâine,

Printr-un Cer cu stele sparte,

Dincolo de rău și bine...

Tăcerea ne-a învăluit, ascunzându-ne cu totul Un

singur gând mi-a rămas pironit în creier: să nu-i fac rău, să
nu sufere și ea. Și așa e prea multă suferință în lumea în
care m-am născut pentru prima și ultima oară. În lumea
planetei Henda căreia oamenii îi spun Pământ, din sistemul
stelei Ginzer, căruia oamenii îi spun Soare. Probabil în
următorii ani, vor adopta și ei denumirile folosite de
Alianța Intergalactică. Atunci, însă, eu nu voi mai fi aici, în
îvada. Nici pe planetă. Nici măcar în sistemul soarelui nu voi
mai fi. Voi fi departe, în sistemul unei stele din nordul
galactic, pe o planetă cu populație sălbatică. Mai sălbatică decât
pământeanii.

Șoptește:

— La ce gândești, Varain?

E târziu. Prea târziu. Exact ca în cântecul tău.

— Ce e târziu?

Totul. Nu-ți pot spune mai multe să nu te sperii.

S-a înviorat un pic. Încearcă să-și facă curaj:

Nu mă sperii atât de ușor. Ai uitat ce sunt⁷

— Ce?

Cântăreață de cârciumă. Miros a fum, a băutură și-a
transpirație.

— Nu-i așa!

Ba da! De unde știi că nu-s și curvă de lux? Cântatul e o acoperire excelentă.

— Nu ești!

— De unde știi? ' ; . V ;

Știu. Am cunoscut multe femei. Prea hiulte. înainte de a fi curvă cu trupul, trebuie să ai suflet de curvă. Tu ai suflet de om.

— Așa? Suflet de curvă?

Exact. Mii de femei n-au putut practica viciul din sufletul lor. Când le vine ocazia, însă...

Nda. Te pricepi deși n-aș fi crezut. Pari un intelectual neajutorat.

Râsul a explodat din mine înainte de a-mi da seama. Imaginea e de-a dreptul caraghioasă. Varain-intelectual. De-ar ști păpușa asta fragilă ca un vis că în fața ei stă unul dintre cei mai vânați superspioni ai lumii! Ce rost are, însă, să-i spun ceva? Și, la drept vorbind, câți savanți cu pretenții cunosc supremele adevăruri pe care le-am atins fără să vreau? Intru în joc:

Să zicem că sunt 'telectualul ăla de spui tu! Ce ai vreasăștii?

— Acolo, ce e?

Degetul ei țintește către Cer. Șovăie în jurul zenitului, coboară către cea mai vizibilă constelație, Ursa Mare.

— Ce e acolo? repetă ea. -

— Viață, Alexandrina. Mult mai civilizată decât la noi. Oamenii sunt creoli, cu ochii căprui către galben. Cu câteva zeci de mii de ani în urmă, au ajuns și aici. Nu prea mulți. Nici prea fericiți.

— De ce?

— Erau exilați pentru încălcarea unor reguli ale Alianței Intergalactice. O parte din pământeni sunt urmașii lor.

— Ar fi frumos dar nu e adevărat, Varain. E ficțiune!

Ce să-i spun? S-o contrazic? La ce i-ar folosi? La ce

mi-ar folosi? Nu m-a durut pe mine destul când am aflat adevărul? Suprema fericire a pământenilor izvorăște din ignoranță.* Cei care știu prea multe sufefă.

— De ce taci, Varain?

M-am hotărât să-i spun, totuși, adevărul. Oricât de incredibil pare.

— Nu e ficțiune, Alexandrina! Noi, europenii, suntem urmașii unor „zei“ astrali, veniți din constelațiile nordice.

— Oare?

— Sigur. Nu e o ipoteză. E un fapt probat. Am văzut cu ochii mei o pereche de „zei“ străbuni.

— Unde?

— Sunt pe o insulă ascunsă în Pacific. Trăiesc acolo de mii de ani. Acesta e secretul după care aleargă mării bogați ai lumii: secretul nemuririi.

Alexandrina s-a strâns ghem, cu genunchii la gură. Privirea ei s-a fixat hipnotizată pe mine. Iar crede că delirez. Oftez și-i spun:

— Înțelegi de ce sunt trist? Oamenii acestei planete sunt dispuși să creadă cele mai mari prostii. *În ciuda logicii și bunului simț, ei cred că au fost făcuți din lut sau din maimuțe. Numai adevărul nu-l acceptă.*

— Cât de sigur e acel adevăr?

— Foarte sigur! Luna trecută, am discutat cu descendenții unor exploratori astrali. Locuiesc în America de Sud. Și ei dețin secretul vieții lungi, de mii de ani.

— De ce nu-i aduceți între oameni? La televiziune?

— Din cauza războiului invizibil, Alexandrina. Superbogații lumii se bat pentru secretele lor. Noi le protejăm.

I-ar s-a destins. Palma ei mică îmi atinge obrazul:

— Ești un aiurit dar spui povești frumoase. Ceva din mine ar dori să le creadă.

— E sămânța „zeilor”...

— Ce?

— Sămânța exploratorilor astrali, din care au coborât

străbunii tăi.

n>.n;7 s i

— Nu înțeleg...

— E ușor de înțeles. Adevărurile lumii sunt scrise în fiecare creier omenesc. În anumite celule nervoase, sunt stocate informațiile moștenite de la primii colonizatori ai planetei.

— Nu pot crede!

— E adevărat. Când aceste informații izbucnesc la suprafață, către conștiință, apar invenții. Ne amintim informațiile științifice cunoscute de străbuni. Sau visăm frumos și fantastic.

— Din lumea stelelor..., murmură ea.

— Din lumea celor opt stele, o completez eu. De acolo au venit marii străbuni.

— De unde știi, Varain?

— De la tine. Privirea ta s-a ațintit instinctiv către lumea celor opt stele! Sunt înscrise în memoria ta. Ori, poate, ai o legătură telepatică cu acea lume.

— Mă înfricoșezi, Varain. Imensitatea spațiului mă sperie.

— De ce?

— Aici sunt sigură de câte ceva. De puține lucruri dar, oricum, sigură. Ideea unei legături cu o lume de la milioane de ani lumină îmi strică echilibrele pământene.

— De ce te temi? Știi tu ce lume trăiește în jurul Soarelui Alcor?

— Tu știi?

— Da. I-am și întâlnit.

— Cum?

— Câteva comandouri de nave alcure se rotesc în jurul Pământului. Ne supraveghează evoluția.

— Mă minți frumos, Varain. Ai simțit în mine cumplita teamă de singurătate. Nu numai ca om. Ca omenire. Omenirea se teme de singurătate.

Un releu din creierul meu se închide automat. Înțeleg ce era de înțeles. Femeia asta n-a apărut întâmplător în viața mea. E frământată de o problemă pe care puține femei o au : singurătatea omenirii în fața eternității timpului și infinității spațiului. Instinctiv, întind amândouă palmele și-i cuprind ușor ovalul perfect al feței. Tresare surprinsă de gest. Dă să se împotrivescă dar renunță. Închide ochii și întredeschide buzele. Sărutul meu abia o atinge. O adiere de vis, pe buzele ei cărnoase și calde. Apoi, o las și-i șoptesc:

— Nu suntem deloc singuri. Multe din informațiile lumii moderne

vin, pe cale telepatică, din alte lumi, ale altor stele. Nu te mai teme!

— Varain, de ce m-am întâlnit eu cu tine? Cine m-a împins către tine?

Mi-a citit gândul dar nu e conștientă de aceasta. Încă bâjbâie. Floarea înțelegerii supreme din creierul ei abia a

îmbobocit. O încurajez:

E adevărat. Cineva te-a împins către mine. Vei înțelege multe, mai târziu.

Aș vrea să te cred, Varain. De câțiva ani, simt o presiune în suflet. Un îndemn de a face ceva și nu știu ce.

— Normal. Extraterestrii din înalturi radiază creierele omenești. Trezesc amintiri și dorinți.

— De ce?

Ne pregătesc pentru contactul fizic. Să nu ne speriem când vor ateriza cu navele lor galactice.

— De unde știi?

— De la ei. Unul din comandanții flotilei galactice venite pentru salvarea pământenilor și-a luat numele străbunului zeificat, Zamolxe.

— Vreau să te cred, Varain, dar nu pot.

Nu trebuie să mă erezii Trebuie, doar, să nu te sperii de ce va urma.

— Adică?

— În momentul în care navele extraterestre vor ateriza, să-ți amintești că nu sunt dușmani.

E normal că nu sunt dușmani! Doar ne sunt superiori.

' E normal dar minți dereglate, sau interesate au imaginat un război între pământeni și extraterestri. Aceste imagini pot provoca incidente.

— Ce interes ar avea? Și cine?

Bogații lumii se tem de ordinea extraterestră. Oamenii obișnuiți nu pierd nimic, bogații pierd puterea economică strânsă în generații.

— Toți?

Toți se tem. Din „zei“ financiari care dictează viața sau moartea, sărăcia sau bogăția unei persoane sau a unei națiuni, ajung simpli oameni, căci puterea banilor dispare.

— Vor fi înlocuiți cu alte persoane?

— Probabil. Civilizatorii astrali vor instaura un guvern mondial format din pământeni și extraterestri. Vor impune legi foarte severe. Vor îngrădi până la lichidare definitivă animalele din oameni.

— Sigur?

— Foarte sigur. E singura cale de salvare a omenirii și a planetei. Dacă n-ar fi intervenit extraterestrii, în următoarele decenii, omenirea ar fi dispărut.

— Asta o cred. Nu e nici o siguranță a vieții pământene.

— De asta au intervenit. Deocamdată, invizibil. În scurt ^ timp, vor veni la contact direct.

Nu mai spune nimic. A scos o țigară din pachetul meu, a aprins-o și trage gânditoare din ea. Cuta de pe frunte îmi spune că cugetă profund. Are la ce gândi mult timp. Eu, însă, trebuie să dorm, să strâng energie pentru misiunea de lichidare a cuibului de sioniști. Mă ridic și-o îndemn:

— Să dormim un pic, fetițo! Nu rezolvăm noi problemele lumii, în această noapte.

— Rămân aici! se împotrivește ea. Mă simt atât de curată și ușoară...

N-o contrazic. Împing către ea bricheta și țigările, apoi îi precizez:

— Ușa e deschisă larg, să intre răcoare. Când vrei...

Nu-mi răspunde. Mă 'aplec și-o sărut ușor, pe tâmplă.

Mă îndrept liniștit către patul meu. Vocea ei, însă, continuă să-mi răsună în gânduri:

To late to say I am sorry, darling,

When our love is slowly dying...

*

*• *

Ceasornicul biologic zidit în ființa mea îmi spune că e aproape trei dimineața. Îi simt prezența și deschid încet ochii. E la doi pași de pat, între mine și fereastră. Goală și

frumoasă ca o zână. Picături de apă neatinse de prosop îi punctează, ici-colo, pielea curată, arămie. Observă că o privesc și explică:

— Am făcut un duș, să scot din mine miasmele de cârciumă.

Sângele a prins viteză prin venele mele. Îl simt bătând în tâmpă. Patima simplă, bărbătească, pentru o femeie se dezlănțuie. Patima pe care o credeam înghețată de ultimile neazuri, se ridică victorioasă în mine. *Omul din mine n-a murit*, gândesc eu, fără a-mi putea desprinde privirea de pe trupul ei cizelat până la perfecțiune. Izbutesc să șoptesc:

— Ești mai frumoasă decât un vis păgân.

Replika ei mă surprinde prin franchețe:

— Atunci, m-ai putea iubi? Căci eu te doresc cu disperare. Parcă am

înebunit.

Nici nu știu când m-am ridicat din pat. Îi simt coapsele cuprinse într-o îmbrățișare strânsă și șoldul tare, pe care îmi sprijin obrazul drept. Degetele ei se joacă bezmetic prin părul meu. Îi aud respirația adâncă, șuierătoare. N-a mințit. Mă dorește cu adevărat. Chemarea pasiunii vine din interior și de departe...

Gura mea flămândă atinge pielea de mătase a pântecului plat. Se încordează ca un arc, gata să explodeze și scapă un strigăt înăbușit. Urcă, urcă mereu, către culmile extazului. Sâni mici și tari s-au ridicat, oferindu-se. Îmi reprim tentația de a mușca din ei adânc, la sânge. Îi prind discret, în căușul palmelor și-i caut buzele cu gura mea flămândă. Degetele ei subțiri s-au încleștat în ceafa mea. Dinții fini, ascuțiți mi-au prins buza de jos, strângând ușor, în joacă. Respirația ei dulce, parfumată cu mentă, îmi gâdilă nările. Mâinile mele lunecă ușor, către mijlocul subțire dar vânjos. Alexandrina mă surprinde din nou. Dintr-un zvâcnit, se ridică și-mi încolăcește coapsele cu picioarele. Deși fine, sunt puternice. Tremură ca niște corzi bine întinse.

Mă rostogolesc cu ea în brațe pe patul moale, răcorit de ventilator. O las în voia ei, căci vreau s-o cunosc. Să descopăr femeia de dincolo de aparențe. Femeia care știe să facă dragoste totală și profundă, așa cum numai oamenii știu să facă. Mi-a eliberat coapsele și s-a întins peste mine. Mică, ușoară dar puternică. Mușcă fără reținere din mușchii pectorali. Murmură ceva, cu glas gutural, de porumbiță în călduri. Se ridică spre gât, apoi mă mușcă de bărbie. Dintr-o mișcare, se ridică, mă încalecă peste mijloc și-și înfige palmele în umerii mei. Ochii ei mă pironesc aprinși ca două smaralde în flăcări. Lumina veiozei joacă în ei, în mii de culori, de la un verde intens până la un albastru pur, sideral.

— Lumile acelea sunt departe, susură ea. Eu sunt aici. Pe mine să mă iubești!

Nu-i răspund. Nu vorbesc niciodată când fac dragoste. Doar nu sunt animal. Pentru mine, ca om, dragostea e un ritual de supremă descătușare din grijile mărunte ale vieții cotidiene. Îmi amintește:

— Pe mine să mă iubești! Cum n-ai mai iubit pe alta!

în loc de răspuns, îi prind sânii în palme și-i strâng cu

putere. Să-i simt ai mei. Se încordează de durere dar nu scoate un scâncet. Lunecă ușor, cu picioarele desfăcute, către locul în care, instinctiv, așteaptă să atingă maximum de plăcere. Se oprește o secundă, se deschide lent și se unește cu mine într-un tot. la fel de lent. scoțând un geamăt prelung.

Dacă n-aș fi topit de plăcere, aș observa multe. Că știe să iubească și-i place s-o facă, în primul rând. Că posedă rafinament omenesc. Adică, total diferit de contactul scurt, animalic, dintre două ființe inferioare. Se mișcă lent, ca după un descântec, cu ochii închiși, cu privirea către lumea

ei interioară. Își prelungește în mod voit plăcerea. Și mi-o prelungește mie. O las în voia ei. Mă abandonez în valurile plăcerii fără seamăn. Se mișcă în continuare lent, șoptind vorbe neinteligibile. Drăgăstoase, bănuiesc.

Mișcarea ei s-a întetit iar murmurul a devenit continuu. De cât timp plutim așa, între viață și eternitate? De mult, tare de mult timp. Legănatul ei de amazoană ia amploare. Se transformă într-o zbatere rapidă. O imensă flacără țâșnește din trupul meu. Alexandrina încremenește, scoate un țipăt și se prăbușește pe pieptul meu. Ungھیile i s-au înfipt involuntar în carnea mea, până la sânge. Respiră sacadat, cu gura deschisă, în căutare de aer. O învălui protector în brațe și-o trag alături de mine, sub briza ventilatorului. Îmi prinde brațul stâng cu amândouă mâinile, ca un copil și-și înfundă podoaba de păr rebel în scobitura umărului meu. Încremenește așa, într-o așteptare prelungă.

Și iar trece peste noi o eternitate. Mă simt ușor și curat ca după o baie într-o mare de lumină. În sufletul meu, încă zbor prin lumea ei. Prin lumea de extaz în care m-a purtat cu gingășie și măiestrie. Părul ei aspru cu miros de flori de câmp îmi gădilă obrazul. Îmi înfioară nările. Le simt dilatându-se din ce în ce mai mult, să prindă mirosul aspru, de libertate. Și mai simt ceva. Simt cum dorința se ridică în mine din nou. Imperioasă. Atotputernică. Plină de tainice chemări și promisiuni. Mă răsucesc ușor către ea, să-i caut gura de floare roșie. Îi ating ușor buza superioară și simt cum se înfioară. Îi aud și vocea cu modulații stranii:

— Nu m-am înșelat. Tu ești bărbatul. Dorința mea te-a adus în cale.

Nu mai știu ce spune. M-am dezlănțuit într-o descătușare totală. Am pătruns atânc, adânc în ea. Chemarea înfiorată a plăcerii mă îndeamnă să pătrund tot mai adânc, s-o fac una cu mine. Ea se zbate, aruncându-și pletele negre și crețe în toate direcțiile. Sâni i se scutură într-un sălbatic dans al patimii. Muntele lui Venus, umflat de dorință, pulsează cum rar vezi la vreo femeie. *N-a întâlnit de mult timp bărbat*, mă fulgeră un gând dar îl uit rapid, căci rațiunea a abandonat postul. Doar îngerul setos de plăceri a rămas în mine, smulgându-și cu ferocitate drepturile. I le dau, fără reținere. E drogul cu care plătim pedeapsa încarnării.

Zburăm, zburăm împreună, fără limite și hotare. Când mai lin, când vijelios, ca o singură săgeată plecată din arcul viu al iubirii. Am uitat toate nimicurile zilnice. Toate frământările cu care ne otrăvește lumea prea zbuciumată. Plutim liberi, goi și puri. Noaptea de iunie plouă peste noi cu lumină de stele, de vrajă și de mari dezlegări. Și iar mă fulgeră un gând. *Dragostea unei pământence mă va dezlega de blestemul nemuririi. Și de lumile stelare, cărora le-am fost sortit din leagăn.*

Și iarăși zburăm prin eternitatea sfâșiată, către lumea în care sufletele noastre se pot atinge, împlinind contopirea trupurilor. Versurile cunoscute picură unul câte. unul, balsam pentru inima mea de luptător neconvențional:

Cu vraja ta de femeie, îmi umple întreaga
odaie Și, dintr-a vieții scânteie, învie-mi,
splendid, vâlvătaie!

Mai lasă-mi o clipă din tine Să stea lângă
mine de pază,

Să-mi spună de drag și de bine!

Apoi să te-mbraci într-o rază,

Să te ridici către ceruri,

Pe drumul de taine și vise,

Femeie făptură de geruri,

Mister cu ferestrele-nchise...

Alexandrina s-a liniștit. Stă moale și caldă lângă mine, cu fața scăldată în lacrimi, Nu hohotește. Lacrimile izvorăsc simplu, fără efort și se preling pe fața-i de zeiță creolă. I le șterg ușor, cu batista și-o veghez. O las să plângă în liniște. Să-și descarce amarul și otrava din suflet. Nu plânge degeaba. Sigur.

Lumina dimineții, îmbrăcată în mantie albăstriu-roșie- tică, bate la fereastră. În sfârșit, femeia se întoarce cu fața către mine și-mi șoptește:

Știam eu că te voi găsi. Că există un bărbat anume pentru mine.

Nu-i răspund. O iau în brațe și adorm fericit.

* * . . .

O rază sprintară de Soare se strecoară printre perdele, cu gând de joacă. Mă mângâie ușor pe obraz, apoi se hotărăște să se oprească pe ochii mei. Îi sărută pe rând, făcându -mă să tresar. Instinctiv, întind mâna și pipăi locul de lângă mine. Mă trezesc de-a binelea, ușor alertat. Alexandrina nu mai e în pat. Îi zăresc însă rochia vișinie aruncată pe fotoliu și răsuflu ușurat. Zâmbesc mulțumit și mă întind din nou. Închid ochii să revăd măcar câteva clipiri din zguduitoarele ore de iubire ale nopții. Imaginea ei întipărită deja în creierul meu, îmi zâmbeste. Gura-cu buze cărnoase, flămândă de sărutări, se întredeschide ușor, provocator. Parcă ar vrea să-mi spună ceva. Mă alint și mă desfătă cu această imagine, până ce-i aud vocea:

Nu te prefă că dormi! Ridică-te să vezi ce gospodină am fost!

Deschid ochii zâmbind larg. Întotdeauna am gândit că oamenii care zâmbesc fericiți sunt cam tâmpiți. Acum nu mai cred, căci zâmbesc și eu din tot sufletul. Alexandrina mă studiază curioasă, din cap și până-n picioare. S-a îmbrăcat cu un tricou de-al meu care îi ajunge un pic mai jos de șolduri. Deși larg, sânii împung ațățători prin el. Atât de ațățători, încât simt cum dorința începe să mă invadeze din nou. Nu știu ce-a trezit femeia asta în mine. Am cunoscut multe alte femei dar nici una nu

reușea să mă miște cu simpla-i prezență. îmi citește parcă gândul și-mi râde provocator:

— Nici să nu te gândești! Cine nu mănâncă, nu capătă nimic altceva. Oricât de mult și-ar dori altceva.

N-am încotro. Mă ridic din pat, o sărut ușor pe obraz și intru în baie, să mă rad și să mă spăl. Tipul care mă privește din oglindă e prea fericit că să fie Varain, superspionul temut și vânat pe întreaga planetă. În orice caz, e un tip pentru care am destul respect. Drept urmare, mă rad la sânge, fac un duș și mă gătesc cu multă atenție, cum nu-mi stă în fire. În tot acest timp, fredonez un cântecel răsărit din nu știu ce colț al creierului:

*Cu vraja ta de femeie, îmi umple întreaga
odaie Si dintr-a vieții scânteie învie-mi,
splendid, vâlvătaie!*

Într-adevăr, femeia asta m-a înviat, căci eram pe jumătate dus în lumea celor drepti și cuminți. Definitiv și total de drepti și cuminți. Încă fredonând, intru în bucătărie și admir masa. N-a arătat niciodată așa de bine, deși Arbore

și cu mine nu ne putem plânge de sărăcie. Alexandrina sta cu palmele încrucișate, zâmbind. Așteaptă un cuvânt. Ce să-i spun? Adevărul:

— Iubire, eu nu cred în minuni. Poate pentru că nu cred, mi se întâmplă mai des decât celor care cred și le așteaptă.

— Ciudată logică! De ce să nu fie invers⁰

— Simplu. Suprema Conștiință Invizibilă vrea să știu că nu-s de capul meu pe această planetă.

— Ești mistic?! se miră ea, deschizând ochii larg, larg.

— Deloc! o liniștesc eu. Misticii cred în închipuiri. Eu cred numai în ce se poate proba.

— Și poți proba existența lui Dumnezeu?

— Pot dar nu e cazul. Nici momentul. Poate, altădată.

— Bine, bine!

M-am așezat deja la masă. Ca o perfectă gospodină, Alexandrina mă servește. îmi pune omleta în farfurie. Privirea mea atinge involuntar mâna ei stângă și simt cum mă răcesc brusc. De parcă s-ar fi prăbușit o iarnă în sufletul meu. Cred c-am încremenit cu furculița în mână.

— Ce-i?

Privirea ei luminoasă, verde-albastră mă scrutează nevinovată.

— Ești măritată? Îngăim eu cu ochii la verighetă.

— Da, confirmă ea pe un ton banal. Am un soț. Nu e treaba ta!

Glasul i s-a înăsprit. Receptez tonalități de stăpână care nu admite contradicția. Eu, însă, am ceva de obiectat:

— Nu mi-ai spus!

— M-ai întrebat?

— Nu. Ar fi fost totuși bine să știu.

— De ce? E treaba mea!

— E și a mea! Eu nu intru în viața nici unui alt bărbat.

— Nu-i bărbat! ripostează ea destul de stăpânită. E un bătrân care m-a cumpărat, așa cum îți cumperi tu șosetele.

— Doamne!

— Dumnezeu nu-i amestecat în acest târg. Numai ei si lata.

Cât sunt eu de trecut prin lume, o privesc năuc. Minte mea de om modern refuză să accepte cele auzite.

— Și tu ai acceptat? Doar ești om!

— Dacă nu acceptam, tata intra la pușcărie. Mulți ani. îi era dator cu aproape jumătate de miliard.

— Jumătate de miliard pentru un suflet. Nu-i drept!

— Nu-i dar așa a fost.

Ai

*

‘încerc să înghit ceva dar gura refuză să primească. Trag lângă mine cafeaua, aprind o țigară și gândesc amărât: *Cam așa se cade din Cer*. Ea continuă să mă privească cu ochii luminoși de smarald în flăcări. Înțelege ce se petrece cu mine și mă lasă să mă clarific singur. Fără să ridic ochii din ceașca de cafea, o întreb:

— Dacă e bogat, de ce cântă în local?

— El e patronul.

— Doamne! Știe c-ai plecat!

— Știe sau va afla. Și nu va zice nimic. Absolut nimic! Nu mai pot înghiți nici cafea. Mă ridic de la masă și mă opresc în fereastra deschisă. Pomii îmi surâd amical, cu fructele lor date în pârg. Dincolo de gardul grădinii, însă, e o lume urâtă și murdară. O lume care coboară către fundul abisului. În care până și sufletele se pot vinde și cumpăra. Știuseseam asta dar parcă nimic n-a fost atât de cumplit până ce nu m-a atins și pe mine grozăvia. Femeia aceasta, femeia de vis, va fi numai femeie de-o noapte. Încă una din sutele pe care le-am cunoscut fugitiv, pe cărarea vieții mele.

— Mă disprețuiești?

S-a apropiat din spate și s-a lipit de mine. Sâni tari, elastici, se freacă ușor de spatele meu dezgolit. Mormăi înfundat, cu un soi de ciudă la adresa mea:

— N-am dreptul. Nu judec niciodată pe nimeni. Viața fiecărui om e o carte de enigme pe care nimeni n-o poate pricepe. Nici măcar el însuși. Sau, ea însăși.

— Mulțumesc! Atât, deocamdată. Mai târziu vei pricepe. Poate.

Nu-i răspund. Se dezlipește de mine, cu un sărut pe ceafă. Îi simt străin și rece. Nu mai e ce-a fost. Vraja s-a destrămat. Îngerul din mine tânjește după albul pur și imaculat, imposibil de atins.

Nu știu când s-a îmbrăcat. Stă în fața mea dreaptă, mândră. Numai ochii îi sunt încercănați. Citesc fără greș durerea din ei. Dușmanul împotriva căruia am luptat întreaga mea viață — durerea adevărată, omenească. Aș vrea s-o ajut dar nu pot. Oroarea m-a încremenit. Ea se ține însă tare. Repetă:

— Vei înțelege. Sigur! Și vei ierta!

Nu știu ce i-am răspuns. Nici cum a ieșit pe ușă. Privirea mea îi urmărește mersul de felină. Iar urechea recepționează cântecul tocurilor ei, pe aleie:

*Mai departe, mai departe,
Pe sub Cerul fără pa tă,
În tărâmul fără moarte,
Ne vom întâlni, odată...*

^ Refuz să mai gândesc. Mă întind în pat și-mi poruncesc să dorm. Îngerul veghetor mă ascultă. Trec direct în lumea din care am venit într-o noapte de vară, când Cerul plângea cu stele. În lumea de vis.

Prin vise-mi trece Decebal...

Umbra bătrânului mag de la care am deprins taine și cuvinte descântate, de la care am învățat a citi gândurile oamenilor, se arată. E străvezie și tremurândă. Glasul îi este însă același, din timpul vieții:

— Varain, n-a fost durere din lumea asta să nu te încerce!

— De ce, părinte?

Pentru că ești luminos, Varain. Noi ți-am dat de toate câte le-am știut. Te-am pregătit să învingi în ultima luptă a neamului geto-dac.

E lungă lupta, părinte. Mai lungă decât viața mea.

Nu e, Varain. Știi să citești viitorul. Victoria e aproape.

— E aproape, părinte. Știu. Dar si viata mea e pe sfârșite.

N-are importanță, Varain. Viața și moartea sunt părți dintr-un întreg. Din eternul întreg.

^ In frontiera dintre viață și moarte, unde sufletul bătrânului mag mi-a întâmpinat hiperconștiința, e liniște. O liniște rece și luminoasă ca un cristal. O cunosc prea bine, de ani de zile. Acesta este singurul loc în care dușmanii n-au învățat să pătrundă. Ori nu îndrăznesc să intre. *Ce ironie a sorții!* gândesc eu. *Dușmanii mei sunt muritori în goană după secretul nemuririi. Nu-l vor dobândi niciodată. Iar eu sunt un nemuritor cerșind murire pământească. Am cerut-o de multe ori și nu mi-a fost dată niciodată Misiunea mea pe planeta Renda nu s-a terminat. Pământul mai are nevoie de mine. Și pământeni au nevoie de mine. deși nu sunt conștienți de existența mea.*

Eu te-am chemat, Varain, reia bătrânul mag necunoscut contemporanilor mei. Ai aflat secretul ultim al vieții și al morții. Nu te-ai lăcomit la viață, cum ar face orice pământeau.

Da, părinte, am aflat deși n-aș fi vrut. Lumea ocultă nu m-a interesat. Nu trebuia să mă aruncați în ea.

— Nu se putea altfel, Varain. în tine am si. nți t și străinul de acest Pământ. N-ai fost niciodată numai al nostru. Trebuia să aflăm cine ești.

— Da, părinte, în mine curge sângele exploratorilor alcori și vegani. Nu v-am vrut răul. Și nu v-am făcut rău.

Am bănuir în tine, Varain, veriga lipsă până la Cer.

Un ușor vuiet întrerupe spusele bătrânului. Și din izvorul cel tainic al reînvierii celor mai drepi și mai viteji geto-dici cuvintele fermecate pornesc a curge șuvoi:

Pustiu e jos, Părinte Și vorbele-s
deșarte,

Nici nu mai ținem minte Descântul
pentru moarte.

M-au aruncat în sulii Și m-au
tăiat cu fierul Să fac din trupu-mi
ulii,

S-atingem iarăși Cerul.

Senin e-n Cer, Părinte Și stelele-s
departe Dar simt în trup, fierbinte,

Sămânța fără moarte.

Îmi cresc din suflet ramuri Scăldate-n
bronz de toamne,

Fecior din zece neamuri Mă-ntorc la
Tine, Doamne,

Să-mi dai, după orândă Nici marea, nici
oceanul,

Ci, pentru-a mea osândă,

Să-mi izbăvești tot neamul...

Glasul bătrânului mag se aude din nou:

— Te-am știut în parte străin de pământeni și te-am înfiat, Varain.
După vechea lege, te-am trimis cu solie-n Cer.

— Eu m-am desfiat, părinte! În Cer nu e nimic din ce-ați crezut.
Numai infinitul fără frontiere.

— Numai atât, Varain?

— Numai! Universul n-avea hotar! Iar voi n-aveați

dreptul să mă trimiteți nicăieri fără a-mi cere consimțământul 'l.o-") :

Pe fața bătrânului mag citesc durere. Mare durere. A crezut în mine și eu îl dezamăgesc. Nu se poate altfel. Legea vieții universale trebuie spusă așa cum este. N-am făcut-o eu. Ea trebuie respectată cu sfințenie, căci în jurul ei se rotesc viața și moartea miliardelor de ființe conștiente. Reiau:

— Nu-ți reproșez nimic, părinte. Am vrut numai să știi. N-aveai voie să mă trimiți nicăieri înainte de a mă întreba dacă sunt de acord. Probabil, aș fi fost.

— Dacă te-aș fi întrebat, Varain, grozavele încercări n-ar mai fi fost încercări. Ai fi știut că te pregătim pentru ceva important.

Părinte, eu sunt apărat de legea Omului. N-aveați dreptul să mă pregătiți pentru nimic înainte de a mă întreba dacă sunt de acord.

— Varain, înțelege! întotdeauna am pregătit luptătorii de sacrificiu după acest ritual. Cei mai buni să moară pentru salvarea celor slabi.

Aceasta nu e legea mea, părinte. Nici a Omului. E o lege greșită. *Fiecare om e dator să lupte pentru el. Și să-și plătească singur datoriile.*

— Zeul din tine a învins pământeanul, Varain.

Eu nu sunt zeu, părinte. Sunt om din neamul Oamenilor. Din neamul celor care au colonizat prima dată planeta. Creierul meu refuză informațiile false cu care v-au amăgit magii negri și galbeni.

— Sunt adevărate, Varain!

— Sunt false, părinte! Au fost introduse în acest sistem solar de o civilizație rebelă, care a sclavizat psihic rasa albă.

Umbra bătrânului mag tremură ușor. Murmură:

— Când binele și răul nu se pot desparte, când adevărul nu se poate deosebi de minciună, ce pot face oamenii?

— *Pot căută cu îndârjire adevărul **st** binele; părinte ? Să le găsească! Nu să le creeze cu mințile lor! Ele există și sunt unice pentru*

întreaga noastră zonă de Univers.

— Știam că am greșit undeva, Varain. Am ascultat însă de eternul glas. De conștiința Geei.

— Părinte, nu te judec. Conștiința Geei nu e eternă. Și
nu exprimă întotdeauna adevărul. E influențată de gândirea
pământească.

Cel puțin ai aflat, Varain. Solia ta n-a fost zadarnică.

Da, n-a fost zadarnică. Însă a fost nedreaptă, părinte. N-am fost întrebat dacă o voiam.

— Așa era legea veche. Solul să nu cunoască nimic. Să reia cunoașterea de la zero. Să învețe prin suferință marile adevăruri ale Pământului.

— De dragul oamenilor, aș fi făcut orice, părinte. Cu o singură condiție: să mi se respecte conștiința și voința de om. Dreptul de a decide în cunoștință de cauză. Așa e Legea...

— Poate că e, Varain. Eu am știut altă lege.

— Nu acuz, părinte! Nu acuz pe nimeni! Îți spun numai că nu e drept. Să nu mai sacrificați pe nimeni! N-are rost. Eu să fiu ultimul.

— Tu nu poți fi ultimul, Varain. Te-ai întors în viață, deși n-ai vrut. Cine te-a trimis din nou în viață, Varain?

Pe fața bătrânului mag citesc nedumerirea. Lumea zeilor săi nu-și poate explica fenomenul Varain. Parcă eu pot? Recunosc cinstit:

— Nu sunt sigur, părinte. Cineva m-a trimis înapoi dar nu sunt sigur cine. Nu știu nici ce vrea de la mine.

— Asta aș fi vrut, Varain. Să aflu cine e și ce vrea de la noi.

— Ce importanță are, părinte? Lumea morților nu poate fi atinsă fizic.

— Te înșeli, Varain. Așa cum m-am înșelat și eu. Lumea morților e altfel decât o imaginează pământeni.

— Cum e părinte?

— Cum știi, Varain. Sufletul omului e nepieritor, dar poate fi atins.

— *Părinte, dacă spiritele celor plecați pot fi atinse, trimite trăsnetul morților! Trimite Trăsnetul geto-dac să curețe această țară!*

— Nu, Varain, nu! Te-am învățat Legea noastră. Să nu ucizi, Varain! Să învingi cu puterea spiritului!

— Părinte, aceasta este o lege strâmbă. E total nepotrivită pentru populația sălbătică, insensibilă la argumente logice.

— E legea care poate pacifica.

— Pe cine să pacifice, părinte? Te-am ascultat și am pierdut prea mult. Bestiile mi-au ucis soția și copilul.

— Sunt sacrificii necesare, Varain...

— *Nici un sacrificiu nu e părinte! Cine tebe ucid! Cine pune în pericol viața altora, prin Art escrocherii sau crimă, trebuie ucis...*

—Nu, Varain!

— Ba da, părinte! Legea pe care o invoci a fost făcută de ucișori, în scop de a se apăra de răzbunarea ucișilor

—Varain!

— Nu ascultă niciodată, părinte! *Trimite Trăsnetul geto-dac să ucidă toți ticăloșii care au călcat pe suflet și carne de om! Trimite-l cât mai curând!*

—Varain, ești ca și copilul meu! Sufletul meu...

Părinte, m-ai ghicit bine. Sunt un străin de lume asta.

Sunt, inasa, un străin bun și drept. I-am apărat pe oamenii acestui pământ din toate puterile mele.

Asta ți-a fost crucea...

— Nu mi-a fost asta, părinte. Voi mi-ai dat-o, să contribui la continuarea unei lumi strâmbe. O refuz!

— Varain, nimeni din neamul nostru nu s-a născut cu darul tau. Ești obligat!

— N-am obligații față de nimeni, părinte! Le-am plătit pe toate. Până la ultima. Trimite Trăsnetul geto-dac sau lasa-ma în pace!

- De ce vrei să semeni moarte, Varain?!

— Moartea e singurul fenomen care sperie cu adevărat oamenii animale care au robit poporul ce mi l-ai dat în grija. Dacă nu ucidem căpeteniile mafiote, hoții vor continua să terorizeze oamenii cumsecade.

Nu se poate, Varain! Va curge prea mult sânge.
„^{sânge de fiară} lăcomă, nu de om. *Eu am misiunea sa apar oamenii corecți.* Și să-i civilizez. Să le explic secretele lumii.

— Misiune?

— Da, părinte. Sunt unul dintre cei trimiși să vă scoată în sistemul închis. Să redea omenirea civilizației galactice

și universale.

— Un zeu?

— Un explorator, părinte. Venit din lumea celor opt stele. Am studiat organizarea pământeană în detaliu. Știu unde e buba. E timpul să tăiem în carne vie.

— Nu accept, Varain!

— Nu te-am căutat eu, părinte. Și n-am nevoie de acceptarea ta! *Eu chem Trăsnetul geto-dac. Chem sufletul nemuritor al viteazului Decebal!*

— Varain, nu!

— Prea târziu, părinte! Dușmanii au dezbinat arienii, au copleșit națiunile răsăritene. Au bani, au informații, au de partea lor trădători. Numai moartea îi poate opri.

— Să nu ucizi, Varain!

— Să nuucid? Ei mi-au ucis luptători, mi-au ucis familia. M-au lovit în nenumărate rânduri, în mod laș. Eu nu sunt berbec din turma de ovine a lui Israel, părinte! *Eu sunt bărbat din neamul oamenilor. One mă atacă măcar cu gândul moare!*

— Nu e bine, Varain! Strici o lege veche de mii de ani.

— O lege făcută de cei vinovați, părinte. O lege pentru lași, pentru animale blânde. Eu sunt orii cuceritor. *Victorie sau moarte!* este legea vieții omenești.

— Se vor sfărâma echilibrele lumii, Varain!

— S-au mai sfărâmat odată, părinte! Atunci când, fără a-mi cere consimțământul, m-ai înfrățit cu mentalul inferior. Cu piatra și floarea și lupul. N-aveai dreptul s-o faci!

— Așa spunea legea veche! Să furi un înger din Cer, să-l legi de viața pământească, s-o apere.

— *Eu nu sunt înger, părinte! Nici demon! Eu sunt mai mult decât atât: sunt om. Căci oamenii au inventat îngerii și demonii. Apoi, au căzut în păcat și s-au închinat la invențiile lor.*

Umbra bătrânului mag tremură să se destrame. Nu-mi pasă. Am plătit cu două decenii din viața mea greșelile lui. Timpul nu mai poate aștepta. Ultima bătălie pentru Renda a început. Iar neamul pământului pe care m-am născut, ro-mâni, au nevoie de o furtună curată care să

măture gunoaiele. Au nevoie de Trăsnetul geto-dac. *Dacă dușmanii au pregătit vărsare de sânge, atonei să curgă ~~ringwio~~ lor!* Și-al slugilor care i-au servit împotriva vieții românești!

— Varain, ne vom întâlni în celălalt tărâm!

— Nu ne vom întâlni, părinte! După moarte, sufletul meu va pleca m lumea din care am venit. In lumea celor opt stele. Acolo trăiesc sute de miliarde de oameni civilizați.

— în Cer, adică...

— In jurul a opt stele asemănătoare Soarelui, se rotesc câteva sute de planete asemănătoare Pământului. Pe ele trăiesc oameni ca noi. Nici un zeu, înger sau demon. Numai oameni.

— Varain, dacă aș fi știut...

Dacă ai fi știut, n-ai fi pătruns în viața mea. Nu mi-ai fi schilodit-o. Nu mai fi obligat să susțin inconștient sistemul illogic al destinului orb.

— Așa se crează zeii pe această planetă, Varain!

— Și de ce vă trebuie zei? Nu aveți oameni? Nu aveți o lume minunată, pe care s-o cunoașteți?

— Mă judeci, Varain!

Nu, părinte! îți spun unde ai greșit. Să nu mai greșiți! *Lumea este așa cum o vedeți, nu cum o imaginați!*

Varain, după moarte, am înțeles că am greșit dar nu există alt sistem.

Părinte, m-am așteptat ca morții să dobândească mai multă înțelepciune. Să înțeleagă că ieiriiiia vieții pământene se oprește cu vârful în omul complex.

Varain, am înțeles asta. Târziu, însă. Nu mai puteam

face nimic pentru tine.

— Nici nu ți-am cerut să faci, părinte. Cei care m-au trimis m-au înzestrat cu această capacitate neobișnuită. Pot trece din lumea viilor în lumea morților și invers.

— Nici mort, nici viu, "Varain?"

— Dincolo de viață și de moarte, părinte. E un mod de existență necunoscut pământenilor.

— Ce se va întâmpla, Varain?

— Încă nu știu, părinte. Am încercat să citesc viitorul și n-am putut. Nu e scris. Carte a vieții oamenilor pământeni trebuia să se termine aici și acum.

— Doamne! Sfârșitul lumii?!

— Așa l-au planificat magii negri și galbeni care v-au vrăjit. Dar nu va fi așa, părinte! Noi vom scrie cartea viitorului «menirii». Îl vom scrie mai bine decât oricine!

— Cine îl va scrie, Varain?

— Comandoul alcorilor și veganilor. În jurul Rendei se rotește, de aproape o sută de ani, o flotilă galactică a civilizatorilor. Au venit să salveze omenirea din capcana magilor negri și galbeni.

— Tu ai coborât printre noi!

— A fost mult mai complicat, părinte. Eu •m-am născut printre pământeni, din sămânță astrală. Numai astfel au putut studia modul de organizare și funcționare al creierului omenesc și al câmpurilor energetice ale Pământului.

— Câmpuri energetice ?

— Din spațiu, Pământul părea o planetă vie, înzestrată cu conștiință. Informațiile din acea conștiință planetară i-au speriat pe alcori și vegani.

Ele spuneau clar: în acest an, 2000, omenirea se va autodistrage, prin război total, nuclear.

— De aceea au determinat nașterea voastră?

— Da, noi suntem cercetașii comandoului alcor. Născuți din oameni, pentru a primi toate informațiile lor genetice. Știm cum să salvăm planeta și omenirea.

— Cum, Varain?

— Am distrus programul magilor negri din calculatorul selenar. Și magia galbenă himalaiană. În locul Ier,= am scris viitorul după modelul unei civilizații omeneshti-alcoro- vegane.

— Ce se va întâmpla?

— În acest an, se va produce ruptura dintre magia afro-asiatică și viața omenească. Iar animalele care au terorizat omenirea vor muri. Le vom arde și spiritele, încât să nu ajungă la voi, în celălalt tărâm.

— Poate că ai dreptate, Varain, dar eu...

— Nu mai are importanță ce crezi, părinte! Mi-ai făcut mult rău dar cercetătorii din comandoul alcoro-vegan au putut citi, în suferințele mele, modul în care funcționează „conștiința”¹⁴ Pământului.

— Cum funcționează, Varain?

— E un tot ierarhizat, părinte. Neviul mineral încarcă în el informațiile viului vegetal, animal și omenesc. Îl scrie ca

într-o carte. Îl păstrează și-l descarcă numai către anumite persoane. Putem citi viața pe zeci de mii de ani în urmă. De acolo aveai informații, părinte.

— Cartea vieții pămâtenes...

— Cartea vieții pămâtenne. Dacă n-ar fi existat oamenii, planeta ar fi fost complet sălbatică. Imposibil de descifrat.

— Oamenii, Varain. Salvați oamenii!

— Aceasta e misiunea noastră! Nimeni nu ne poate opri s-o îndeplinim! Trimite-mi, însă, Trăsnetul geto-dac! Acest neam are nevoie de el.

Umbra bătrânului mag nu-mi răspunde. Tremură mai tare și mai tare. Dispare într-o mare de foc. Iar eu mă trezesc, leoarcă de sudoare, cu un gust inconfundabil în gură. Gust de pământ și sânge. Înseamnă că Trăsnetul m-a auzit și vine. Hiperconștiința îmi confirmă gândul. *Din eternul tărâm al*

morții, aud clar ropot de copite. Vine călărețul morții. Vine Decebal, să împartă dreptatea și să ucidă vinovații.

Prin vise-mi trece Decebal Călare și
însângerat,

Ne-nfrânt de-al cotropirii val,

Un trăsnet dur, nefulgerat.

Cu stânga-arată la pământ Și țâma plânge-n
urma lui,

Bătrâne steiuri dau cuvânt Și țipă codrii cei
sâlhui.

Pământu-acesta bun, frumos,

Al nostru e, să nu-l lăsăm,

Priviți la el, priviți în jos,
Veniți cu mine să luptăm!

Cu dreapta-arată către Cer:

Zamolxe, noi suntem ai tăi,

Ne-ai făurit din foc și fier,
Nici cei mai buni, nici cei mai răi,

Ne-ai învățat să stăm în drept,

Cu fața-n Soare să privim,

Un semn aștept, atât aștept,

Ca să luptăm, ca să murim!

Ropotul de copite se întetește. Crește, crește, crește... Mai puternic, mai puternic... îl aud tot mai aproape. Nu mai e unul singur. Sunt mulți, tot mai mulți... Din tărâmul etern, vin călăreții morții, să-și apere neamul îngenuncheat prin trădare. Vin fiii Vestului, Nordului și Răsăritului, cu pletele în vânt și ochii strălucind ca oțelul bine călit. îi văd ca-n vis, spărgând lumea de neguri. în față, Trăsnetul, călare pe cal alb. înveșmântat în strai alb, pătat de sânge. îl văd aieva. Ochii săi câprui luminoși aruncă fulgere. Vine să-și plătească datoria. Să ucidă vânzătorii și trădătorii de neam și țară. Vine... Vine... Vineee...

S-au spart țăriile cerului magic. Ceața se ridică de pe creierele oamenilor acestui pământ...

*Trezește-te, Române și nu mai sta-n genunchi,
Esti rodul cel mai mândru născut din vechiul trunchi,
9
Ridică-te, Române, fecior din Decebal,
Ridică-te, Moldova, ridică-te, Ardeal!*

Răsuflu adânc, ușurat. Intru în baie și arunc pe mine cu apă rece, să mă trezesc. Știu, însă, că n-a fost vis. Din tărâmul morții, au pornit călăreții cu ochi de oțel. Și-n fruntea lor, mult așteptatul Trăsnet geto-dac, Decebal. Va curge sânge dar nu cum au vrut sioniștii. *Va curge sângele trădătorilor și colaboraționiștilor. Nimeni nu se poate feri de moarte. Nici măcar cei care au strâns ca hârciogii averea lumii și se cred zei.* Misiunea mea se apropie de sfârșit. Din Cer, alcorii și veganii scriu viitorul omenirii, infirmând profețiile magiei negre și galbene. Din

celălalt tărâm, vin răzbunătorii. Deși m-am trezit complet, aud ropotul copitelor. Și, involuntar, îi îndemn:

*Voi, spirite viteze a ' marilor străbuni,
Aflați că-n țara asta noi mai suntem români, îl mai purtăm în
inimi pe bravul Decebal Și n-am cedat cu toții l-al cotropirii
val!*

*O, Doamne, mult slăvite din moși și din bătrâni, Ascultă-a
noastră rugă: Noi vrem să fim români,
Să-i ardem dintre neamuri pe Iuda și Căin,
Să ne spălăm de ură, de teamă și venin!
Trăsnetul geto-dac s-a pornit și vine. Nu-l oprește nici Dumnezeu.
Căci Trăsnetul geto-dac e brațul lui Dumnezeu...*

Paranghelie în Cotroceni

Comandoul de asalt e gata. Eu mi-am îndeplinit misiunea de cercetaș paranormal. Am luat urma mesagerului și am identificat bârlogul în care se ascund șefii săi. Nu e mare lucru dar nici nu mă așteptam la ceva deosebit. După raidul mondial din primăvară, efectivele organizației sioniste au scăzut substanțial. Mă și mir că mai îndrăznesc să scoată capul în lume. Probabil, se bazează pe miile de colaboraționiști infiltrați în tot soiul de organizații mondiale și statale. Nici aceștia nu vor avea viață lungă. Vânătorii de sioniști acționează sistematic, pas cu pas, pe întreg globul. Unul dintre ei, eu, va întâlni curând obrăznicătura care ne-a insultat atât de porcos neamul, pentru a ne zădări. Are el ceva în cap dar n-are mai mult decât mine.

Ceilalți vânători de sioniști sunt pe poziții. Bălăiul și-a selecționat cu grijă arsenalul deoarece o mare parte a bătăliei se va duce prin mijloace clasice. Și-a pregătit „clarinetul” său cu trei țevi, la care cântă marșuri de adio. Nimeni nu-i rezistă. Meloman înrăit, ce mai încolo-în- coace?! Iliuță Orozan, tehnicul octogonar, a scos din prin cotloanele sale tot soiul de scule radiante, paralizante și de spionat convorbiri, pe lângă care alea din filmul Nikita sunt niște jucărioare primitive. Am alertat deja rezidența germană, căci în Elveția e bine să mergi cu ceva nemți în dotare. În câmpul de confruntare informativ-operativă ne vom întâlni cu spionul fantomă, Egon, unul dintre agenții Bătrânului și cu Mayer, un luptător convențional. Cam asta va fi formația de luptă. De partea cealaltă a baricadei ne așteaptă vreo sută și ceva de sioniști și mercenari

de toate culorile. Probabil, un grup de rezistență care apără interesele vremuri grangur financiar, căci de religie nici vorbă. Sioniști sunt cea mai scârboasă subspecie umană. Subumană, mai corect spus. Exploatează naivitate religioasă pentru a obține parale cu grămada. *In money we trust!* e lozinca lor. Pentru fraieri, spun *In God we trust!* Așa era scris și pe zidul Băncii Internaționale a Religiilor, până ce șmecherii au dat gaura, lăsând țugulanii, băștinași cu ochii-n Soare și cu punga goală. Într-o zi, când vom isprăvi cu marii păcătoși ai lumii, îi voi propune lui Cremene să facă un târg cu statul român: noi devenim recuperatori și-aducem în țară tot ce-au sfeterisit escrocii de tranziție, iar ei să spună băieților din tribul urechi lungi și ochi holbați să nu-și mai bage năsoaiele în afacerile noastre. Vom câștiga cu toții. Parol!

Planu-i gata, așa că se cuvine să tragem un chef puternic, cum facem întotdeauna, înainte și după raiduri prin bârloguri străine. Zaiafetul prinde bine la neuroni. Te descarcă de tot soiul de gânduri nașparlii. Cum ar fi, de pildă, ăla că doamna de negru cu cosița albă și cu furca-n brațe te-ar putea săruta profund, cu foc, pentru ultima oară. Cu dama asta sunt în relații lunguroase rău. Se alintă pe lângă mine de vreo douzeci de ani, de când lucrez în Octogon. îmi face cu ochiul, își dezgolește genunchiul, face multe alte fițe de damă rea de muscă. Doar-doar i-oi cădea în labă. N-are habar proasta că eu nu-s din lotul ei. Că m-am născut din vise și stele, din came de om și sămânță astrală. Nu pot muri oricât ar vrea ea sau stăpânii ei. Nu pot muri nici dacă vreau eu. Un singur om m-ar putea trimite înapoi în lumea celor opt stele — Zamolxe, comandantul flotilei galatice de supraveghere a pământenilor. N-o face. Însă. Are încă nevoie de mine. ca interpret între psihicul pământean și cel extraterestru. Foarte probabil, mai are și alți metiși astralo-pământeni. ca

mine și ca Laurențiu Cremene.

Cel mai potrivit hogeac pentru o paranghelie pe cinste e biroul Bălăiului. E suficient de mare, are frigider și bucătărie. În plus, e la doi pași și-o săritură de palatul Cotroceni, în care își frământă spleenul amărâtul de Țapeș Vodă, ultimul voevod din dinastia capricomută. Cum s-ar zice, suntem păziți de ochi albaștri, largi cât roata, urechi pâlnie și alte scule din dotarea vrednicilor noștri mâncători de buget. Încă din primele zile după ce ne-au depistat cuibul, sepepiștii au făcut cucuie la creier întrebându-se ce-am putea face noi, niște „comercianți”¹¹ din

vechea gardă sub ferestrele augustei persoane protejate. Majoritatea sepepiștilor au lipsit de la lecțiile de prognoză informativă, fapt pentru care au presupus că pregătim un țapicid. Ne-au sărit în cărcă, să ne mănce ficații neprăjiți. Când, colo, ce să vezi? Un cinstit exportator de alcool producție indigenă, pe care cine-l gustă o face pentru prima și ultima oară. Țsta e Bălaiul, lipovean sadea, înțărcat cu samagon, licoare pentru care are un respect aproape religios. E drept că nici cu respectul religios nu stă prea bine. În sinea lui, crede că sfântu Petru e un soi de presar care trage cu ochiul prin pătucurile damelor, să prindă păcătoși, să-i implementeze în calculatorul poliției cerești. Cum Bălaiul are o singură slăbiciune, fustele cât mai scurte, e aproape sigur că extrasul din calculator privind păcatele sale se întinde pe întreaga Cale Lactee. Cine o să aibă timp să-l citească, atunci când Mihai Ursu, zis Bălaiul se va preda popilor, să-i cânte despre locuri înverzite?

Patronul stabilimentului de import-export, Bălaiul, a trecut de verificări cu brio. L-au declarat un bețivan simpatic, nepericulos pentru augusta persoană. Asta în ciuda faptului că, într-o bună zi, s-a prezentat la Asociația vânătorilor, cerând un permis de împușcat țap. Al doilea din gașcă, Paul Cernescu zis matrozul, deoarece în tinerețe a navigat împreună cu mine, a fost declarat de la bun început o producție *Science fiction*. Nici unul dintre braviul dulăi de pază n-a înțeles iotă din explicațiile sale privind marile fenomene planetare. Norocul lui! Orice ar spune și ar face, tot nevinovat se numește. Eu n-aș pune mâna în foc pentru această părere dar ce folos am dacă-i contrazic pe mirositorii de urme și trăgătorii cu timpanul? Mi-au plătit ei mie solda ori eu lor? În fine, despre mine, Petre Varain, s-a tras concluzia că sunt periculos foarte, deoarece umblu îmbrăcat în costum gri, îmi plac femeile cu picioare lungi, lipsite de complexe și pastrama de capră. Criterii mai științifice de identificat un suspect de țapicid nici că se puteau găsi. Da' ce știți voi, gură-cască, despre metodele moderne de investigare, prinse de caralii români de la cei yankei? Te pomenești că strâmbați din nas când auziți de criterii și de yankeii care se tot străduie să vină, de vreo șase decenii și nu reușesc? Daaa? Atunci sunteți niște comuniști, securiști, lipsiți de democrație! Habar n-aveți ce democratic se simte mocofanu' american jegos și înțolit în zdrențe, în timp ce golește o glajă de spirtos, lângă o pubelă în care își face focu'! Eu l-am văzut la fața locului. Urlă democrația-n el mai ceva ca sirena lui Roaită. Dacă îi arunci un pitac, urlă pe <bune.

Singurul necunoscut din gașcă e Iliuță Orozan, inginerul Octogonului. Îl ține comandantul, Cremene, ascuns în hrubele lui, unde inventează niște chestii de-ți face părul creț și mintea dâmburi. E în stare să asculte răsuflarea unui mort aflat dincolo de Stix. Dacă nu mă înșel, a fost primul care a filmat scenele de extaz dintre „cel mai puternic bărbat al lumii“, adică cel mai blegoman, de Clinton e vorba, și curviștina mosadistă poreclită, pentru fraieri, Monica Lewinski. Chestia cu trabucul supt de Clinton, după ce fusese înmuiat corespunzător în holly hole (gaură sfântă) din dotarea Monicăi, e nimic pe lângă ce-a filmat Iliuță. El însă e taciturn din fire. Ne-a zis totuși câte ceva. De exemplu, chestia cu „gaura sfântă”¹¹ are o explicație logică: în jurul ei se îngrămădesc bărbații mai ceva decât în jurul moaștelor unei sfinte cumini, necunoscătoare a plăcerilor lumești. Iliuță are un aparat *made in Octogon* care te face să vorbești singur. În treaba asta, l-a ajuns numai Remeș cu impozitele care-l fac pe bietul valah să converseze cu zidurile, străzile și alte obiecte neînsuflețite. De câțiva ani, Orozan lucrează la o sculă cibernetică care să-l facă pe orice împrișinat să-și dezvăluie cele mai intime gânduri. Se gândește s-o moneze în Parlament, la o ședință transmisă în direct, prin televiziune. Nu garantează nimic după acea zi, nimănui. Faină sculă, zău!

Să tot fie cam șapte după amiază. Ne-am adunat încetul cu încetul. Fiecare, cu borțoasele de spirtos ascunse în gențile de boieri ai epocii de tranziție. Așa ne-a ordonat Bălăiul: fiecare cu pileala lui. Cum intru în anticameră, dau cu ochii de-o veche cunoștință. Una din farfuzele Bălăiului pe care doamna mă-sa a născut-o anume să fie secretară. E numai picioare, sâni și zâmbete. Fusta nici nu se zărește printre ingredientele precizate anterior. De cum mă ochește, își lipește zâmbetul seducător, copiat din vreo telenovelă și se înfinge-n mine:

— Domnu' Varain, ce dor mi-a fost de dumneavoastră!

Țoc! Țoc! Două pupicuri lipicioase, de ruj prea gra.s

s-au lipit de fața mea. O cred că i-a fost dor. După cum zâmbește larg, arătându-și strungăreață, i-a fost dor de jumătate din populația masculină a Bucureștiului. Cealaltă jumătate are scuza impotenței. Eu sunt, însă, un gentleman,

. așa c-o iau ușurel:

— Marieta, fată dragă, pe unde ai umblat?

— La un curs de recalificare profesională. Mi-am luat atestatul.

Nu precizează mai multe. Pot crede că a făcut cursul în Istanbul, unde fetele noastre au spart toate baremele cunoscute de la Maria Magdalena încoace. Pornește înainte, legănându-se pe catalige, să-mi arate probă din mersul șerpoaicei. Chiar crede că, după curs, e tare-n piață. Se înșeală. Nimeni nu le întrece pe târfele Parisului în materie de băgat drăcii-n bărbați. Am lucrat, împreună cu Bălaiul, câțiva ani buni acolo. între cocoșei galici, ale căror puicuțe nu fac mari discriminări între cine le calcă. Principalul să le calce vârtos, cu simț de răspundere.

Bălaiul tronează la biroul lui, cu sonda de whisky în dreapta și cu trabucul în stânga. în cameră e o duhoare de trabuc de-ți vine să pui masca de gaze și să pleci târâș către un inamic mai puțin sadic. Nu ține, însă, Lipoveanul se încâpățânează să semene cu Teo Balerinu' și cu Bill Clinton, pe care el îl alintă Debilică. îi trag un salut de bun găsit:

— Noroc, barosane! Să-ți trăiască mândra din antecameră și contul din bancă!

— Ha-ha-ha! se bucură el. Varain descântătoru'n stele și-a făcut apariția pe planeta noastră. Wellcome, mangositule! Ia un loc, un pahar și scoate brojdeala!

Mă execut. Scot o sticlă de pălincă de prune, prind o privire acuzatoare, așa că mai extrag una, din aceeași geantă diplomat cu care am transportat, în viața mea, tone de alcool. După asta, merg la frigider, îmi iau sticloanța de coca-cola și o așez în dreapta mea. De regulă, nu beau alcool. îmi torn o porție generoasă de cola, o gust, apoi salut, pe rând, petrecăreții. Cemescu bea ca și mine, zeamă de coca. Orozan se străduie să lichideze o vodcă. Numai locul lui Cremene e gol, semn că marele șef are de rezolvat

ceva important. Bălaiul deschide chiolhanul:

— Sus paharul, candidați la deces, moarte și la alte chestii dintr-astea! Să bem azi, să știe dama cu coasa că n-are texte cu noi!

Ce să facem? Ridicăm paharele și tragem câte o dușcă. Iliuiță îmi varsă și mie câteva picături de vodcă, să nu fie scandal uscat. Lipoveanul a golit juma' de stacan și reia:

— Așa cum zicea și taica popa, încă să bem pentru cei care stau în capu' statului și fac nu știu ce acolo! Ce fac ei în capu' nostru, știu. Să bem pentru cei care au mierlit și nu mai pot suge nimicula, deși le crapă măseaua după un samagon de calitate! Încă să bem pentru proletarii care au ajuns buticari, să le dea Dumnezeu noroc la clienți! Deși, la sărăcia asta, nu cred să poată face nici Dumnezeu ceva.

Mai tragem câte un rând, ascultând discursul Bălaiului. Mai mult ca sigur, a lins de unul singur, înainte de venirea noastră, cel puțin jumate de glajă de samagon prima, de i se zice și Genocid. Asta, genocidu, nu-i băutură alcoolică, ci otravă pentru sinucigași. Cine însă mai bagă de seamă câteva decese într-un popor care, seară de seară, înghite cu nonșalanță, de la crainice zâmbărețe, tot soiul de știri oribile? Lipoveanul continuă la fel de pompos:

— Încă să bem pentru proștii de noi, care ne cărăbănim cu moartea-n cârcă prin lumea largă, să facem dreptate unor purtători ilegali de nădragi! Să ne dea Dumnezeu viață lungă, spor la bambine și cât mai puține gloanțe-n hoituri! Beți, mă!

— De ce să ne dea gloanțe, nene lipa? intervine Cernescu. Nu s-ar putea să ne ferească de ele? ■*.

— I-auzi, Franț?! Da' ce, Dumnezeu s-a tocmit body-guard la noi? Să fii mulțumit că nu-i lasă pe ălalți să te răcească definitiv și iremediabil!

— În nemărginita-i milă... continuă Cernescu parșiv, pentru a-l ațâța.

— Stocu' de milă s-a epuizat, țacă! i-o reteză Bălaiul. Au crescut însă periculos de mult stocurile de ură și furie. La iarnă, o să vezi zăpadă roșie.

— Pușche pe limba ta!

— Fără superstiții, măi copchile! Dacă e să curgă sânge, va curge. Ce-am avut și ce-am pierdut? Nimeni nu m-a întrebat dacă vreau să intru în lumea asta păcătoasă. Crezi c-o să mă întrebe cineva dacă vreau ori nu să dau colțu’?

— Poate că te-ntreabă...

— Cine, mă? Ăla de dincolo de gard? Megieșu’ cu barbă și moacă de sfânt de la mănăstirea Assos? Nu mă-ntreabă, țacă. Îl doare-n șoșoni de neamu’ ista și de mine. La ora asta, a pus de-o paranghelie cu toți vameșii politici care belesc românii de zece ani încoace.

— Nu mai spune!

— Ba spun! Pune-1 pe Iliuță să-și pornească sculele, să auzi ce târguri politice fac muhaielele astea pe pielea neamului românesc! Așa-i, Orozane?

— Așa, nea Ursu! Și mai rău.

— Ați văzut? se umflă lipoveanul în pene. De formă, se dau în stambă, în fața mulțimii prostite să le dea voturile, între ei, se tachinează discret și bat palma la orice pungășie. Asta-i caracuda politică românească. Zero sfanți, zero lei!

— Și cam ce spun acolo? se interesează Cernescu șoltic.

— O țără de răbdare, muceo, și-ți spun la fix! Fir-a-păr.

Mai bem un rând. Bălaiul se prefăce că ascultă la un difuzor nevăzut. Se încruntă, apoi bufnește în râs. Ne explică:

— Bătrâna cucuvea îi cântă lui Milică un tango. Degeaba tango!

— Zi-1, zi-1! bate din palme Orozan.

Lipoveanul se încruntă, își drege vocea, se gârbovește un pic să semene cu Iliciul și începe:

Degeaba te zbați, Emilică,

Și-mi bați printr-un Costea-afropo,

Te tai cu valetu' de pică Și-ți cânt un degeaba
tango!

Degeaba tango!

Degeaba învârți firul roșu Și chemi ghicitoare-n
palat,

Ascultă, ieduțu, la moșu'

De-ți spune că ești terminat!

Degeabatango!

Degeaba arunci țărănoii Să-mi viruseze-n
coniac!

Nu vezi c-ai ajuns fiul ploii,

Cu moacă de țap și de drac?

Degeaba tango!

Degeaba te dai prin ecrane,

Citind cuvântări fără haz,

Când burțile cântă de foame Și lumea se zbate-n
necaz!

Degeaba tango!

A cântat magnific. îl recompensăm cu un ropot de aplauze și cu un
stacan plină de whisky. Bea din el jumătate, se scutură de plăcere și ne

anunță:

— Țapu' nu s-a lăsat mai prejos. I-a smuls microfonu' lu' Nelu și-a-nfipt țacălia în el, behăind cu patos:

Cât de lungă-i ziua, ziuilică,

Cine umblă cu ocaua mică?

Este Ionel, bătu-l-ar focu'

Care și-a cam regulat norocu'.

Ionel, Ionelule,

Nu trișa, mișelule,

Nu zbura, hulubule,

Că te-ncing puterile!

Virusatule!

Te-au găbjit presării din Franția C-ai pus botu' la
parai din România Și-a venit îndată procuroru'

Să-ți închidă cu cătușa botișoru'.

Ionel, Ionelule,

Nu trișa mișelule,

Nu zbura, hulubule,

Că te-ncing puterile Virusatule!

De-a tulit-o nea Ionică ca englezu' în Eghipet,
la canalu de Suezu',

Să se spele de păcate și de frică,

Că-l luase cam cu gol la lingurică.

Ionel, Ionelule,...

Ăsta e Ionică Virusatu':

Trombonist de păcălit electoratu'.

Cu madam sociâl-democrația,

A băgat fomica-n România.

Ionel, Ionelule...

Nicinu știu când ne-am trezit urlând din fundul

bojogilor, de credeai c-am luat-o pe arătură: Ionel,

Ionelule... Parcă ne-a părut rău când s-a terminat cântecelul lui Ion Virusatu', tartoru' găștii pedeseriste. Bălaiul răsuflă adânc, mai trage un gogâlț din sondă, apoi decretează:

— Voi, țâncilor, nu veți ghici niciodată cine a sărit în apărarea lui Neluțu!

— Ba da! îl contrazic eu calm. Mieluțu'. de Teo, în speranța că Iliciul o să-i uite trădarea și-o să-l primească la oala cu sarmale, mai către iarnă, când vor înșfăca cârma și bugetu'.

— N-o vor înșfăca! replică Cernescu calm. Pot să-ș dea de pe acum șuturi în fund și pumni în cap.

— De ce, bă, deșteptule? se interesează lipoveanul cam mofluz că a fost întrerupt din show.

— C-așa mi-a ciripit mie o păsărică, nene lipa.

— Blondă sau brună? se înviorează Bălaiul, cu gândul la altfel de păsărele.

— Invizibilă, replică matrozul ca Sfinxul. În buza iernii, se dărâmă toată măgăria din România. Cât par pedeseriștii de tari, nu vor aduna nici măcar 15 la sută din tot electoratul.

— I-azi, bă?! se miră lipoveanul. I-ai umflat postu' lu' haimanaua de Brucan și profetești, ai?

— Nu profetesc! neagă Cernescu la fel de sigur de el. Am citit viitorul. Se-ntoarce roata și-i zdrobește pe toți. Un singur vinovat nu scapă.

— Ca să vezi?! se miră din nou lipoveanul. Încalte-i o roată mare?

— Mare și de foc, nene lipa. Până atunci, spune matale ce vezi și ce auzi în cuibușorul de drăgălășenii, nebunii și păcate din dealul Cotrocenilor!

Lipoveanul nu-i răspunde imediat. Stă un pic pe gânduri, ca și cum ar asculta ori s-ar inspira, mai sugere câteva gâturi bune direct din sticlă și reîncepe:

— Ala micu a lu' Neulanderu' a țâșnit dintre invitați de parcă-l lovise strechea. A înșfăcat un trandafir din vază, l-a înfipt în bot, a umflat-o pe coana Zoica de subsuori și-a pornit într-un tango înfocat. Gitan tango. Cred că l-ați auzit.

— Nuuuu'! negăm în cor.

— Dacă nu l-ați auzit, turnați, țângăilor! E un tango cu tematică și cu chichirez.

Îi turnăm din belșug. Lipoveanul bea, prinde forță și se

dezlănțuie. Parcă vedem scena în care gitanu' Petro, cu bărbia înfundată în șuncile coanei Zoița, își desconspiră planurile:

Eu sunt gitanu' Pedro din externe,

De mi se spune și Țiganu-șapte perne Și vă
vrăjesc cu-n trandafir din gastră,

Deși mă doare-n cot de viața voastră.

Gitan tango!

V-am țepuit în două rânduri pân' la sânge Și-o să v-o
trag din nou, oricât ați plânge!

C-așa cum m-a-nvățat Brucan profetu',

Pe goim, îl poți beli încetu' cu încetu'.

Gitan tango!

Pe țărăniști îi duc la fix cu preșu,

Gă au morală cât le spuse neică Pleșu.

Iar pe-ai lui Nelu îi ating la gioale,

Că au ajuns niște fomiști fără parale.

Gitan tango!

Pe Teo Manechinu'l am la deget Și-l făc arșice fără
ca să preget,

Că s-a întins la cașcaval prea tare Și merită o lecție de
purtare.

Gitan tango!

Degeaba măsluiți de zor prognoza,

Că am făcut deja un blat cu tanti Roza Și-oricât de
mare și cumplită-mi este vina,

Mai am și un tango secret cu Mădălina Gitan tango!

— Vedeți scena? întrebă lipoveanul istovit de efort.

— Vedem, vedem! îl asigurăm noi în cor.

— Și încă nu știți tot, bebelușilor. La ultimul pas, gitanu' i-a dat drumul Zoicăi pe parchetu' lucios, de-a pornit ca o ghiulea. A atins zidul. Acesta a protestat jalnic,

apoi a cedat, permițând primei consiliere să iasă direct în grădină. Balabusta a căzut grămadă peste niște amărâți de sepepiști care sugeau o sticloanță ciordită din pivnițele imperatorului capricornut. Plăcinte i-a făcut. I-a șters din efectiv. De unde se vede că zeul țăpilor pedepsește hoția. Bineînțeles că s-a dat alarma în tot palatu'. Urlau sirenele ca la sfârșitu' lumii. Cu mare greutate, s-a făcut oleacă de ordine. Da' n-a durat mult că, din antreu, a năvălit Vasile Lupu. înțolit în costum național, cu geantă diplomat și celular la brâu. Pășea cam împrăștiat, c-o mână la tur, prin mulțimea încremenită de uimire. Abia când a ajuns în fața regelui țăp, s-a înviorat și-a prins să grăiască în dulcele grai moldovinesc despre solia îndeplinită printre poponarii din Consiliul Europei.

' — Cum o fost? întreabă Cernescu anume în dialect moldo vesc.

— Păi, cum să fie? Cam așa:

Europa chiar ne cere Să le facem o
plăcere.

Ce mai stați și cugetați?

Jos nădragji și-nturnați!

Două frunze, două paie,

Pune fundu' la bătaie!

Și-nc-o dată, măi băieți,

Dați cu dânsa de pereți!

Că nu ești creștin curat,

Ba încă și democrat,

Dacă n-ai gustat „buștean”¹⁴ De la gay european.

De-aia-o fost românu’ trist,

Că n-o fost și sodomist, Două frunze,
două paie, Dă găoaza la bătaie!

Două frunze și-un șperaclu,

Cederiști, ați dat de dracu’:

¹⁵

Europa cea vioaie Vrea popouri
labătaie.

Cine este țărănist Tre’ să fie
sodomist,

Că-n Strasbourg, să țineți minte,

Mergi cu fundu’ înainte!

Două frunze de sipică,

Dacă ai găoaza mică Și n-ai practică
la muie,

Ia-ți adio de la U.E.!

Frunză verde foi de nuc, înc-odată și
mă duc Pân’ la mine în Copou,

Să fac practică-n popou.

Ca s-ajung european,

Să nu creadă că-s mârlan,

Orice lesby, orice gay. înc-o tragere
flăcăi!

— Asistența a încremenit, explică lipoveanul. Bărbații simțeau cum îi treceau fiori reci pe șira spinării. Vezi bine, nu acceptau nici în ruptul fundului să nu intre în Europa. Priveliștea lui Vasile Lupu, care pășea împrăștiat către ușa de la ieșire, îi descuraja însă cumplit. Parcă simțeau fiecare

câte un „buștean”¹⁴ de gay între fese. Numai Bombonel zâmbea superior, ba încă și disprețuitor, căci știa el ce știa. Aceasta l-a scos din sărite pe Trăienică Băsu’zis Pletosu’, un mare măcelar de pidosnici. Ca atare, matrozu’ Băsu’, și-a aruncat pletele în vânt și s-a stropșit la Adi Bombonel: Ce te ții așa măreață,

Parcă nu știi cine ești,

Pisicuță-blănă-creață,

Miorlăind pe la ferești?

Te-ai făcut europeană Prin hoteluri
din Paris, Pisicuță-moale-n-blănă,

Vin la nenea, la pis-pis!

— Adi a simțit cum îl prindea bărbăția. Nu se știe exact pentru a câta oară-n viață. Și-a început, nene, un haloimăis, de toată frumusețea. Corul sepepiștilor, instigat de regele-țap, urla de zor sub ferestre:

Șoimii din PDSR Au fugit în
CDR.

Trandafiru-i scuturat Și Neluțu-i
terminat!

Zadarnic, însă, nene lipa! presupune Cernescu. Treaba stă viceversa. Fripturiștii din CDR s-au roit în PDSR, cu gând să prindă și ei o ciosvârtă. Cum friptura de la spartu' târgului e mică, au rămas mofluzi. Mai bine spune cum a fost treaba cu Pletosu' și Adi!

— Păi, cum să fie, țacă? Ascultă la nen-tu!

Adi, răsucindu-și dosu', îl înșfacă
pe Pletosu':

Bă, matroz de Dâmbovița,

Păliți-ar SIDA gurița!

Ai trimis flota-n Bermude Și-mi
vorbești de paparude?

Cu privirea-ți alandala O să muți și
Capitala.

Ți-ai băgat-o-n syndicate Și mă lucră pe
la spate?

Fir-ai tu să fii de chior,

Haimana de la Obor!

— Atât i-a fost! Pletosu' s-a înfipt în zuluflu' lu' Adi încât numai cu mare greutate au putut să-i despartă doi sepepiști zdraveni. Pedro, abia revenit după tangoul gitan, înjura printre dinți, că se ținea încă gentleman. Aici intervine scena destinului, flăcăi. Cine toarnă află cum se vor face jocurile !

Orozan s-a grăbit să toarne. Lipoveanul s-a cherchelit binișor. Fața i-a virat către roz. încă mai are loc pentru ceva trăscau. își ia o moacă inspirată, cu privirea pierdută-n negurile istoriei:

Dar cea Mioriță,

Cu lâna plăviță Și privirea
tristă,

Căci era pedistă,

Greu se frăsua Și se jeluia:

Petrică, Petrică,

Simt fior de frică.

Baciul cel Pletos E prea
fioros Și năbădăios Ca să-i
dai un os.

Nu-l vezi cum te sapă Să te bage-
n groapă Să-ți umfle Pedeul?

El lucră cu zmeul,

A bătut lăboanța Și cu
cotoroanța Și cu Meleşcan Și
cu Măgurean...

— Profitând de momentul de derută în tabăra trandafirilor, madam
Zoița, recuperată de sepești cu ajutorul unei macarale și a unui
buldozer, s-a repezit la microfon, să se producă și ea în marele show care
marchează sfârșitul domniei fiarelor politice:

S-au scuturat toți trandafirii Și cucuveaua-a
năpărlit,

Plângea Ionică și zefirii,

Plângea Romanu' păcălit.

Voi nu m-ați înțeles pe mine, Deși în ivrit
v-am grăit Și v-am promis numai de bine,
Că-n țară-s multe de ciordit.

V-ați lăcomit fără măsură Și v-ați întins la
cașcaval Dar ați rămas cu deștu'n gură Și
lacrimi triste pe toval.

Adio dar, șătrari de bine >Și trandafiri de la
Sion,

Văd duba cu presari cum vine Ca să vă
ducă la pripon.

Măi animalule, măi dragă,

Așa rapid te-ai ofilit?

Na-ți un sărut din gura fragă,

Să știi că-n taină te-am iubit!

Iar tu gitan cu foc în sânge,

Ce mi-ai trezit fiori de-amor,

M-ai învățat din nou a plânge,

M-ai învățat să-mi fie dor.

— Și? Și? îl îmboldim noi pe lipovean să-și continue povestirea.

— Ce să fie, dragii moșului? Găștile trandafirii au priceput că
fuseseră atrase într-o cursă mișelească, să fie luate ca din oală. S-au
repezit buluc către uși, însă acestea erau cetluite. Lumina s-a stins și, din
întuneric, a apărut o făptură albă, în strai luminos, cu ochii aprinși ca de
jar. Plutea lin către ei. S-au tras îngroziți înapoi. Inclusiv gașca cu
speraclu, căci femeia cu ochii de foc nu era trecută-n piesă. Năluca i-a
împins către un colț și, tot plutind, a început să cânte. Da' cum cânta! Îți
îngheța vodca-n gură și visele-n suflet. N-o pot reproduce, așa că vă voi
recita:

Trandafiri de la Sion,

Cu miresme de spion,

Ai lui Petro și Ion,

Geaba vă visați pe tron!

Ați rămas, de sus în jos,

• Fără țepi, fără miros.

V-ați uscat, v-ați ofilit,

E cam timpul de murit.

* Trandafiri însângerați,

Ne-ați ucis feciori și frați,

Ne-ați crezut popor de orbi, Ne-ați
vândut carnea la corbi.

Trandafir otrăvitor,

N-a fost soarta ca să mor. Vine vremea
cea de foc,

N-o să-aveți în țară loc

Nici o palmă de pământ Cât vă trebuie
de mormânt. Veți umbla prin lume goi,

Sub harapnic de nevoi.

Trandafiri însângerați,

Mi-ați ucis feciori și frați,

M-ați băgat în jug de soarte,

Eu vă voi trimite-n moarte.

În biroul Bălaiului e liniște deplină. Se aud doar răsuflările noastre. Nu mai e de glumă. Deloc. Bălaiul e un profet în felul său. Iar noi am înțeles cine e femeia în alb, cu ochii de foc. Lipoveanul continuă:

Toată turma de animale politice a început să urle. Năluca s-a ridicat ușor și-a dispărut într-un vârtej de lumină. Electricitatea și-a revenit ca prin farmec. Se priveau unii pe alții, galbeni ca ceara. Îi apucase groaza cea din urmă. Groaza morții. Nu poți condamna la moarte înceată un neam și-o țară fără să mori. Asta au priceput concurenții la putere: că le-a sosit timpul. Chiar așa de proști nu erau, să nu înțeleagă a cui era umbra. S-au cărăbănit în tăcere, fiecare cu spaimile lui. Fiecare, gândind cam cum s-o șteargă din România înainte de ziua cea grozavă. Stăpânii lor planificaseră tot jaful și umiliința românilor la milimetru. Un singur lucru nu intrase în planificarea lor:

moartea din nevăzut și din neștiut.

— Trăsnetul geto-dac, completez eu involuntar.

— Ce-i aia, piciule?

Brațul morții din celălalt tărâm. S-a pornit și vine să facă dreptate. Nici eu nu știu când va lovi. Va lovi însă cu siguranță! Nici un vinovat nu va scăpa!

— Gașperii au trecut din paranghelie în parastas, sintetizează lipoveanul situația. Era și timpul.

Da, era și timpul. Timpul judecății și al pedepsei.

Vor fi multe parastase, completează Cernescu gânditor. Preoții ne vor da ciubuc, crezând că le-am organizat noi.

Stai, țacă, că nu știi ce-a urmat! îl întrerupe lipoveanul. Neluțu și-a luat șatra și-a tuit-o ca din pușcă. Simțea o gheară rece în ceafă. I se părea că era mâna lui nea'. Nicu, venită de pe lumea ailaltă. Iar Țapu' a leșinat artistic, în brațele coanei Zoica. Poate nu credeți, da' muierea asta cu statură de plutonier major bine hrănit se

ținea vitează.

— Credem, credem! îl încurajăm noi.

Așa, băieți! se umflă el în pene și mai toarnă o porție de trăscau pe ulița gâtului. Când a făcut ochișori, Țapu' a behăit spășit: *Coană Zoică, unde e regizorul? Care regizor?! s-a stropșit cucoana. Țăla care m-a învățat cum să mă joc de-a Președintele României în fața mulțimii. Aaa! s-a luminat coana Zoica, tălambu ' ăla ? Ce vrei să faci cu el? Țapu' s-a ridicat ca mortu' de pe catafalca, a lins o bericică, apoi a behăit din nou: Să-mi scrie un scenariu de să plângă și napolitanele din galantarele negustorilor! Voi anunța națiunea română că renunț la Preșidenție. Mă fac călugăria mănăstirea Coca Cola. Mult mai rentabil, coană Zoică!*

Zoica i-a tras o bătăută de la ascultat cu urechea, presupun eu pentru a-l întărâta.

— Nu, piciule! în ultimul timp, pricepuse și 'mneaci că treaba pute rău de tot, pardon de expresie! A mormăit numa': *Și-i lași fotoliu' nepricopsituui de Nelu?* Țapu' a rânjit bestial, ca-n clipele lui de glorie și-a răspuns pe un ton superior: *Coană Zoiță, ești proastă de-a binelea. Crezi că Virusatu' mai rezistăpân-n toamnă? Eu îmi dau frumos demisia, apoi cineva o să-i bage sula-n coaste, să și-o dea și el. Nu-i așa că sunt deștept, că fac eu primu' pas?* Zoica și-a făcut o cruce mare și-a plecat să caute țârcovnicu' cu față de vânzător de lumânări, care servea de regizor la Cotroceni și-n alte gheșefturi absconse. Rămas singur, Țapu a început să îngâne:

*Adio, dragă Nelu,
Mă car, că treaba-i groasă,
Degaba-aduni șeptelu,
Că simt miros de coasă...*

— E groasă rău, fraților, încheie Bălăiul. Tanti oculta încearcă noi formule de prostire și nu-i țin. Se întreabă ce s-o fi întâmplat.

— Chiar, ce s-o fi întâmplat? întrebă Iliuță Orozan.

Nu-i răspunde nimeni. Simt în înalturi navele

extratereștrilor alcori și vegani. Ocuparea Pământului a început fără surle

și trâmbițe. Din adâncurile memoriei, îmi răsare străbunul Alcor. Cel cu rana în frunte, rana cutezătorului. Ochii săi aurii îmi zâmbesc. Prin distanța de zeci de milenii îi aud glasul: *Noi am avut dreptate, Varain. Nimeni nu are dreptul să se erijeze în zeu, dominând alte persoane, în scop negativ. Nimeni nu are voie să pună stavilă în fața cunoașterii omenеști. Nimeni nu are voie să oprească omenirea din drumul către viitor.*

Moartea zeilor psiho-cibernetici

Nobila branșă a spionilor și contraspionilor neconvenționali denumește o operațiune de tipul celei planificate de noi [^] sub-clopotul de sticlă. Mi-a fost destul de ușor să identific locul în care se aflau grangurii care-1 trimiseseră pe Ely să ne provoace: într-un mic orașel la sud-est la Luzern, în Elveția. În acest scop, am făcut ce face orice alt „paranormal”: am lansat hiperconștiința, ca o săgeată, către Cer. De acolo, am „mirosit” pe îndelete teritoriul european, în căutarea micului „spion” implantat de mine în creierul mesagerului Ely. Nu știți ce e un spion energetic? E o chestiune relativ simplă. Psihicul nostru lucrează cu psiho-energie informațională pe care o radiază în toate direcțiile, ca o stație de emisie-recepție. Când emisia psiho-informativă întâlnește cu creier compatibil, acordat pe aceeași frecvență de undă, aceasta e recepționată inconștient și stocată în memoria persoanei receptoare. Individul n-are habar că și-a îmbogățit zestrea informativă cu un gând, o imagine, o emoție ori chiar cu o informație complexă, transmisă de creierul emițător. Când se trezește că știe lucruri pe care nu le-a văzut și nu le-a învățat în viața lui, îl apucă tremuriciul, stucește în sân, cheamă popa să-i facă sfeștani ori o ia pe calea mistico- superstițioasă. De exemplu, când un tip dintr-ăsta merge într-un loc și-l recunoaște, se umflă tărâța-n el și se declară paranormal, deținător al fenomenului deja văzut (deja vu). N-are habar trogloditul că, în creierul său, imaginea respectivă exista de multă vreme, transmisă de un creier

emițător compatibil cu al lui.

Noi, însă, știm cum funcționează șmecheriile astea, de la un cap la altul. Psihologii care ne-au instruit în Octogon ne-au demontat, piesă cu piesă, cele mai ciudate fenomene, probând că nu sunt paranormale. Că în ele nu se ascund nici îngeri, nici draci, ci simple emisii psiho-informative

omenești. De exemplu, câte un fărângău de printr-o televiziune comercială se dă galben și rotund, prezentând case bânuite, mobile care se mișcă, mese care se rotesc, pereți care scot zgomote și multe altele. Din show-ul televizat, nu poate lipsi un popă bărbos, care face slujbe pentru alungarea Satanei, de parcă individul ăsta legendar, Satana, n-ar avea alte lucruri mai bune de făcut decât propaganda religioasă. Șmecheria în cauză e de o simplitate uimitoare dar produce fiori de groază, de multe secole. Cum stă treaba? Radiațiile psiho-informative ale creierului omenesc pleacă în eter, sub formă de gânduri, imagini, emoții. Dacă întâlnesc alt creier, se imprimă în inconstientul acestuia. Dacă, însă, întâlnesc materie fără viață, minerale sau obiecte făcute de mâna omului, se stochează în structurile acestora și stau cuminiți ca niște spirite rele sau bune, după cum a fost gândul emițătorului. Când aceste „spirite” întâlnesc întâmplător un creier viu compatibil ca frecvență, ies din structurile nevii, cu mare zgomot și cu mișcări diverse, căutând să pătrundă în creierul persoanei vii, să imprime mesajul emițătorului. Așa apar zgomote, sfărâmări de obiecte, persoane posedate de „diavol”. Dumneavoastră cum v-ați simți, dacă v-ar pătrunde în creier gândul unui criminal feroce sau al unui sălbatic mort de câteva sute de ani? Ați ajunge „posedat” de diavol sau la balamuc, căci ați prinde fluturi inexistenți. Și treaba e atât de simplă!

Cam ăștia suntem noi, spionii neconvenționali. Știm mai multă psihologie decât doctorii în materie. Nu pentru că ne-ar fi interesat domeniul. Am fost obligați să învățăm. Maeștrii noștri ne-au învățat tot ce s-a descoperit în domeniul psihicului omenesc și nu s-a dat publicității, în scop de a lupta ca „zeii”. De ce nu s-au publicat explicațiile științifice ale fenomenelor amintite și ale multor altora, cum ar fi retrocogniția, premoniția, citirea viitorului (precogniția)? Simplu: barosanii lumii, plini de bani și de relații, au cumpărat tăcerea cercetătorilor. Sau, în unele cazuri, i-au răcit fain-frumos, după ce au terminat studiile. Vor să știe numai ei marile taine ale lumii în care trăim. Să se joace de-a zeii cu mulțimile ignorante. Să scoată parale cu ghiotura din exploatarea naivității, credulității și fricii. Un singur dușman serios au acești *rich-men*: spionii paranormali din Frăția Vieții. Adică, noi. O organizație invizibilă, de nivel mondial, care luptă pe tăcute pentru eliberarea psihicului omenesc din capcana ignoranței și fricii, din teroarea aplicată de proprietarii metrilor cubi de bani și de hârtii de valoare. Frații vieții din România s-au adunat în timpul ultimului domn român, Alexandru Cuza, într-o organizație secretă denumită Octogon. De atunci,

ne confruntăm cu dușmanii omenirii, pe toată planeta. Am învățat să le furăm informațiile secrete de la distanță, prin hiperconștiințe lansate în hiperspațiu. Am învățat să-i descoperim de la sute de kilometri, prin telepatie. Am învățat să-i „injectăm”¹⁴ cu informațiile noastre, încât să-i putem urmări oriunde s-ar ascunde.

Așa am procedat eu cu Ely mesagerul: l-am imprimat pe creier o parolă de identificare, cunoscută numai de mine. Poate să se dea și cu capul de pereți, parola nu dispăre, nu se șterge. Îl găsesc și-n gaură de șarpe. Chiar dacă șefii săi se prind de figură și-l trimit în sânul lui Avram, să sugă ce-o fi supt pe acolo, tot n-au scăpat. Ultima imagine lansată de Ely, în durerea morții sale, ajunge la mine și-o recepționez cu precizie. În cazul dat, nu e nevoie. Ely s-a prezentat la ștabii lui, a raportat conștiincios că m-a înjurat de neam, de străbuni și de țară. Ei au rââjit satisfăcuți că l-au rănit sufletește pe superspionul Varain-Românul, unul dintre cei mai cumpliți inamici ai organizației sioniste.

Eu nu m-am născut cumplit. Nici pregătit să mă bat ca „zeii”, prin hiperspațiu. M-am născut într-un sătuc moldovean, într-o noapte de vară, când Cerul ploua cu stele. Nimeni n-a știut ce voi face în viață. Nici eu. Pe cinstite, nu mi-am dorit să fac ceea ce fac. În marele război pentru viață, averea și informațiile lumii, însă, nu te întreabă nimeni dacă vrei să lupți sau nu. Pur și simplu, lupți sau mori. Lupți de partea lui Dumnezeu, a vieții omenești, a ordinii și dreptății sau de partea celorlalți. Taberele sunt definite cu claritate. N-ai de ales. Prin naștere, ești de o parte ori de alta. Prin educație, îți poți schimba tabăra, trecând de partea oamenilor-oameni. Extraterestrii care supraveghează evoluția vieții omenești sunt cu ochii pe noi. În fiecare „ales” și-au plantat și ei semnul de recunoaștere. Am avut ghinionul sau norocul să fiu unul dintre „aleși”. Nimic supraomenesc în asta. Nimic zeiesc ori divin. Un om cu niște informații primite de la veghetorii invizibili ai omenirii. Pare stience fiction dar nu e. E o realitate pe care trebuie s-o acceptăm ca și pe multe altele, deoarece, în curând, veghetorii vor deveni vizibili. Adică, vor coborî pe Pământ să impună ordinea extraterestră. De această intervenție extraterestră se tem adversarii noștri. Știu că, în fața veghetorilor, puterea lor bazată pe avere, informații, armate, clienți politici nu va însemna nimic. Vor ajunge simpli cetățeni ai Terrei, la fel cu orice boschetar. Poate și mai rău.

Cam astea-s limitele în care se desfășoară confruntarea planetară. Oamenii neimplicați în ea cred că-i lovește soarta, că-i bate Dumnezeu, deși majoritatea necazurilor de trag de la „zeii“ sioniști cibernetici. Lăcomia și dorința de putere i-am mânat pe sioniști să imagineze și să pună în practică un sistem de manipulare a minților omenești la nivel planetar. Desigur, trebușoara asta¹ murdară a fost descoperită și de unii pământeni, cum ar fi americanii, rușii, chinezii. Toți au tăcut ca porcu'n păpușoi. Fiecare mare putere se zbate să ajungă prima în Cer, să-l dea jos pe Dumnezeu și să-l înlocuiască cu aparatele lor de condiționat creiere omenești. Vă dați seama ce tentatie? Să ajungi stăpânul lumii, să dirijezi activitatea omenirii prin gânduri implantate în creierile conducătorilor de state și organizații? Și asta pare ~~science-fiction~~ dar nu este. Telepatia în diferitele ei forme plus aparate cibernetice psihotronice, imitând relativ corect creierul, au rezolvat problema condiționării parțiale a creierelor și dirijării comportamentelor omenești. Au rezolvat și altele, care ne lovesc din toate părțile, cum ar fi determinarea ploii sau secetei, stârnirea furtunilor și cutremurelor. Când văd amărâți din neamul meu apelând la paparude și la icoane făcătoare de minuni, mă simt foarte prost. „Zeii“ cibemeticieni râd de noi de-i dor burțile. De asta m-am înrăit așa de mult. Ori îi terminăm definitiv, ori ne termină. Cale de mijloc nu există.

Mai mult de un secol, am fost în inferioritate. N-aveam bani, n-aveam informații, n-aveam nici măcar conducători români de partea noastră. Luptam cu inamici superiori, din dorința de a ne simți liberi. Desigur, nu luptam eu, ci predecesorii mei, eroi necunoscuți ai acestei țări. În urmă cu vreo cinci decenii, când eu încă nu văzusem lumina zilei, ne-a pus Dumnezeu mâna-n cap: primul comando de nave extraterestre și-a oprit privirea pe România. Nu

pentru că avem femei frumoase, căci și alte lor sunt grozave. Nici pentru că avem vinuri dintre cele mai parfumate, căci ei nu beau alcool, spre a nu-și altera activitatea psihică. Nici pentru faptul că un mistic indian, Sundar Singh, a spus că aici va fi centrul lumii. Extraterestrii știu prea bine cum stă amăgeala cu Ierusalimul și religiile. S-au oprit deasupra României dintr-o cauză pragmatică: sub munții noștri e un oraș ascuns, folosit de o altă grupare extraterestră, în urmă cu câteva zeci de mii de ani. În acest oraș, sunt informații, materiale și aparate pe care noi nu le înțelegem dar de care Alianța Intergalactică a Civilizațiilor de tip Uman are nevoie. Cât de întinsă e Alianța în Universul cunoscut? Nu știu. Câte populații de pe câte planete ale

câtor stele cuprinde Umanitatea Galactică? Iar nu știu. Am aflat foarte puține informații despre extratereștri, deoarece diferența de cunoaștere dintre noi și ei este cam ca între noi și maimuțe.

Dacă ați înțeles bine ce căutăm noi în Elveția, e-n regulă. Căutăm o centrală de război psihologico-cibemetic a sioniștilor. Eu am localizat-o, prin salt în spațiu. E într-un mic orășel din sud-estul Luzemului. Un orășel de munte, creat artificial, în jurul unei fabricuțe de piese electronice. Zece contraspioni din zece ar putea jura cu mâna pe inimă și conștiința curată că tipii care lucrează acolo sunt chiar electroniști. N-ar greși prea tare. Q parte importantă a fabricii lucrează pentru acoperire. Adică, produce într-adevăr piese electronice, pe care le livrează firmelor de specialitate. În fața statului elvețian, afacerea e perfect curată. Fiscul e mulțumit, căci indivizii plătesc • impozitele cât de poate de corect. Poliția nu-și bagă nasul în afacere, deoarece e mică, productivă și nu generează nici un fel de scandal. Ceea ce n-a băgat de seamă poliția și contraspionajul elvețian e faptul că proprietarul n-a fost

dintotdeauna cetățean al acestei țări iar persoanele care lucrează în fabrică sunt prea puțin băștinașe. Din datele furnizate de rezidența germană care ne ajută în această operațiune, cam o treime din lucrători sunt din orășel iar ceilalți, din alte cantoane sau din străinătate. Aceste informații îmi spun clar că, în spatele afacerii, se ascunde exact ce urmărim noi: o centrală de acoperire a specialiștilor în război psiho-cibemetic. Cât de puternică e? Vom vedea la fața locului. Și asta, destul de curând, căci deja trecem granița dintre Austria și Elveția.

Bălaiul e la volan, fredonând una din melodiile preferate:

H-auzit-ați de-un bărbatu',

De Neluțu Virusatu',

Lung în clonțu, mare-n stătu'

De-mi vrăjea electoratu' ?

Lipoveanul imită la perfecție lălăiala țigănească specifică lăutarilor de mahala:

Era Nelu un viteaz D'ăl cu mucii pe obraz,

Bea pălincă, halea praz Și-i făcea lu' Țap necaz.

Însă Țapu' ce-mi făcea?

Scotea bani din teșcherea,

Mercenarii de-i năimea Și din gură le zicea:

Mergeți, voi, în lung și-n latu',

Să-l găjbiți pe Virusatu'

Că visează, tu'l în dane!

Să mă bage la pripoane.

Lângă el, Iliuță Orozan ronțăie bomboane și ascultă

zâmbind. în spatele său, Cernescu, înțolit ca un prosper om de afaceri, prixește atent pe geamul mașinii. Nu e interesat de balada lui Nelu Virusatu'. Mai mult ca sigur, a prins-o în primă audiție, căci e preferatul lipoveanului.

Mercenaru' se topea,

Mergea, neică și mergea,

Până-n Franța ajungea Și la Costea se oprea.

Se uita, se benocla,

Din priviri îl cântărea,

Scotea banii și plătea,

Apoi iute-1 lămurea:

Țapu' dă parai vârtos,

Dacă-1 bagi pe Nelu-n gros.

Ce zici, jidove, te prinzi Pe Neluțu
să mi-1 vinzi?

Jidovu' rânjea parșiv:

Nelu e un goim naiv,

L-am băgat într-un rahat,

De-o să iasă șifonat,

Fără de electorat,

Fără bani și fără sfat.

De plătești amu', pe loc,

Iți arunc jăndarii-n joc!

Mare ești! se minuna Mercenaru' și
plătea.

Ai relații peste tot,

Te ajută Sabaot?

Aș! rumân neinstruit,
De Mosad n-ai auzit?
: Ș,i pe Clinton l-a belit,
Da' pe-un goim nenorocit?
Nelu-i ca și terminat,
Dă paraiu' și-ai plecat!
Până mâine, către zori,
Voi trimite procurori.

Profitând de-o pauză în lălăiala Bălaiului, Cernescu observă:

- Flăcări din masonerii se cotonogesc cu sânge, pentru fotoliul din Cotroceni. Pun pariu că nu-l înșfacă nici unul din ei!
- Pe cine vrei să jumulești, țacă? se zborșește lipoveanul. Adică eu nu știu că Varain a aruncat o privire în viitor și-a citit cum va fi la iarnă?
- Și cum va fi? se interesează matrozul pe un ton nevinovat.
- Scapă cine poate. O răsturnare de proporții.
- Iar noi vom fi acolo, să le fracturăm țurloaiele. Și să le cântăm prohodu'.
- Aha! aprobă lipoveanul satisfăcut la gândul unei cotonogeli strașnice. Parcă văd coru' plângăcioșilor interpretând opereta *Lăsați-mă să fug!* Și noi nu-i vom lăsa să fugă în afara razei pistoalelor mitralieră.
- Te și vezi, lipa, în mijlocul încăierării, intervin eu. Păstrează-ți energie pentru sioniști! Acușica dai nas în nas cu ei!

- Și ce, crezi că mi-e târșă? Le suflu-n lumânări, parastasu' mamii lor de criminali! Când văd ce jale au făcut din România, îmi vine să-i strâng de gât unul câte

unul. Da' nu știu cu cin' să încep. De-aia cânt. Sa uit ca ar trebui să pun. mâna pe „tlarinet“ și să nu mă opresc din doină până ce nu văd toți „spectatorii la pământ.

- Calm, lipa, calm! Nu mai ai mult și vei vedea ce nici

n-ai visat să vezi.

- Ce, țacă? Extraterestrii coborând din străchinoaiele lor

. zburătoare? Când mă plesc mangă, îi văd și eu. Da' ce folos? Când mă trezesc, constat că tot pe noi cade cârca. ^

- Ei, lasă și tu! Ai uitat că-n deșertul australian era să dăm ortu'? Dacă nu veneau alcorii, rămânea Marieta orfănică. Nu mult timp, însă. La picioarele ei și la „prova“ din dotare, o înfia alt fraier.

- Adică, eu sunt fraieru', piciule?

- Da' cine plângea cu lacrimi cât măgelele de la gâtul

coanei Zoița, când s-a evaporat mândra?

Lipoveanul nu răspunde imediat. își rememorează scena

și propune, împăciuitoare:

- Să uităm de dame, piciule! Unde zici să tre' să oprim. Scot harta și calculez distanța. Să tot fie vreo zece-

cinsprezece kilometri până la punctul în care ne așteaptă neamții. Afară s-a lăsat seara. Bate către noapte. Numai bine pentru ce plănuim noi. Dacă toate merg cum trebuie, lovim și-o ștergem peste, graniță, înainte de a se lumina. Cum spun englezii, a *hit and run affair*.

- Bagă gaz! îl îndemn eu. Mai avem.

Bălaiul apasă pedala de accelerație. Orozan continuă să ronțăie bomboane. Din când în când, aruncă o privire pe ecranul unei jucării tehnice, cam cât o valiză diplomat. Verifică pe un ecran dacă suntem miroșiți. Știm că vom fi urmăriți, cu siguranță, însă aceasta este meseria noastră. Nu ne ferim de capcane. Cum zărim una, intrăm în ea, identificăm proprietarul și-o distrugem. Cu proprietar cu tot. Desigur, nu intrăm ca berbecii la tăiere. Ne calculăm

șansele și, dacă nu le avem, le creăm. În direcția asta, a creării șanselor din nimic, suntem ași. Nevoia ne-a învățat să ne batem din orice poziție, cu orice adversar. Nu prea ne iubește multă lume pe planeta asta, în ciuda faptului că noi iubim destui.

Intersecția marcată pe hartă se arată la orizont. Slab luminată de o lampă chioară. Observ dintr-o privire TIR-ul cu inscripția firmei de electronică și-l sfătuiesc pe Bălai:

- Dacă vrei să capeți ceva bun, oprești lângă TIR.

- Fără povești de adormit copii, țacă! Nemții n-au nimic bun pentru mine. Arsenalul e coala, sub banchetă.

Cât sunt eu de Varain, casc gura ca în fața doamnei stomatologe. Zbanghiul meu amic a trecut înarmat până-n măsele prin patru frontiere. Și încă fără să-mi spună ceva, să-l acopăr cu vreo pasă de adormit conștiința caraliilor de frontieră. *Ăsta e Bălaiul*, oftez eu. *Într-o zi îmi va face una atât de boacănă, încât va declanșa al patrulea război mondial.*

Tragem alături de germani. Mayer, îmbrăcat în salopeta cu însemnele companiei *Schwartz Electronic Group* a coborât deja. Cred că l-a dezbrăcat pe șoferul care, în mod obișnuit, face aprovizionarea și livrează marfa. În umbra sa, Egon, spionul fantomă, așteaptă tăcut. Sar din autoturism și-i îmbrățișez. Luptăm împreună de mai mult de zece ani, de la rănirea Bătrânului șef al Octogonului. Egon mă trage de-o parte și-mi șoptește:

- Pradă mare, Varain. Aici e centrala de control a aparatelor de condiționat psihic. Sunt instalate pe sateliți controlați din această centrală. Jumătate din omenire va răsufla ușurată, mâine dimineață.

- Ești sigur?

Bătrânul spion fantomă începe să râdă. Un râs scurt, sacadat, care-mi amintește de prima noastră întâlnire.

Atunci m-a uimit cu capacitatea sa stranie de a apărea și dispărea la comandă, ca o fantomă. În Octogon, ne-am învățat să facem salturi în timp și spațiu, să dispărem din calea adversarilor dar nu așa, în stil hocus-pocus. Râsul său îmi spune că a tras deja o raită prin hardughia sioniștilor.

- Bine! aprob eu. Intrăm amândoi.

- Ca-n vremurile bune, Varain.

Ne întoarcem în grup. Bălaiul a strecurat mașina noastră în pădure. Se întoarce cu arsenalul său, într-o torbă lungă și grea. Și-a luat muniție dă război, pentru asediu, nu pentru un *hit*. Iliuță Orozan[^] ajutat de Cernescu, își urcă aparatele în TIR. Din treacăt, îl întreb:

- Au dat vreun semn că îi interesăm?

- Și încă cum! mă asigură el. De cum am trecut frontiera. Câțiva sateliți sunt cu ochii pe noi. Mă și întreb de ce n-au dat alarmă.

- Pentru că suntem deștepți, îi răspund eu. Am ales o zi în care garda e formată din localnici. Bătrânele cutre nu-și permit să-i desconspire partea secretă a afacerii. Se tem de presării elvențieni la fel de mult ca și noi.

-Deștept lucrat! apreciază el laconic.

Sigur că-i deștept lucrat. Nu ne lansăm niciodată într-un raid fără a face un plan minuțios. N-ar strica românilor să învețe de la noi cum se planifică o treabă. Și cum se duce la bun sfârșit, indiferent de greutate. Din păcate, nu suntem noi cei care să-i instruiască. Ca atare, românii lucrează cam alandala și obțin rezultate pe sponci. Într-o zi, după ce confruntarea planetară se va sfârși, voi ieși pe un post de televiziune și le voi explica avantajele planificării științifice. Poate se vor găsi câțiva

mai puțini „deștepți care să mă asculte.

Materialul de asalt a fost transferat integral în TIR. Urcăm în spate și Mayer reface sigiliul. Numai el și Egon știu germana la perfecție, astfel că pot sta în față. Mașina se urnește greu și ia drumul în lung. Dacă nimic contra nu apare, în cel mult jumătate de oră, suntem în obiectivul țintă. Ne pregătim pe tăcute de bătălie. Nu încapă îndoială c-o să iasă cu păruială. Cernescu, ca un lord, și-a pus mânuși și-și verifică arma cu lunetă. Are sarcina să curețe acoperișul clădirii în care se află centrala. Va face-o cu meticulozitatea specifică contraspailor. A lucrat în branșa asta mulți ani și a păcălit mii de inamici. Are o moacă mult prea nevinovată pentru o meserie atât de perversă. Bălaiul și-a întins armamentul pe jos și-l încarcă. Și-a scos jacheta de turist, lăsând să se vadă o frumoasă vestă antiglonț, prevăzută cu zeci de buzunare și alte cusături. Își încarcă buzunarele metodic, după carte. Se vede că a calculat locul fiecărei piese. Deja, arată ca un pom de Crăciun. Deși e cam greu de crezut că vreun creștin și-ar agăța în pom grenade, rachete incendiare, încărcături explozive și alte piese de muniție. La șold, îi atârna faimosul „tun“, o jucărie de care nu se desparte niciodată. E confecționată artizanal, de un meșter suedez. În aparență, e un pistol de calibru 9. În realitate, funcționează ca un pistol-mitrălieră. De regulă, Bălaiul -îl încarcă cu gloanțe crestate și explozive. Când trage, face găuri cât pumnul. Se vede că n-a auzit de convențiile internaționale privind armamente interzise. Și dacă o fi auzit, îl doare-n cot. Convențiile alea nu ne-au apărut niciodată.

Iliută Orozan si-a făcut inventarul. E satisfăcut. În

premieră mondială, va testa pe spatele guzganilor o sculă radiantă. Care cum intră în raza ei, magiun ajunge. Îl poți pune pe pâine sau îl poți călca în picioare. Alt armanent nu folosește. Oricum, are de cărat geanta-radar cu care urmărește sateliții ațintiți asupra noastră. Îi simt radiind dar cu atât rămân. Toți suntem ecranați împotriva radiațiilor

psihotronice ale adversarilor. Ca să învățăm treaba asta, apărarea de radiații inteligente, care pătrund în creier când ți-e lumea mai dragă, ne-au trebuit niște ani. Am învățat, însă, dovedind încă odată că Dumnezeu-Creatorul e mai deștept decât spiritul negativ al unor pământeni. În concret, nici o sculă de condiționare psihică nu depășește

capacitatea de apărare a creierului omenesc. Sateliții bâzâie ca niște bondari, semn că au ridicat frecvența de bombardare. Bălaiul se scarpină și mă întreabă.

- Ne-au ginit, piciule?
- Ne-au, confirm eu. Dar nu vor mișca înainte de a

ajunge la contact direct.

___**Și ce pi..a mă-sii fac? Bombardează cu purici?**

- Te mănâncă? îl întreb eu înțelegător.
- Și-ncă cum! Nici în pușcăriile harapilor nu era așa de

rău.

- Rabdă, lipa! Bine că nu te-a lovit în devlă!
- Născătoarea mamei lor de bagabonți! Cum pun mâna pe ei, îi arunc în fața sculei cu pricina. Să se scarpine până ce și-or da duhul.
- Sst!

TIR-ul a redus viteza. Ne aprppiem de intrare. Ne cumișim și ascultăm schimbul de replici între paznicii de la intrarea în incintă și nemții noștri. Îi simțim cum verifică sigiliile. Pentru orice eventualitate, mă pregătesc să-i descânt. Adică, să-i adorm. Nu e cazul. Auzim cum se trage poarta și mașina își reia înaintarea. Face o curbă, apoi auzim voci. Garda de la intrarea în depozit e nemulțumită de apariția neplanificată a transportului. Nu pentru mult timp. O vom „mulțumi“ noi. Se lasă tăcere, semn că Egon a transformat nemulțumitul într-un fericit care face nani., visând cârnați, bere și gagici cu fuste înfoiate, scurte, cât să li se vadă bikinii. Deschidem și coborâm în aerul răcoros al

noptii clare de iunie.

Clădirea e luminată *a giomo*. Numai la parter se lucrează, cele două

etaje sunt întunecte. Pe acoperiș, mușterii lui Cernescu, cu armele în badulieră, ascunși după coșuri. Patru în total. Matrozul montează surdina pe pușcă, să-și facă numărul. Noi ne ținem în umbra camionului, să nu trezim suspiciuni. Un scurt sfat și trecem la treabă.

De oameni care merg pe apă și prin aer ați auzit în legende. Noi, eu și Egon, știm să mergem și prin pământ. Nu săpând galerii, precum cârțițele, ci trecând prin structuri, dematerializați. Când ne materializăm în fața adversarilor, aceștia trăiesc surprize dintre cele mai neplăcute. Dacă mai apucă să le trăiască. De regulă, nu mai apucă. Așa procedăm și acum. Calculăm cam unde ar fi bunkerul de sub „nevinovata” uzină și pornim. Un scurt vâjâit și mă trezesc într-o lume ca-n filmele din Hollywood. Am nimerit într-o încăpăre cu pereții lambrisați cu stejar, cu covoare moi și groase de-un deget. E în penumbră, luminate de un singur bec de veghe. Nici țipenie de om prin preajmă. Mă concentrez și lansez un semnal telepatic către Egon. Aștept câteva secunde și-l văd apărând direct din perete. Fantoma tot fantomă.

- Ne așteaptă, mă informează el laconic. Sunt cel puțin două duzini. Numai paranormali. Se cred mari scule sau altceva?

- Să vedem?

Deschidem ușa și pornim pe un coridor luminat viu. Pereții sunt din marmură de cea mai bună calitate. Cotețul ăsta n-a fost făcut pentru o zi. Nici în grabă. A fost plănuțit să dureze. Și să adăpostească căpetenii simandicoase. Probabil, dacă n-am fi apărut noi și alcoorii, ar fi durat câteva decenii. Până ce, conform calculelor, sioniștii ar fi dominat psihic întreaga planetă. Dar cum socoteala din

gașcă nu se potrivește cu cea de pe planetă...

Aud un vag bâzâit. Înseamnă că trecem pe sub parterul în care muncitorii electroniști lucrează, neștiutori de situația reală. Ar fi păcat să moară în încleștare. În orice caz, noi am luat toate măsurile să-i păstrăm în viață. Avem și așa destui dușmani. Nu ne mai trebuie și încurcături cu poliția elvețiană.

Coridorul se lărgeste, apoi face un cot. În fața noastră se deschide o

sală largă, cam cât un hangar de avioane sportive. Un sfert din sală este ocupat de un pupitru semicircular, cu zeci de ecrane, urmărite de operatori. În centrul sălii, o grupă de comando, înțolită ca la carte, cu combinezoane negre și cagule, stau cu degetul pe trăgaci. Au văzut prea multe filme americane dar n-au auzit de noi. Egon a avut dreptate. Sunt vreo treizeci, așezați pe două aripi. Între ei, doi civili îmbrăcați în costume de stradă. Le simt nervozitatea dar mă fac că plouă. Sunt musafir, nu se cade să înjur gazdele. Mă opresc și salut destul de civilizat:

- Eu sunt Varain din România și am venit să pun capăt măgăriei.
- Te așteptam, Varain, îmi răspunde tipul mai în vârstă.

E un tip de statură medie, cu părul creț, grizonat și privire melancolică. Dacă nu s-ar fi apucat de ucis oameni, ar fi putut scrie poezii sau romane. Soarta l-a aruncat însă în tabăra celor răi. Probabil, o învățat să fie rău, cum eu am învățat să fiu bun. E o chestie de educație. Dacă n-aș ști că afară, pe Pământ, câteva zeci de milioane de oameni delirează cu creierii intoxicați de informațiile lui, aș putea discuta cu el destul de civilizat. Cel de alături, un tip subțire, cu ochelari groși, de miop, zâmbește prosteste. Poate că e mulțumit de munca sa. Ia un purcoi de bani, fără a-și pune probleme. Nu e obligat să meargă prin lume, să vadă mulțimile de săraci descurajați, dezangăjați de la viață, în poziția de morți-vii.

- Eu te-am invitat, Varain, reia bătrânul. Știam că vei primi provocarea. Voi aveți un acut simț al onoarei. Asta, în ciuda faptului că nimeni n-a câștigat un sfânt din onoare.

- Din dezonoare se câștigă frumușel, bag eu de seamă. Până unde, însă?

- Asta mă întrebam și eu, Varain. Dar, te rog să mă scuzi pentru impolitețe! Eu sunt Schwartz, proprietarul fabricii pe care o vizitezi.

- Interesantă fabrică! joc eu rolul de om de societate.

- Merită, oare, să pierdem timpul cu discuții sterile?

- Direct la obiect! Grăbit ești, Varain. Am fost curios să te cunosc. Poate că legendele din jurul tău sunt simple legende.

Nu-i răspund. Îl privesc în ochi. B pregătit pentru o confruntare dar nu cu mine. Își pleacă ochii și continuă:

- Te-am chemat să-ți arăt că lupta voastră e zadarnică.

- De ce?

- Ne puteți, ucide. Opera noastră va rămâne, însă. Cel puțin câteva generații.

- Am mai auzit aria asta. Altceva?

- Ne te baza pe extraterestri, Varain! Sateliții mei îmi spun că au plecat de câteva săptămâni.

- Au plecat și vor reveni, îl asigur eu. Au de rezolvat o problemă în estul frontierei galactice.

- Și voi ați rămas pe post de vechili, râde el.

În orice caz, din cele citite de mine în creierul său, s-a pregătit să moară demn. Frumos din partea lui! Nu-mi place să ucid oameni care plâng. E scârbos. Îi răspund:

- E înmormântarea voastră. Zamolxe va da un termen de capitulare.

- Nu era de acceptat. Viața fără putere nu e viață,

Varain. Poate pentru animalele alea din țara voastră, viața fără avere și putere să însemne ceva. Pentru noi, nu. Noi ne-am născut din neam de stăpâni. Dacă nu putem trăi cum vrem, putem muri.

- Voi ați ales, îi atrag cu atenția. Spune de ce m-ai chemat!

- Să-ți demonstrez că lupta voastră e zadarnică. Am robotizat destule

creiere, încât cel puțin două generații vor lucra după programul nostru.

Dă să continue dar se oprește. Un scurt licăr al privirii îmi spune că a văzut ceva interesant în spatele meu. Nujnă întorc să privesc, deoarece Egon e la post, apărându-mi spatele. Îi zâmbesc și-i spun:

- Fă cunoștință cu amicul meu Bălaiul! Bate cu simț de răspundere. Poate ți-a spus Ely.

- Sunteți niște brute.

- Ce-ați făcut voi e mult mai cumplit decât un război mondial, îi replic eu.

Bălaiul și Orozan s-au apropiat, luând poziții în stânga și dreapta mea. Conform planului, Cernescu ține ariergarda. Schwartz dă să spună ceva, însă ochelaristul de lângă el se bagă în discuție, cu un soi de bucurie răutăcioasă:

- Cinci sateliți de-ai noștri se rotesc deasupra României. Am radiat populația până-n adâncul creierelor. Nimeni n-o mai scoate din apatie!

Simt cum mi se ridică sângele către cap. Fac un efort să mă stăpânesc. Bălaiul, însă, ridică lansatorul de rachete:

- Bă, labă tristă, dacă mai scoți un scâncet, zugrăvesc pereții cu creierii tăi. Artistic, auzi?!

Individul și-a pierdut elanul. Schwartz reia amenințările voalate:

- Varain, testăm sistemul nostru de aproape cinci decenii. L-am îmbunătățit mereu. În ultima formulă, nu scapă nimeni, oricât ar fi de rezistent. Rămâne rob întreaga viață. Se învâрте în cercul nostru de formule.

- Serios? Atunci, de ce să dădea de ceasul morții ambasadorul SUA, prin televiziunea română, invitând românii să voteze? Doar, conform programului, toți cobaii români trebuiau să meargă la vot cu grămada, să voteze grupările voastre?!

- Și dacă n-au votat, au schimbat cu ceva situația? Dezangajarea politică e la fel de bună ca și votul pentru oamenii noștri. Nu avem nevoie de indivizi revoluționari. Liderii trebuie să asculte ce le spunem noi. Parlamentarii să se certe cât vor, pe teme indicate de noi. Să nu intre pe terenul economic! Încolo, pot zburda cât vor.

- Te înșeli, bătrâne nemernic! Ați reușit oarecare manipulare dar nu suficientă. Creierile românilor sunt atinse numai superficial. Te temi că vor reacționa, spărgând sugestiile de subordonare și neangajare.

- Nu mă tem. Nimeni n-a înfrânt formulele noastre.

- Și pe mine mă cheamă nimeni? Dar pe cei de lângă mine?

Stă o clipă în cumpănă. Știe că am dreptate. Replică:

- Să spunem că voi sunteți excepția. Chiar dacă ați lucra zi și noapte, tot vă ia câteva decenii să îndepărtați sugestiile noastre negative din creierile românilor. Le-au însușit, Varain! Și le repetă cu un soi de satisfacție. Își spun că sunt hoți, lași, nemernici, chiulangii, leneși, dezordonați. E un experiment fantastic. O națiune care a însușit ura și disprețul de sine. Te-am chemat să-l vezi, să-ți dai cu pumnii în cap. Aceasta este răzbunarea mea, Varain!

- Vax!

Atât îi spun. Cu un profund dispreț. Să intuiască că nu m-a impresionat faptul că unul sau altul din români și-a

însușit complexul de inferioritate sugerat de străinii dușmani și-l răspândesc printre alți români. Schwartz izbucnește:

- Varain, dacă rasa mea ar avea o imagine de sine atât de proastă, m-aș sinucide.

- Habar n-am care e rasa ta, Schwartz. Probabil, ticăloșii, dacă aceștia formează o rasă anume. Iar imaginea de sine a rasei mele e problema mea. O rezolvăm noi. Nu : te bucura înainte der a trece

hopul! Vom distruge ura și disprețul de sine în toți românii.

- Nici n-o să treci hopul ăla, precizează Bălaiul. Te fac imagine virtuală înainte de a ghici ce intenționez!

- Și dacă mă faci, câștigi ceva? Vei rămâne să trăiești într-o lume anormală. Așa cum am vrut-o noi. Să nu vă

puteți bucura de nimic.

- S-o crezi tu! îl contrazice Bălaiul, fără a-mi cere aprobare. Eu sunt un fericit. Găsesc oricând o mândră și-o sticlă de trăscau. Cu tine va fi mai greu, că-ți umflăm conturile din bancă. De ce să te mai bucuri?

Schwartz a lăsat morga de mare boss la o parte. Se răstește la lipovean, cu furie:

-Nu vei încăpea în lumea viitorului! Normalitatea și stilul vostru de viață vor fi considerate perimate. Vei umbla bezmetic și străin, fără a înțelege lumea pe care am creat-o noi!

- Uite cine se joacă de-a Dumnezeu! Tu-ți grijană mă-ti...

Îl opresc, căci e în stare să înceapă tragerea. Nu e încă timpul. Cremene mi-a ordonat să stabilesc cu precizie toate informațiile de interes operativ. Dacă-l ucide, voi pierde cam multe. Schwartz zâmbește sardonice:

- Experimentul făcut în Olanda poate fi extins în întreaga lume, boule! Distrugerea sistemului național de valori, semănarea îndoielii, acceptarea imoralității ca normală. Terenul din națiunea voastră e pregătit. Tineretul e în mare parte robit. Al nostru e! Va face ce-am planificat noi. Aceasta e răzbunarea noastră!

- Parcă, spuneai încă ai și tu o rasă, îi amintesc eu. Ai voștri nu vor copia modelul?

- Nu mai are importanță. Dacă nu suntem noi stăpâni, să fie o junglă întreg Pământul! Să văd ce vor face zeii voștri extraterestri! Căci răul se învață de mii de ori mai repede decât binele și se uită de mii de ori mai greu. Adios!

Chiar crede ce spune. Are un pic de dreptate. Câteva secole de umanizare și civilizație sunt puse în pericol prin acțiunea sioniștilor. Și asta pentru că le-a trecut prin cap că ar putea domina întreaga omenire. Niște scrântiți. Îl măsoară din priviri, încercând să ghicesc ce mai ascunde. Foarte sigur, nu m-a chemat să-mi spună încotro au direcționat omenirea. E destul de inteligent încât să priceapă că știu fiecare detaliu al planului de dezumanizare.

- Asta e moștenirea pe care ți-o las, Varain! Am creat genii ale răului, să vă luptați cu ele, dacă n-ați vrut o stăpânire blândă,

- Răul nu produce genii! Îl contrazic eu liniștit, în scop de a-l enerva. Cât de inteligent ar fi un om rău, nu se va ridica niciodată măcar la genunchiul unuia bun.

- Și unde-l vei găsi pe cel bun, Varain? Înainte de a dispărea de pe această planetă, am răspândit răul în cele mai cumplite forme. Alcoolici și drogați, homosexuali și criminali, fanatici mistici și războinici. Știm că ne veți ucide dar răul din oamenii voștri nu-l veți învinge. Vă va învinge el! Veți muri de mâinile celor de-o rasă cu voi, mai îndurerați decât sunt eu acum.

- Poate...

- Nu poate, Varain! Sigur! Se năruie lumea noastră?

Ducă-se! Dar și a voastră după noi! Am poluat mentalul colectiv al țării voastre cu tot ce se poate mai rău. Nu se

poate să nu rodească.

- O să facă ciuperci, îl persiflează Bălăiul. Iar noi vom

face din ele pizza și ne vom îmbogăți.

- Râzi, brută, că nu știi ce spui! Dacă ai avea cunoașterea lui Varain, te-ai cățăra pe pereți de disperare.

- Mă cațăr și fără disperare, îl lămurește Bălaiul. Când vine soțul pe neanunțate acasă. Riscurile pasiunii, ce vrei?

Schwartz îl privește crucit. Încă nu știe de unde să-l apuce. Nici nu va apuca să afle. Bălaiul profită de situație

și-i mai aplică un upercut: ^

- Românii nu-s tâmpiți, nenicule! Nici chiar atât de superficiali, cum crezi. Ai vărsat orzu' pe teren străin. N-o să crească! '

- Răul vostru nu se ridică mai sus de mentalul colectiv, îi aplic și eu o lovitură. De unde știi, tu, Schwartz, că majoritatea românilor n-au depășit mentalul colectiv, urcând în Hiperconștiință?

Punct lovit. Se uită prostit la mine. Ingaimă dar nu prea sigur de el:

- Știați și n-ați reacționat.

- Am acționat, îl lămuresc eu. Dar n-am anunțat la mica publicitate. Știm să pătrundem în Hiperconștiință și în hiperspațiu. Dacă vrei să știi, am aflat și cum funcționează cea mai grozavă sculă din dotarea voastră.

- Cum?! se repede el.

A sperat, totuși, că marele lor secret nu fusese dezvăluit. De unde să știe că am avut printre ei un agent? Încă din primele zile de experimente, omul nostru ne-a avertizat. Așa se și explică faptul că suntem imuni la loviturile lor de grație - loviturile cibemetico-umane.

îi spun:

- Cunoaștem până unde puteți lovi. Limita voastră este

lovitura cibernetico-umană. O folosiți numai în cazul liderilor politici și naționali. Un creier uman condiționat de voi, prin creierul artificial de tip calculator, lansează un „glonț” psiho-informativ asupra victimei. Dacă nu e pregătită, îl încasează, astfel că în creierul ei apare un „cap de pod” prin care transmiteți următoarele sugestii favorabile vouă. Ce mare sculă?

Mă privește ciudat. Se pregătește de o scenă grande sau

dă în boala lui Calache? Repetă.

- Ați știut și ați tăcut...

- Io-te la el! se strâmbă Bălaiul. Da’ ce ai fi vrut, monșerică? Să-ți raportăm ție cu ce dame împărțim pătucurile? Perversule! Poponanxle!

Schwartz continuă să mă privească fix. Prea fix. Cunoscut starea. Am trăit-o și eu. Te simți stăpân pe tine, cu pământ solid sub picioare. Vine un tip și-ți trage preșul. Te trezești într-o prelungă, dezumanizată cădere. Nu se mai oprește, de-ți vine să urlî. În cazul meu, s-a oprit, deoarece m-a prins cineva de păr și m-a tras afară din groapa fără fund. Sunt curios ce se va întâmpla cu el, acum, că a aflat cruntul adevăr: secretul absolut în materie de manipulat lideri politici e cunoscut de noi. Bălmăjește:

- înseamnă că-l știu și alții?!

- încă nu, îi răspund eu serios. Zamolxe ne va spune pe cine și când să informăm. Psihologii vor avea ceva de muncă să curețe creierul îmbâcsit cu mizeriile voastre.

Nu foarte mult, însă.

- De ce? se repede el cu-n soi de disperare.

- Hiperconștiință, îi silabisesc eu să înțeleagă. De acolo coboară gândirea logică, realistă, concretă. Nici o informație falsă nu-i rezistă.

- înseamnă că nu mai avem nici o șansă. De ce ați venit,

Varain?

— Să distrug centrala de condiționare psiho-cibernetică. Am fi putut-o bombarda din aer dar ar fi murit oameni nevinovați. Și-am mai venit să spun că operația de vărsare de sânge planificată de voi e kaput. *Dacă va curge oleacă de sânge, acela va fi al colaboraționiștilor voștri.*

Ochii lui Schwartz au prins luciri dementș, de sinucigaș:

— Poate veți reuși să ne terminați, Varain. Războiul pentru nemurire nu s-a terminat însă. Și s-ar putea să nu-l câștigați.

— îl câștigăm! Sigur!

— Varan, cine te inspiră? Ne-ați ucis cei mai teribili luptători. Pe Sah Po și Samporius. Cine te inspiră?

— Dumnezeu.

— Dumnezeu nu există! Noi l-am inventat.

— Vei afla imediat că există! Și are rețeta nemuririi.

— Asta am vrut să știu!

Clic! Mi-a căzut fisa. Aceasta era informația pe care o căutau. Voiau să afle rețeta nemuririi. Noi voiam să știm cât aflaseră ei. Și cât de aproape de adevăr ajunseseră. Instinctiv, săgeata spiritului meu îi penetrează creierul până la fund, Schwartz se îndoaie cu mâinile la ochi. Prea târziu, însă. I-am sondat creierul și-am scos informația care mă interesa. Degetul meu gros se ridică încet. Iliuță Orozan pornește teleradiantul. Începem să ne retragem cu spatele din fața ploii de gloanțe. Tunul Bălăiului grohăie o singură dată. Creierul care gândise dominarea

psiho-cibemetică a omenirii se împrăştie pe podeaua de marmură. Nu va afla reteta nemuririi. .

Mi-am extins câmpul energetic, oprind gloanţele. Mercenarii sionişti nu înţeleg ce se petrece. Treaba lor. •Bălaiul înarcă incendiare, pe ţeava lansator. Fredonează:

O să facem un foc mic,

Să prăjim nişte şoric...

Numai mic nu e focul care ţâşneşte din lansator. Ca de obicei, lipoveanul a folosit încărcătură dublă.

Orozan plasează cndştiincios încărcăturile cu exploziv. Ştie el unde. Sub semicercul de pupitre, se află mareje calculator al sioniştilor. Cel mai performant din lume. În stare să imite creierul omenesc în circa 10% din operaţii. Cu el se făceau condiţionările psihice de nivel planetar. Semnalele lui, lansate în spaţiu şi retransmise de sateliţi, atingeau creierul liderilor politici. Operatorii din faţa ecranelor merită să moară în foc. Ştiau exact ce făceau. Ucideau psihic conducătorii lumii. Nu e de mirare că majoritatea se purtau şi încă se poartă ca nişte bestii.

Ne tragem către ieşire, tot cu spatele. Puţini ne mai urmăresc. Bălaiul rade câte un snop la fiecare lovitură. Eu îi adorm. Ştiu că vor muri dar e mai bine să nu moară direct de mâna mea.

O explozie îngrozitoare scutură muntele de sub noi. Tavanul se crapă şi lumina se stinge. Țâşnim ca din puşcă, către uşa de metal aflată la mai puţin de douăzeci de metri. S-a blocat din cauza pereţilor dărâmaţi.' O găurim cu rachete incendiare şi ieşim în curte. Gărzile de la poartă vin către noi. E drept că nu sunt înarmate, căci sunt băştinaşi nevinovaţi. Nici nu ne recunosc..Sărim din fugă în TIR şi demarăm în trombă. Poliţia şi pompierii nu pot întârzia. E bine să nici nu ştie că am fost pe acolo.

În camion, Bălaiul scoate plosca, trage câteva găuri şi mi-o întinde:

- Bea, piciule! Lacrima secarei. De la noi de-acasă.

Beau un gât, apoi mă întind cu brațul sub cap, să cuget la ciudățeniile acestei planete. Unii oameni și-ar dori măcar o casă și-o masă bună în fiecare zi. Mulți dintre ei nu le capătă, din cauza proastei întocmiri a societății planetare.

În același timp, „zeii”ăștia ai ciberneticii au visat să domine cu știința lor toate creierele importante de pe planetă. Boala puterii fără limite i-au costat viețile. Și totuși, gândesc eu, ce vis scârbos au avut! Să dirijezi comportamentul zilnic a câteva sute de oameni, de la toaletă și până-n sala de congrese... Ce se va întâmpla, oare, cu oamenii aceia care nu-și dădeau seama că erau condiționați? Ce vor face când vor citit deciziile antinaționale sau antiumane luate? Căci, nu mă îndoiesc, gândirea logică din ei se va trezi, îndepărtând emisiunile psiho-cibemetice negative. Ce vor face, oare?

Glasul meu interior îmi răspunde: *Nu te întreba, Varain! Nu le da nici o importanță! Nici un om întreg n-a putut fi condiționat psihic, dacă n-a suferit de boala puterii și măririi! Mulți s-au vândut în mod conștient. Are dreptate îngerul meu veghetor. Câte mizerii și compromisuri fac oamenii politici pentru a atinge mult râvnitele fotolii. Și când ajung în ele, câte dureri seamănă în oamenii conduși... De-acum încolo, va fi altfel! decid eu. S-a terminat cu „zeii” psiho-cibemetici și cu marionetele lor politice. Începe epoca omului.*

Vom distruge disprețul și ura de sine semănată în români! În locul lor, vom dezvolta sentimente de siguranță, de respect pentru sine, de încredere în forțele proprii, curaj și demnitate.

Am doborât „diavolii” din cer

Nemții au rămas în urmă, să eonfuzioneze persoanele interesate de evenimente. În limbaj de specialitate, să dezinformeze poliția locală, presa și alte persoane cu nasuri prea lungi și cu gândire ascuțită.

Astfel de persoane s-ar putea întreba multe lucruri. De exemplu, cum se face că o fabricuță de piese electronice ascundea două etaje subterane, în care lucrau atâția oameni? Și ce lucrau? E suficient ca vreun cibernetician deștept să arunce o privire în resturile centralei distruse de noi, pentru a intui adevărul: de acolo se conduceau sateliți de spionaj.

Aceasta va fi prima presupunere logica. E greu de presupus că vor ghici că sateliții cu pricina erau folosiți și la dirijarea comportamentelor unor lideri robotizați. Fără centrala de supraveghere și control, sateliții sioniștilor se vor pierde în spațiu. Nu mai au nici o putere asupra amărăților care au avut ghinionul să ajungă marionete politice. Pentru știința noastră, ar fi bine să recuperăm unul, să-l vedem cum funcționează. Îmi pun în gând să-l rog pe Zamolxe să trimită o navă alcoră în acest scop. Numai simplul gând îmi aduce în memorie imaginea centralei din Carpați. Comandantul expediției de salvare a omenirii pământene se află acolo, la pupitrul de comandă:

- Raportează, Varain!

Contactul telepatic s-a stabilit. Răspund scurt:

- Am distrus centrala „zeilor”⁴¹ cibernetici.

-Ce?

- Centrala de conducere a sateliților prin care sioniștii condiționau liderii politici din întreaga lume.

- Da? Bine! Altceva?

- Am putea recupera un satelit de condiționare psihică, să vedem cum funcționează?

- Știm, Varain. E o sculă destul de primitivă pentru nivelul nostru științific. Folosește principiul pavlovian al condiționării prin plăcere și durere. Te deranjează?

- Sigur! E deranjant să știi că o parte a lumii a fost condusă de lideri condiționați ca niște șoareci de laborator.

- Dacă n-au gândit logic și n-au învățat carte? *Comportamentul uman nu poate fi dirijat, dacă omul posedă un creier bine informat, înzestrat cu o gândire logică și o voință puternică. E în regulă?*

- Da. Mergem să distrugem al doilea obiectiv.

- Bine. îmi raportezi când termini!

-Am înțeles!

Deschid încet ochii. Cernescu conduce atent, căci nu e un as a volanului. Bălaiul doarme cu gura deschisă, sfo- ‘ răind îngrozitor. Orozan picotește cu capul în palme. Sunt obosiți după noaptea de nesomn. Trebuie, însă, să ieșim din Elveția înainte să se dea alarma la frontieră. Nu ne plac vameșii prea băgăcioși. Mai alea cei care ar avea un interes special pentru sculelele Bălaiului și ale lui Orozan. În situații obișnuite, pot acoperi vameșii cu un câmp psiho- energetic prin care să le adorm vigilența. Dacă, însă, ar fi alertați să controleze atent străinii, problema s-ar pune în termeni mai delicăți. Ar trebui să-i trosnesc ca pe dușmani. Să le șterg memoria.

Trecem prin Davos cu zorii în față. Orașul curățel și civilizată, cum și-ar dori fiecare om, se trezește la viață. *În țara asta miroase a bani*, constat eu. *Gradul de civilizație nu depinde numai de educație, ci și de nivelul de trai*. Educația simplă, nesustținută de putere economică, poate înflăcăra numai idealiștii. Majoritatea oamenilor, însă, nu sunt idealiști. Sunt oameni cu nevoi firești de hrană, locuință,

îmbrăcăminte, posibilități de culturalizare și distracție. Bogăția elvețiană, strânsă în mare parte din activitatea bancară, a dezvoltat un patriotism și-un naționalism aparte. Chiar dacă au trei origini principale diferite, elvețienii sunt legați de interese materiale directe.. Asta și explică de ce, în timpul celui de-al doilea război mondial, s-au pregătit să înfrunte germanii celui de-al treilea Reich. *Conștiința faptului că-ți aperi viața tihnită și îndestulată e ce mai sigură „instigare“ la naționalism și patriotism*. Dacă românii ar deveni bogați în propria țară, n-ar mai fi nevoie de prea multe lecții de educație patriotică și naționalistă. Fiecare ar înțelege că trebuie să-și apere din toate puterile viața și averea împotriva infractorilor și invadatorilor. Într-o țară săracă, însă, e greu să vorbești omului de naționalism și patriotism. S-ar putea ca vreun desperat de sărăcie să-ți arunce în obraz: *Ce să apăr, domnule? Fumul de pe coș? Nici ăla nu-l mai am*.

Am intrat în vamă. Bălaiul se întinde somnoros, scoate

pașaportul și îl întinde funcționarului. Eu îmi fac datoria de „paranormal”. Adică, sugestionez telepatic polițistul de frontieră să nu ne acorde atenție. Figura ține la fix, ca în multe ocazii. Trecem în Austriași repetăm procedura. Gata ' și asta! Pornim întins către Landeck, cu gând să ajungem la destinația finală către prânz. Destinația asta îmi place în mod deosebit. E o roșcată cu ochii verzi, cu trup pietros, numai bun de dragoste. Se numește Grette și e rezidenta noastră pentru supravegherea inamicilor din Ungaria. N-avem nimic împotriva poporului maghiar în ansamblu, între unguri, însă, există niște otrăvuri anti-românești pe care le trosnim din în când. N-am reușit încă să le distrugem pe toate, deoarece am fost înțeleștați în confruntarea cu sioniștii. În plus, otrăvurile astea sunt aprovizionate periodic de emigrația maghiară și de o ramură a masoneriei.

Bălaiul a trecut din nou la volan. Cernescu se cuibărește lângă mine și trece la un program de somn autocomandat. Lipoveanul se interesează șiret:

- Presupun că ne vom opri la Bruck.
- Ai presupus corect, îi răspund eu, pregătit de bășcălie.
- Și-acolo, continuă lipoveanul, în brațele sau în fustele unei dame de douăzeci și patru de carate, faimosul Varain va făuri un plan de lichidare a tuturor bașibuzucilor care fac pe drăcoșii împotriva României.
- Nu neapărat între fustele ei. Te deranjează că mă simpatizează?
- Deloc, piciule! Poate că mă înțeapă oleacă de gelozie. Individu' ăla cu arcu', Amor sau Cupidon, putea strica o săgeată și pentru mine.
- Țu te plângi? Dacă ar fi să dăm adunarea generală a tuturor femeilor cunoscute mai îndeaproape de tine, am ocupa o stațiune turistică. Și tot n-am fi siguri că ar încăpea toate. .
- Da' și câte m-au tras în piept! oftează el prefăcut.

- Cine sare multe garduri...
- Ihî! Dac-o fi să dau în primire, nu-mi pare rău. Am trăit cum mi-a plăcut. Numa' de amărății de români îmi pare rău.
- Te cred, lipa. De aceea n-am abandonat lupta.
- Nici nu-i de abandonat. Unii români n-au habar ce-i viața. Numai în muncă și-n neazuri o duc. Și-s mulți.
- Asta mă frământă și pe mine. Privesc la elvețieni și austrieci. Nu muncesc mai mult decât românii, n-au condiții geoclimatice mai bune. De unde, atunci, venituri de zeci de ori mai mari pe cap de locuitor?
- Știi tu, piciule! Din gospodărie chibzuită. Banu' trage la ban și păduchele, la păduche. Până nu găsim conducători gospodari...
- Asta e, că nu-i găsim. Parcă i-a tras la șablon tanti masoneria. Gândesc în folosul altora. Și românii suferă.
- Ihî! Slugăresc prin țări străine. Pe unde și-a înțărcat dracu' copiii. Strâng bani și, când vin acasă, în ce să investească? Aproape nimic nu-i sigur. Își construiesc câte o hardughie de casă inutilă...
- Siguranța afacerilor depinde de conducători. De legile date și de justiție aplicată.
- D-aia mă mănâncă degetu' să apăs pe trăgaci, piciule. *Numa 'n țara noastră conducătorii au lucrat împotriva celor mulți. Și nu de acum. De mult timp.*
- Nu e cazul să apeși trăgaciul, lipa! E mai bine să-i lași la judecata Celor nevăzuți.
- Nu, piciule? Unde erau cei nevăzuți și sfinții din icoane, cândăștia jefuiau ca-n codru? Plecaseră la discotecă?
- Toate la timpul lor, lipa. Întâmplările care zguduie clima mondială riu sunt întâmplări propriu zise. Cineva le produce și le aruncă exact unde nu te aștepți.

- Secete și furtuni... murmură Bălaiul. Cine o plesni românii în așa hal?

- Natura revoltată de silnicii. Și altcineva. Nu Dumnezeu.

- Cioclovecii?

- Nu neapărat ei. Cineva care deține secretele armei meteo.

- Ce l-aș mai strânge de boașe, dacă l-aș prinde! După ce că românii sunt jupuiți la piele, îi mai plesnește cu secetă și furtuni, cu inundații...

- Aceasta se numește determinarea unui comportament, lipa. îl strângi pe om cu ușa până plesnește. Știi de ce?

- Să iasă-n stradă?

- Pe acolo. Răbdarea românilor e faimoasă. Și ei au

nevoie de oameni în stradă. Exact ca-n decembrie 1989.

- Dacă știam noi cât de prost vor evolua treburile, nu ieșea nimeni în stradă. Garantez!

- Prea târziu!...

Expresia îmi aduce fulgerător în memorie figura Alexandrinei. Însoțită de cântecul ei tragic. Cu adevărat tragic, căci la rădăcina lui se află viața ei.

- Hei, piciule! mă trezește Bălaiul din reverie. Unde-ai plecat?

- Prin viață, recunosc eu cinstit.

- Și mândra asta, viața, ți-a dat un pupic sau în șut în *penk*?

- Greu de spus, lipa. Multe necazuri mi le-am făcut cu mâna mea. Nu că aș fi vrut neapărat. Așa am fost educat. Ca și tine, de altfel.

- Fără regrete pentru trecut, piciule! mă sfătuiește el. Nu face bine la sufletele.

- Posezi așa ceva în dotare?

- Îhî! Da-1 ține ascuns, să nu se prindă gașperii, să mă pălească peste el.

Îl cred. În ciuda aparenței de brută, Bălaiul e un suflet mare, omenos. Puțini românițin la România cum ține el. A vărsat atât sânge, pe neștiute, pentru națiunea română, încât ar putea umple o găleată. Îl lasă să-și vadă de drum și mă afund în somn comandat. În această direcție noi, octogonarii, n-avem egal în lume. Instructorii ne-au învățat să adormim la comandă, prin autosugestie, din necesități practice. Când ești în misiune, dormi puțin, pe apucate. Dacă n-ai avea antrenament, n-ai dormi deloc, căci datorită surescitării, organismul ar deveni lin pachet de nervi.

În timpul somnului mă urmărește un singur vis, Soarele-n zenit, din care coboară o inimă. Una mare, de un roșu aprins, împrăștiind lumină în jur. Când mă trezesc, imaginea inimii aprinse mă urmărește încă. Eu nu cred în semne, deoarece maestrul Octogonului ne-au învățat că citim viitorul, să aflăm ce înseamnă fiecare premoniție. Trebuie să fac un salt în timp, să aflu despre ce poate fi vorba. Nu acum, căci ținta călătoriei noastre, Bruck, se arată printre colinele înverzite. La volan, lipoveanul cântă cu patos, să nu adoarmă:

Auzit-ați de-un viteaz,

De-1 cu mucii pe obraz?

Bea pălincă, halea praz Și-i făcea
lu' Țap necaz...

- Mai lasă-1 în necazul lui! Îl îndemn eu.

- Pe cine, piciule? Pe Nelu? Dacă vrei să știi, amicu' chiar îmi place. L-aș trage în țepă cu mâna mea; da' asta nu cadrează cu educația mea de gentleman.

- Ți-a făcut ție ceva?

-> Mie nu-mi face nimeni vreun rău fără s-o ia-n bot. Da' el a început circu' în care românii au intrat într-o veselie idioată. Țapu' nu-i decât umbra lui. Și are o scuză: n-are habar pe ce lume trăiește. Nelu, însă, e curvă bătrână, hârșită-n rele. Trebuia să cotigească meșteșugit, să mai scape românii de beleală.

- Poate c-o face de-acum încolo?

- Varaine, nu face pe prostu' cu mine! Știi că ne putem pișa în sondaje. Neluțu nu-i cărți. Nici unul dintre cei anunțați nu-i.

- Aha! A-nțarcat oița berileză.

- Exact! Se dărmă șandramaua hoților.

- Ducă-se! Altu' la rând.

Intrăm în oraș și ne strecurăm pe străduțele aglomerate, pline de turiști. Ajungem în centru, o luăm la dreapta și începem să urcăm către munte. Mi-am trezit tovarășii de raid, să se pregătească de reintrat în lumea civilizată și

pașnică. Lipoveanul parchează atent, în fața hotelului de pe costișă și anunță triumfător:

- Am doborât diavoli din Cer! Merit o băută zdravănă și-o damă focoasă.

- Le meriți pe deplin, îl asigură Cernescu. Eu plătesc pileala, matale culegi zuza.

- Ești un tip giopsi. Bag seama că ții la mine. O să te scriu în testament.

Intrăm în holul răcoros și ne înfigem în recepție., Căpătăm două camere și pornim după hamal, ca niște turiști cuminți. Abia după ce mă aranjez, scot celularul și formează numărul rezidentei noastre. Răspunde greu, cu voce profesională, obosită. Probabil, e foarte

ocupată. N-am nici o reținere față de contraspații austriece, căci nu vom da nici o lovitură pe teritoriul lor. Ca atare, îi șoptesc:

- Iubire, dacă ți-e dor de-un tip numit Varain, să știi că sunt în camera 28.

- Varain?! murmură ea neîncrezătoare.

- Eu, în came, oase și jeg. Tocmai mă pregătesc să dau jegul jos. Restul îți aparține.

Matrozul mă ascultă zâmbind. Cunoaște suficientă germană să înțeleagă că e cazul să viziteze orașul, să tragă o beție, să facă orice altceva. Nu spune nimic. Își numără banii, îi pune în buzunarul de la piept, își verifică ținuta de lord în oglindă și se pregătește să iasă.

- Poți reveni când vrei, îl atenționez eu. Nu voi rămâne aici.

Ridică sprâncenele a mirare. Îi explic:

- Merg la Grette să analizeze situația. Nu-s chiar atât de prefăcut încât să-ți spun că vom discuta numai despre meserie.

- E treaba ta, vere! Nu vii deloc la noapte?

- Deloc. Aveți liber până mâine către seară. O adevărată

vacanță.

-Ești un domn!

Iese fără alte comentarii. Eu intru în baie, să-mi dau barba jos și mă spăl. Gândul întâlnirii cu Grette îmi dă oarecare fiori. Nu prea mari dar totuși... *Puștoaica aia cu ochii de smarald m-a trezit la viață*, gândesc eu, studiindu- mi figura plină de spumă. Adevărul e că tipu' din oglindă nu arată rău. Oleacă îmbătrânit de necazuri și ostenit de efort îndelungat. Încolo, aceeași figură dură, sigură de sine, de stăpân care nu va accepta nici mort să devină slugă. Ochii sunt buni, însă. Mă trădează că am rămas încă un pic om. Nu prea mult, să nu ofer adversarilor vreo șansă de a-mi atinge inima.

O aud cum intră, încă din baie. Mă șterg apăsător cu prosopul și-i strig:

- Vin imediat! Fă-te comodă și bea ceva îmi usuc cât de cât părul și ies. Chiar că s-a făcut comodă. E goală pușcă. Ba nu. Are un rest de bikini pe ea, cât să-mi pună fantezia la încercare. Stă pe un fotoliu, picior peste picior, cu un pahar într-o mână și cu o țigară în cealaltă. Când mă vede ieșind, leapădă paharul și țigara, ridicându-se dreptă.

Hotărât lucru, cea mai frumoasă creație a lumii e femeia. Păru-i roșu ca o flacără i-a căzut liber pe umeri și pe spate. Ochii albaștri deschiși, luminoși mă privesc cercetători. Vrea să se asigure că eu sunt cel din totdeauna. Buzele pline, largi, de fărâ flămândă freamătă ușor! Sâni mari, neobișnuit de mari, deși sunt naturali, se țin încă drepti. Sunt bronzati la fel cu restul trupului. Face nudism pe undeva fata, gândesc eu. Ce vorbe să-i năi spun? Distanța dintre noi dispare fulgerător. O prind în brațe și-o strâng de-i trosnesc oasele. Îi place deși o doare. Vrea să simtă puterea bărbătească, să se simtă mică, fragilă și

delicată cum nu este. În realitate, e o femeie statuară. Picioarele ei lungi, musculoase, s-au încolăcit deja în jurul lui. Prosopul mi-a alunecat de pe umeri. Îi simt trupul cu trupul meu, de sus până jos. i

Încerc să-i spun ceva de bun venit dar mă mușcă de gură. Adânc, de-mi dă sângele. Îl simt sărat pe limbă și-i răspund la sărutarea pătimășă, flămândă de fiori. Ne rostogolim direct pe jos, pe mochetă. Profit de faptul că și-a smuls dinții din buzele mele, îi prind capul în palme și-o privesc în ochi.

- Ce dor mi-a fost! murmură ea gâfâind. Te-aș rupe în bucăți. Te-aș lipi de mine să nu mai pleci vreodată. Te-aș face una cu mine.

Nu se prefăce. O știu. Femeia asta m-a iubit de cum m-a văzut. O pasiune inexplicabilă în branșa noastră, unde femeile sunt educate să fie reci. Să domine partenerii. Să-i dezbrace nu numai de haine, ci și de secrete. La Grettee o patimă obsesivă. O patimă care se transmite în mine ori de câte ori o întâlnesc. E drept că-și spune cuvântul și timpul, * căci o întâlnesc rar, pe timpul unor misiuni. Nici unul nu simțim nevoia de mai mult. N-am gândit măcar o clipă că m-aș putea însura cu ea. Nici de partea ei n-am simțit vreun interes pentru o relație sigură,

stabilă eu mine. Îi place patima asta care crește ușor, pe nesimțite, ajungând un vulcan. Atunci se face cumva să ne întâlnim. Și vulcanul explodează, aruncându-ne într-un vârtej de trăiri greu de descris.

M-am ridicat deasupra ei și-i mângâi ușor sânii mari. Simt pentru ei o atracție stranie. De când am văzut-o, în urmă cu câțiva ani, am simțit acea dorință irezistibilă să-i dezgolesc sânii și să-i mângâi, să-i sărut îndelung.

- Și mie mi-a fost dor.

- Știu. Noi doi suntem legați prin patimă. O patimă rațională în felul ei. Știm ce se poate și ce nu.

- Acum se poate totul.

Sânul elastic tremură ușor sub buzele mele. Pântecele plat, de sportivă, vibrează. Palma mea lunecă lin, către locul de supreme plăceri. Vârfurile degetelor ating părul creț, aspru. Îl știu prea bine. Roșu și el, la fel cu pletele. Un geamăt ușor se ridică din pieptul ei. Se lasă iubită. Gustă fiecare senzație cu ochii închiși, întorși către centrul ființei. O mângâi lent, ușor, să simt cum se ridică toată către culmi. Picioarele s-au desfăcut deja într-un unghi larg, larg, gata să mă primească. Sunt cele mai lungi picioare văzute de mine vreodată. Grette mă depășește cu vreo zece centimetri iar eu am mai mult de unu și optzeci și cinci.

Mâinile îi zvâcnesc și unghiile i se înfig în omoplații mei. Știu ce înseamnă asta. E timpul să întetesc ritmul,- să trec la fapte. Îi arunc bikinii și-mi alint fața de sâni. Unghiile ei pătrund și mai adânc în mușchii spatelui. Mă încordez de durere și de plăcere. Mă ridic ușor din mijloc și simt cum picioarele ei mă cuprind nerăbdătoare, trăgându-mă către trupul ei. Vrea să mă simtă total și profund. Să smulgă din mine ultimul dram de plăcere, încep să o pătrund lent, ridicând tensiunea pas cu pas. Picioarele ei s-au întins ca niște otgoane și mă trag grăbit către adâncuri. Și-a înălțat șoldurile un pic, să nu scape nimic, nimic. Începe valsul lent, într-un murmur continuu, scos de ea. Nu se mai grăbește. A atins limita în care se simte zeiță. Vrea să rămână acolo mult, mult, întreaga viață de-ar fi. Ne mișcăm lent, lent, prin vis, mânați de patima cârnii încinse. Numai omul e binecuvântat cu astfel de plăceri. Animalele

nu simt niciodată ce simțim' noi. La'ele e vorba de o scurtă descărcare instinctuală. În exilul pământean, femeia și bărbatul au primit această mângâiere

- dragostea.

- Mult! șoptește ea. Muuuuult!

Ne potrivim perfect, așa că va fi cum vrea ea. Mult. Ore în șir. Dorința ei trezește și întărește dorința mea. La rândul meu, îi ridic dorința milimetru cu milimetru. Mai sus, mai sus, mai sus... Către înalțuri. Valsăm într-o lume fără spațiu și fără timp. Numai cu dragoste și plăcere.

A trecut timpul. Stau întins în pat, cu ochii în tavan, într-o pace adâncă. Ușor ca un fulg și curat, curat. Aceasta este dragostea adevărată - în care te simți curat și om. E total diferită de îmbrățișările grăbite și murdare; dictate de instinct. O aud cum fredonează, sub duș, un cântec cunoscut numai de noi doi:

Mă-nveți iubirea pas cu pas Și mă
descânți și mă alinți,

Mă poți prin ceruri și mă minți,

Au câte lecții au rămas?

Grette nu cunoaște bine limba română, astfel că îl cântă fermecător de fals:

Femeie umbră de păcat, în sânge-ți
plânge alt bărbat...

^ Asta e soarta multor femei, cuget eu. Un bărbat le pătrunde adânc, în suflet și-n sânge. Apoi, îl pierde, din greșeală sau pentru că așa vrea soarta. Caută, caută, caută și nu mai găsesc bărbatul din sânge și suflet. Își târăsc zilele alături de altul, din conveniență ori din teama de singurătate. Nu sunt niciodată mulțumite de nimic. Mai ales, nu sunt mulțumite de bărbatul de lângă ele. Nici ele nu știu de ce sunt nemulțumite. Și așa trec zilele. Amare și goale și triste...

^ Grette se întoarce. Maiestuoasă ca o zeiță nordică., înaltă, statuară, mândră. Se întinde alături de mine și spune simplu:

- Tu ești bărbatul meu. Singurul pe care-l simt bărbat.
- Mulțumesc, prințeso!

Mă ridic să plec în baie. Palma ei rece și udă mi se înfige în piept:

- N-am glumit deloc. Nu-ți cer nimic. Am vrut numai să stii. Ești bărbatul.

- Crezi că nu știam?

,

Intru sub dușul rece ca gheața. Îi simt biciundu-mi nervii încordați. Trec pe apă caldă, apoi din nou pe rece. Relaxez mușchii și sistemul nervos. Voi avea nevoie de ei încă mult timp. Când ies, o găsesc îmbrăcată, gata de plecare. O doamnă superbă, după care ai întoarce capul pe ' stradă, chiar dacă ai fi regele misoginilor sau gay sadea. Mă opresc în loc și-o admir în tihnă. Femeia asta e liniștea mea. Și echilibrul meu. într-un fel, sunt mândru că, dintre miile de bărbați care i-au făcut ori îi fac curte, m-a ales pe mine. Mă aplec, îi iau mâna și i-o sărut cu respect. Merită.

În timp ce mă îmbrac, ea pregătește două pahare cu *whisky on the rocks*. Îmi întinde unul, ia loc pe fotoliu, își aprinde o țigară. Mă așteaptă să mă echipez complet. Apoi mă întreabă simplu, ca și cum am face o conversație banală:

- Care e misiunea?

Iau o gură din băutură, apoi răspund involuntar, cu expresia Bălăiului:

- Am doborât diavolii din Cer. Acum, îi vom distruge pe cei de pe Pământ

Zâmbește și ochii i se luminează. Așteaptă explicații. Mă așez în

fața ei, îi iau mâna în palmele mele și-i explic pe îndelete cum am distrus cea mai monstruoasă invenție tehnică a secolului nostru: aparatul de condiționat creiere omenești, prin procedee psiho-cibernetice. Din când în când, se încruntă. E suficient de cultă să înțeleagă grozăvia pe care au refuzat să-o înțeleagă liderii politici alertați de

Frăția Vieții. O ușoară expresie de oroare se întinde pe figura ei. Abia când termin, se destinde fericită. E. mulțumită de isprava eroului ei.

- înțelegi, Grette? Omul nostru a alertat omenirea. A explicat cum funcționează aparatul. A fost considerat

saene fktion. Cei mai incuți l-au socotit nebun, a, șoptește ea gânditoare, trăim între niște oameni prea superficiali. N-ar fi trebuit să se ajungă până aici.

menirea ar fi trebuit să dea dovadă de mai multă vigilență față de monștrii setoși de dominație mondială.

- A început, Grette. Am doborât marele monstru. Au ramas monștrii mai mici, răspândiți pe toată planeta. Va trebuie să-i identificăm unul câte unul. Și să-i lichidăm.

7 ^ci? întrebă ea un pic îngrijorată la gândul că vom acționa în imediată vecinătate a locului ei de acoperire.

- **Nu! Dincolo de frontieră. în Ungaria.**

- **Iredentiști?**

- Nu. în noile condiții, iredentiștii latră la Lună. Nu-i

ascultă nimeni. Românii de origine ungurească vor pâine, locuințe, locuri de muncă. Nu mai constituie mase de manevră a extremiștilor.

-Atunci?.

- Pe teritoriul unguresc, funcționează mai multe firme de

acoperire pentru grupări de război psihologic. Dacă le distrugem, facem un bine și ungurilor.

- înseamnă că nu-s oficiale?

^ - Nu-s. Posibil ca vreun oficial maghiar să fi fost atras în vreuna dar eu nu cunosc.

- Atunci, nu ne interesează...

-Ba da, Grette. Câteva organizații de acest tip lucrează direct împotriva românilor. Mai ales, împotriva ardelenilor

- Sigur?

- Absolut sigur! Am infiltrat un agent într-una din ele.

Un secui pur sânge. Ne-a adus informații șocante.

- Te mai poate șoca ceva, Varain?

- Pe mine nu. Pentru oamenii de rând ele sunt șocante. Par supranaturale sau supraomenești.

- Și de ce i-ați lăsat să se dezvolte? '

^

î -'dretfe, tești luptătoare în Frăția Vieții. Știi bine regula: *Ataci direct la vârf! Ucizi liderul suprem! Destrami organizația de sus în jos!* Liderul suprem e mort. L-a ucis Cremene cu mâna lui. Principalii lui sfenici sunt morți. I-am ucis noi, pe întreaga planetă. Conducerea Frăției Morții e decimată. Au rămas însă structurile inferioare.

- E o muncă de durată.

- Da, ne Va lua cam un an. Îi căutăm pe întreaga planetă. Cei de aici ne deranjează cel mai mult. Acționează diabolic, pe teritoriul românesc. Profită de naivitatea românilor și-i robesc psihic.

- Robesc psihic?

- Da. Organizația pe care trebuie s-o distrugem până în temelii e o fracțiune a masoneriei. Nu-s atât de mistici cum par pentru naivii agenți ai securităților din zonă.

- Ce fac, Varain?

- Au o acoperire parșivă de tot. Paranormală-religioasă. Par niște loviți cu leuca-n cap. Poate că cei din structurile inferioare chiar sunt. Cei din conducere, însă, știu bine ce fac. Condiționează psihic prin telepatie de la mică distanță.

- Așa? De aceea ați spus că sunt diavolii de pe Pământ. Mă mir, însă, că au pătruns, la voi.

- De ce te miri?

- Pentru că românii sunt foarte reticenți la orice ungur. Ca să nu spun că, de regulă, îi resping.

- Nu și în cazul de față. Acoperirea umanitară și religioasă a atras în plasa lor o mulțime de oameni cumsecade.

- Cum au reușit, Varain?

Le-au promis puteri supranaturale și supraomenești. Un fel de zei, înțelegi?

- Și ei au crezut?

^ - În fața unor minuni aparente, orice ignorant cedează. În plus, au exploatat cu pricepere dorința unor oameni modești, fără pregătire intelectuală și fără intenții de a munci serios, de a avansa rapid în societate.

- Apartenența de o organizație secretă „zeiască“ râde Grette. Chiar au crezut?

- Au crezut cele „mai mari neghiobii“, în contra realităților evidente. De exemplu, că se pot încărca cu energii universale, deși puțină știință

de carte trebuia să-i avertizeze că bionenergia se obține din alimentele pe care le consumăm.

- Și ce e rău în asta?

- Liderii Organizației, specializați în dominare psihică, i-au pus să mediteze. Adică, să-și deschidă psihicul către orice informație venită din spațiu sau din inconștient. Ți dai seama ce tulburări au produs?

- Am întâlnit câteva cazuri, confirmă ea. Nu-s întregi la minte. Nici dragoste nu fac ca oamenii. O fac prin telefon sau, prin Internet. Au ajuns într-o fază de nebunie greu de imaginat.

- Perfect! Noi suntem oameni normali pentru că simțim normal, gândim normal, acționăm normal. I-au păcălit că ei sunt mai ceva, că li s-a „dat un dar“ numit paranormal.

T Și*ce-i cu darul ăsta? .

- Nu e un dar, e un blestem. Toți care-l primesc suferă psihic. În primul rând, deoarece sunt depersonalizați, lipsiți, treptat, treptat, de conștiință și voință omenească. Ajung să repete robotic formele predicatorului care, în fapt, este un hipnotizator versat. Cu timpul, ajung să execute fără șovăire ordinele acestuia. Inclusiv cele

telepatice, căci toți adepții ajung în puterea telepatică a

instructorului.

- Cumplit! șoptește Grette.

Figura i s-a albit ușor. Semn că e furioasă. Nu suportă ideea că ființe umane pot fi tratate astfel.

- Cel mai cumplit nu e contactul telepatic, îi explic eu. Mai cumplit decât atât e faptul că, prin meditație, adepții intră în contact cu structuri nevii incompatibile cu psihicul omenesc. Ori, în alte cazuri, cu rudimentele de psihic ale vegetalelor și animalelor. Înțelegi?

- Ființa umană aruncat din vârful ierarhiei pământene, către poziția

de animal, vegetal sau materie nevie, sintetizează ea situația. Și ei de ce acceptă?

- îi droghează, îi hipnotizează sau îi sugestionează prin somn. Acționează robotic, deși par oameni la locul lor. De exemplu, unii vizitatori români s-au întors din Ungaria cu păreri clar antiromânești. Chiar crezi că au fost convinși conștient?

- Nu, așa ceva nu se poate! Oricât de slab ai fi, un rest de conștiință îți dictează să-ți aperi calitatea de om și

mândria nației tale.

- Vezi, aici de buba. O parte însemnată dintre ardeleni

au fost afectați cu virusul „neimplicării“. Sunt pregătiți să accepte orice, numai să nu piardă nimic material. Desigur, dacă planul creatorilor de roboți umani va reuși, vor pierde și cenușa din vatră.

- Păcătoasă treabă!

- Este. Robotizatorii au pornit de la mistică. Știi ce ușor poți robotiza un mistic.

- Știu. Am făcut-o și eu.

Ochii mi se deschid larg, uimiți. Minunata Grette nu e chiar novice în treaba pe care i-o explic. Se simte datoră să mă lămurească:

- Înainte de a te cunoaște, am lucrat în rezidența liii Gheorghe Maxim. Acolo am învățat hipnoza și condiționarea prin stimuli religioși. E o metodă josnică dar sigură. De regulă, misticul sau superstițiosul e sigur. Că-i vorbește DmimSzeu, sffiiți!, îrigefii, demohii! "N-affi întâlnit*nicu unul" să se întrebe de ce-i vorbește tocmai lui și nu altuia! Orgoliul, ignoranța și frica de divinitate fac minuni. Negative, în cazul dat.

Stau și-o admir, privind prin fumul albăstrui de țigară. O damă cu

figură angelică, nevinovată. Nici n-ai zice c-a făcut praf niște creiere de adversari, în numele divinității. Presupun că erau niște ticăloși, care meritau tratamentul. N-aș vrea să cred că fermecătoarea Grette, femeia care mă întregește ca bărbat, are păcate pe conștiință.

- Deci știi, îi spun eu, că *hipnotizatorul se erijează în divinitate și discută cu hipnotizatul de pe această poziție. O poate face direct, de la scurtă distanță. După ce l-a prins în chingi, o face telepatic, de la lungă distanță.*

- Ți-am spus, Varain. Cunosc metoda de manipulare psiho-telepatică la perfecție. A fost pregătită de adversari pentru minunile de la sfârșit de secol și mileniu. De acolo, l-am furat noi. L-am furat eu, ca să fiu precisă.

- Bravo! Omenirea civilizată îți datorează o medalie și o pensie.

- Nu-mi trebuie! Nu vreau să apuc pensia. Iar cu medalia ce să fac? Eu am bani cât nici nu visezi. Medaliile satisfac orgoliile celor săraci. Spune ce vrei să facem!

- Pătrundem pe teritoriul unguresc și ucidem robotizatorii. I-am identificat pe cei care au pătruns pe teritoriul românesc și au făcut roboți.

- Dacă nu se poate altfel...

- Nu se poate! Nu putem elibera victimele manipulării telepatică decât prin uciderea tefehipnotizatorilor. Sunt mai

mulți.

-Câți?

Merg la geanta diplomat, deschid compartimentul secret și scot lista. E cam lungă dar n-avem încotro. Trebuie să-i ucidem. Câteva mii de români sunt prinși în mrejele acestor păianjeni otrăvitori.

- Unele victime dețin funcții în statul român, îi explic eu întinzându-i lista. Comportamentul lor e parțial dirijat. Le-au afectat concepțiile fundamentale de viață.

Grette studiază lista și se încruntă. Cunoaște câte ceva. Sau pe cineva.

- Au roboți și-n UDMR, presupune ea calm. Din cei condiționați cu formule primitive, zodiacale sau semantice.

- Posibil. Unii lideri UDMR au mers de multe ori în Ungaria, la instruire, Robotizarea inconștiență s unora dintre ei nu a necesitat cheltuieli speciale.

- înseamnă că-i susține cineva cu bani, presupune Grette. întreținerea unei astfel de organizații costă mult. ^

- Știm cine îi întreține. Un miliardar din diaspora lor. îl știi și tu.

- Daaaa? înseamnă că războiul psihologic împotriva românilor are ceva vechime.

- Are, confirm eu. A început în urmă cu circa treizeci de ani. S-a dezvoltat pe nesimțite. Aplicația din decembrie 1989 a fost considerată o mare victorie.

- A si fost, constată Grette rece. în zece ani, v-au
5

aruncat înapoi cu câteva decenii. Vă trebuie un efort serios și mulți bani să reveniți la normal.

Stau în cumpănă. Să-i spun? Să nu-i spun? îi spun, s-o testez:

- După curățenia pe care o facem acum, situația din România va începe să se îmbunătățească. Vom băga ceva bani și vom lua măsuri de a introduce normalitatea.

- Contează și pe mine! îmi spune ea zâmbind. Asta ai vrut să auzi?

- Da! recunosc eu fără jenă.

- Cât de bine te citesc! Și nu pentru că aș vrea. Pentru că n-am iubit pe nimeni altcineva. Am cunoscut bărbați, fii sigur! De iubit, însă, numai pe unul. Pe tine. Poți fi mândru!

- Să stii că sunt!

Se ridică de pe fotoliu, se apleacă și mă sărută:

- O facem, Varaine. Deși nu-mi place să omor, trebuie să-i lichidăm. Ți dai seama ce câmp psihoenergetic negativ au întins peste Ardeal?

- Știu. Nu e treaba mea. Îl vor arde extraterestrii lui Za- molxe. Eu trebuie să elimin unitatea de hipnotizatori acoperiți. Să ucid demonii deghizați în mesageri ai Domnului.

- O facem! Ce-ar fi ca, înainte de aceasta, să mergem să-ți arăt cum trăiesc eu?

- Știu eu?

- O zi de vacanță nu strică nimănui. Lichidarea mai poate aștepta o zi. Nu moare nimeni din asta.

- Nu moare dar suferă, replic eu cu gândul la câteva persoane studiate de mine, lovite de „paranormalii”¹⁴ unguri.

- Oricum, nu putem face nimic înainte de a-mi aduna agentura. Doar nu crezi că putem lucra de unii singuri pe atâtea ținte deodată?

- Mă gândeam să-i luăm unul câte unul.

- Nu se poate. După primele morți, întreaga poliție și securitatea maghiară ar fi cu ochii pe străini. Îi lovim scurt, într-o singură zi! Înainte de a pricepe ce se întâmplă cu ei.

- Ești fantastică! Și vitează!

- Să stii că sunt!

Mă îmbrac, îmi iau actele și banii, s-o urmez. Ies între- bându-mă ce va gândi Cernescu când va găsi patul răvășit.

Si am ucis demonii de pe Pământ

9 ' .

E aproape miezul zilei. în camera largă, cu ferestre ecranate, suntem exact zece oameni. Patru români, Grette și cinci luptători de-ai ei. Studiem planul Budapestei, în căutarea țintelor noastre. Informațiile mele au fost destul de subțirele. în timpul nopții, însă, agenții infiltrați de Grette pe teritoriul maghiar au făcut minuni. Aceasta este încă o specialitate a noastră, a spionilor neconvenționali — știm să facem minuni. Acolo unde omul obișnuit spune *Nu se poate!* noi nu spunem nimic, ci calculăm cum se poate rezolva problema. De regulă, găsim soluții chiar și pentru probleme aparent de neatins de spiritul uman. Nu pentru că am fi făcuți din alt aluat decât oamenii obișnuiți. Cauza trebuie căutată în regula de aur pe care maeștrii Octogonului, ne-au înfipt-o în creiere: *Fiecare om poate face de zeci de ori mai mult decât face în mod obișnuit. Neputința omului e o simplă sugestie înscrisă în creierul său. de societate sau de el însuși. E suficient să distrugi circuitul nervos în care e înscrisă și să sugerezi omului că se poate, ca el să treacă la treabă și să facă „minuni”*. Câteodată, gândesc dacă n-ar fi bine să dezvălui întregii națiunii române secretele hiperputerii și transformării omului în supraom. Dacă aș face-o, câteva sute de mii de români ar produce „minuni” economice, scoțând națiunea din jalnica sărăcie în care au adus-o incompetenții și corupții.

Avem' toate informațiile necesare. Adversarii sunt concentrați în trei grupări principale, în clădiri situate de-o parte și de alta a Dunării. Va trebui să ne împărțim și noi forțele. La moment, argumentăm pro și contra participării

rezistentei, Grette, la raid. în principiu, nu are Voie,' căci idetitatea ei trebuie să rămână secretă întreaga ei viață. E suficient ca un singur inamic să scape, pentru a o deconspira. Dușmanii s-ar da de ceasul morții s-o ' identifice și, probabil, ar reuși. Ar urma represalii economice, poate și fizice. Grette nu și-ar mai putea v îndeplini misiunea ei de proprietară de hotel, cetățeană nevinovată a statului austriac. Va trebui s-o retragem pe teritoriul românesc ori s-o trimitem într-o țară

nordică, să i se piardă urma. Cam asta spun eu. Grette, însă, se încăpățânează să meargă cu noi în misiune. Ați întâlnit o • femeie care să nu-și atingă scopurile propuse? Eu nu. Când vor, doamnele noastre au o putere de convingere ceva de speriat. Inclusiv asupra unor spai raționali de tipul meu.

•Ne-ăfri hbtăfât Mergem toți. Cit pașapoarte austriece, să nu ridicăm nici un fel de suspiciuni. Ne vom caza la hoteluri diferite și vom lua obiectivele în filaj. În momentul când vom fi gata de acțiune, -vom comunica telepatic, j pentru a nu fi interceptați de adversari. Grupele ău fost deja stabilite. Eu, Cernescu și un austriac, Walter, vom ataca centrul „demonilor” adică organizația condusă de Erdely.

E o fracțiune desprinsă din Meditația Transcendentală. Au furat secretele manipulării psi aduse din India și Tibet, apoi s-au desprins de „guru” pentru a lucra pe cont propriu. Dacă stăm să analizăm cât de prost au mers unele lucruri din România, suntem siliți să recunoaștem că și-au făcut treaba. Din informațiile adunate de austrieci, rezultă că inamicii se simt în perfectă siguranță. Organizația lor e . înscrisă în evidențele statului maghiar, semn că au ceva conexiuni la vârful ierăhiei politice: Asta explică ii j obrăznicia cu care s-au purtat unii lideri maghiari cu , tolomacii de pseudo-lideri români. Jocul „demonilor” , paranormali va lua însă sfârșit în următoarele zile. După

aceasta, voi merge în Transilvania să văd cum se comportă roboțeii psihiici creați de ei. Pariez că vor.trăi tot soiul,# întâmplări neplăcute. Neplăcute rău de tot. Inclusiv mortale. Scapă numai cei buni și nevinovați.

Grette cu trei luptători austrieci vor lichida grupul lui Borgen. Acesta este un metis austro-maghiar, pregătit cu toate scamatoriile din materie. Joacă de la distanță unii lideri din UDMR. Până acum, i-a manevrat destul de bine. S-au întins în Ardeal ca la ei acasă, jonglând cu naivitatea și lăcomia unor băștinași. Nici setea de putere a unor corcitură inumane n-’a fost lăsată mai prejos. Au cumpărat cu ghiotura fraieri, lacomi, doritori de putere. Mai ales din rândul celor care s-au „săturat de România și de Miticii de Ia București”Nici mie nu-mi plac toți Miticii din Bucureștii Pentru ynji4intre.^i,; 1-^aș înyia pe Pț^ula și l-aș dota cu pă^ureș de tepp wderne, Jin pțel; foijat- Chestia cu România,

însă, nu e de joacă. *La rădăcina României modeme zac sufletele martirilor Unirii.■ Cine atentează la Unire, atentează la sufletul neamului. Și moare. Sigur!*

t .

Ultimul grup, format din Bălaiul, Orozan și un austriac vor lichida organizația lui Kyurci, o corcitură de origine greu definibilă, aciuată pe teritoriul unguresc în urmă cu vreo trei decenii, când Meditația Transeedentală era în mare vogă. Nu prezintă un interes deosebit dar, cine știe? Ce e sigur, e sigur. Mai sigur decât moartea nu-i nimic. Și viața se apără prin moartea celor care o pun în pericol. În acest caz, nu va fi o confruntare paranormală. Bălaiul va face un foc de tabără cum știe el, cu rachete incendiare, de nu va lăsa nici o urmă a trecerii lui prior Buda-

„, -

Ultimul ordin înainte de plecare a fost clar: neconvenționali ard complet spiritele celor atacați, lipsindu-i de orice posibilitate de reacție ulterioară. De fapt, acesta este ordinul lui Zamolxe. Noi nu facem decât să-l executăm. Așa a hotărât comandantul expediției extraterestre: rebelii trebuie distruși complet, să nu rămână din ei măcar un rest de informație *psi* care ar putea germina în alte creiere doritoare de dominație mondială. Înainte de a urca în mașină, Grette vine foarte senină către mine și mă sărută zdravăn, de față cu toți. Femeie dintr-o bucată. N-are ce ascunde. Numai mironosițele cu pretenții de „cuminți” își ascund atracția pentru un bărbat. Ne urcăm în mașini și pornim. Simt lipsa folclorului lipovenesc. Cernescu tace și cugetă la ale sale. Walter mestecă gumă și conduce detașat, de parcă s-ar juca. E un flăcău zdravăn, acoperit ca salvamontist. Nu știu încă câte parale face ca spai și lichidator. Vom vedea curând.

E aproape șapte seara. Pătrundem în oraș și mergem direct la hotelul stabilit. Nu e cazul să-l știți. V-ar putea crea necazuri. În orice caz, nu e un hotel de lux. E unul în care poți cumpăra carne vie de la racketii ucrainieni și ruși, la prețuri modestei Ungurii au fost scoși din această piață chiar la ei acasă. Au schimbat ocupația militară sovietică cu ocupația mafiei ruso-ucrainiene. întreaga Europa de Est merită o baie. E prea jigoasă. Animalele domină oamenii. Desigur, baia trebuie să fie de sânge. Numai așa ne-am curățat de pecinginea mafiotă. Ne cazăm fără probleme, într-un apartament cam jerpelit și destul de scump pentru nivelul său. Nu facem nazuri însă. Teoretic, suntem niște turiști austrieci

veniți la vânătoare de pipițe, departe de ochii vigilenți ai soțiilor. Pentru acoperire, vom cumpăra chiar și ceva came vie, deși acest lucru îmi repugnă.

Un prim semnal telepatic îmi vestește că Grette și ai ei au ajuns pe poziții. E-n regulă. Cu Bălaiul nu-mi fac griji. La nevoie, va incendia întreaga Budapestă pentru a fi sigur că nu-i scapă ținta. Ne îmbrăcăm ușor, comod, să nu batem la oehi și pornim prin or as. Vreau să studiez cu ochii mei stabilimentul lui Erdely. Il identificăm cu precizie, după descrierea făcută de agentul austriac și ne așezăm la o berărie de vis-à-vis să ne prefacem că bem. În realitate, studiem situația operativă. Nu-i dintre cele mai încurajatoare. Clădirea cu un singur etaj face parte dintr-un lanț întreg, întins pe o mare parte din stradă. Intrarea este asigurată de o poartă din lemn masiv, bătută-n ținte groase. Din holul de intrare, se desfac două aripi, fiecare cu câte șase camere. Câte trei pe fiecare etaj. În dreapta porții, o tăblie de alamă anunță pe cine are chef că înăuntru îți poți găsi liniștea sufletească și alte marafeturi specific religioase. Mă îndoiesc de faptul că un singur păcălit care a trecut de poartă și-a găsit liniștea dar cine oprește un individ să și-o facă cu mâna lui? Trăim într-o lume liberă, în care dictaturile de orice fel sunt interzise. Inclusiv dictatura bunului simț.

Din informațiile furnizate de agentul austriac, rezultă că în clădire lucrează vreo douăzeci de persoane. Dacă năvălim peste ei în plină zi, iese un scandal ca-n filmele americane. Traficul e intens, caralii unguri patrulează la vreo sută de metri mai sus, într-o intersecție unde sunt câteva clădiri de ambasade. Și-a ales bine locul pramatia. Nu-i poți lua cu asalt bârlogul fără să-ți pui întreaga poliție maghiară în cap. Asta nu dorim noi - întâlniri cu poliția. Nu că ne-ar fi frică. Nu vrem să ne mănjim mâinile cu sânge nevinovat, al unor indivizi care apără ordinea publică. *Pentru criminali avem dispensă de la Dumnezeu. Nu știu ce spun bărboșii de popi, dar eu sunt sigur că nici Dumnezeu tău iubeste „zeii” paranormali.* Prea își bagă nasurile în treburile Lui. Asta dacă nu-i punem la socoteală pe cei care se cred mai puternici decât Dumnezeu, numai pentru faptul că au schilodit o groază de naivi și încă n-au încasat-o. O vor încasa. Curând.

— Nu merge ziua iar noaptea nu-i aici, constată Cernescu.

— Mda! Și nici nu-i putem lua unul câte unul. Ar durai prea mult.

— S-ar prinde și ar șterge-o.

— V-a trebui, totuși, să pătrundem la noapte. Să vedem ce mălai vând ăștia.

— E o idee! Cine are informația stăpânește situația.

— Și cine fabrică o informație credibilă poate găbji un- adversar suficient de credul.

— A! se lumienază el. E o idee!

— Singura în stare să ne rezolve dilema. Hai la drum!

Pornim prin oraș ca niște indivizi fără treabă. în gară,

deschidem un seif cu cifru și -ridicăm ; bagajul lăsat de oamenii Grettei. Nu prea voluminos. Două pistoale cu amortizor, muniția aferentă, câteva grenade incendiare, made in Octogon. Ard și diamantul. Cernescu și Walter și le însușesc. Eu n-am nevoie de nici o sculă tehnică, întregul meu armament e zidit în ființa mea. Eu însumi sunt o armă. O armă a Binelui. La acest gând, un fragment din Mersurile descântate, cu care maeștrii Octogonului ne pregăteau pentru confruntare, îmi răsare în memorie:

, . , Când fiecare zi e-o luptă
Și lupta ține zeci de ani,
Ce faci, viteaz cu spada ruptă, în fața
cruzilor dușmani ?

Ce fac? Aruncprivirea-n slavă,
.j , > , , -54 smujgsecretul cel-temut ^
Și din gândirea mea grozavă îmi fac și
sabie și scut...

Dacă ar ști oamenii ce forțe nebănuite zac în creierele

lor, și-ar schimba radical viața, în câțiva ani. Nu știu, fapt pentru care folosesc capetele drept suporturi de pălării și căciuli. într-o zi, însă, secretele forței psihice vor fi dezvăluite public, de vreunul ca mine. Atunci va începe eliberarea întregii omeniri din condiționările negative. Se va produce saltul către mileniul luminii omenеști. înainte de acesta, însă, eu și oamenii mei trebuie să vânam „diavolii”⁴¹ de pe Pământ. Nu mă

îndoiesc că sunt câțiva și-n România. Mai mult ca sigur, după ce terminăm aici, Cremene ne va trimite pe urmele lor. Sau va acționa într-o manieră mai blândă, organizându-le niște întâmplări nefericite, din care-și vor pierde puterile și viețile. Să învețe că nu se pot juca de-a zeii cu viețile pământenilor naivi și ignoranți. Că nu-L pot provoca pe Dumnezeu la nesfârșit¹ flă*s-o Mcaiseze; - i ■

Ne întoarcem la hotel, cu gând să înâncămV Când **vedem** mulțimea pestriță de curve și pești ne trece foamea și cheful de a intra. Plecăm înapoi prin oraș, în căutarea unei cârciumi mai pe gustul nostru. Găsim una de modă veche, cu specific german. Ne convine. Nimeni nu ne va întreba de sănătate și preocupări. Ne așezăm la masa lungă, din blană de stejar și comandăm pe săturate. Frigărui și bere, căci nu avem voie de țării. Mințile noastre trebuie să fie tăioase ca briciul. Nu știm ce surprize ne așteaptă în cotlonul lui Erdely. O întindem așa până către miezul nopții, când credem noi că putem trece la treaba noastră.

Ieșim în stradă și ne împrăștiem. Numai eu plec direct către țină. Ceilalți doi mă contrafilează, pentru orice eventualitate. Din mers, lansez săgeata spiritului către clădire: ‘Așa-i spun oamenii obișnuiți, *săgeata spiritului*. în limbaj de specialitate, e vorba de o componentă a psihicului uman, *hiperconștiință*. Cu ea poți face o mulțime de minunății, dacă o antrenezi cum trebuie. De exemplu, o

poți lansa în timpul viitor, să vezi cam ce evenimente te așteaptă. Și să le eviți, dacă nu-ți convin. Mai poți s-o lansezi în fața ta, inclusiv prin uși blindate, să vezi ce se ascunde în spatele acestora. Nu e nimic supranatural sau supraomenesc în toate acestea. Majoritatea serviciilor secrete importante, de stat sau particulare, cunosc modul de folosire a hiperconștiinței.

În cazul dat, „spionul psiho-informativ“ mă informează că dincolo de ușa închisă stă de veghe un pa/nic. Unul singur și nu prea tare de înger. Nu mă opresc din mers. îl trosnesc cu săgeata spiritului drept în moalele capului. . Când vom trece de ușă, vom constata că doarme buștean. Tot din mers, studiez broasca ușii. O văd ca și cum ar fi în mâna mea. Nu e simplă dar ce re/istă forței îngerului meu veghetor, *hiperconștiință*? O descui din câte a mișcări astfel că, în momentul când ajung în fața ușii, intru nonșalant, ca la

mine acasă. Nici chestia cu deschisul broaștelor cu mintea nu e mare scofală, deși tipii de prin bălciuri și de la televiziuni fac parale grase cu scamatoria asta. Explicația e simplă: psihicul omenesc antrenat poate acționa asupra materiei nevăzute ca și mâna, piciorul ori altă parte a corpului. Adică, poate mișca orice fel de obiecte, înmărmurind asistența ignorantă și superstițioasă. Telekinezia, însă, explică pe îndelete modul de producere a unor astfel de fenomene. Cine vrea să se convingă, poate atârna de grindă un șirag de pene, asupra căruia să se concentreze câteva minute. Va constata că, fără o pregătire prealabilă și fără a avea descătușate marile energii ale creierului, poate mișca penele „din priviri”. Asta, ca să se mai vindece de superstiții. *Și ca să afle că trăim pe o planetă dominată de legi stricte, în care nimic nu e misterios și inexplicabil. Numai fantezia oamenilor a creat misterul. Iar ignoranța, inexplicabilul.*

Colegii de aventură apar unul câte unul. Închidem ușa și Walter rămâne lângă ea, cu pistolul în mână. Cine are ghinionul să vină va face-o pentru ultima oară. Împreună cu Cernescu, pornim către aripa dreaptă, unde ar trebui să fie biroul marelui boss. Merg înainte, căci posed o capacitate mai rar întâlnită printre pământeni: vad pe întuneric. Nu sunt singurul specimen uman înzestrat cu acest dar. Și nici singura vietate de pe planetă capabilă să vadă prin întuneric mai bine decât s-ar bănuie. De exemplu, bufnițele, considerate de germani păsări sacre, străpung întunericul cu privirea lor vioaie. Desigur, eu n-am neamuri printre bufnițe, așa că nu sunt considerat sacru. Nici un fel de vestitor al marilor schimbări, cum e considerată cucuvaia din Cotroceni. Aceasta nu mă deranjează însă deloc. Mă simt bine așa cum sunt — om înzestrat cu câteva capacități încă inexplicabile de științele

accesibile marelui public.

— w

Urcăm la etaj și pătrundem în biroul marelui boss. Dacă pe asta pe Erdely, îl doare sufletul de „oițele din turma sa”, înseamnă că papa se va converti la islamism. Sau își va deschide un bordel. Ceea ce eu nu prea cred. Biroul lui Erdely arată foarte elegant. Un lux țișător. Trag draperiile și aprind lumina. Arunc o privire nehotărâtă în jur:

— De unde începem, matrozule?

— Știu eu? Prin filme, podoabele astea mistice au
ascunzători prin pereți.

w

— Ești deștept! Ai o cola și-o parașută, după ce
terminăm treaba.

Îl las la pândă lângă ușă și iau pereții la pipăit. Iot cu
hiperconștiință. Încet, încet, trec de la un perete la altul. Găsesc
gaura în zid și-l anunț:

— Ți-ai câștigat noaptea de destrăbălare.

Trage yala pe ușa biroului și vine lângă mine. Dăm deoparte icoana
Fecioarei cu pruncul și descoperim seiful zidit în perete. Mă apuc să-l
descânt, în timp ce matrozul mă lămurește:

— Nu mă interesează parașutele. Mi-e milă de ele dar unele, zău,
sunt niște weceuri publice.

Știam eu că nu va accepta să se destrăbăleze. E un tip cu principii
morale mai severe decât mine. În privința damelor ușoare, se deosebește
radical de amicul său, Bălăiul. Deschid seiful și fac un pas înapoi. Uimit
cum nu se mai poate. O grămadă de dolari, mărci germane și alte valute
umplu până la refuz un raft întreg.

— Dacă știam că fraiereala mistică produce atâta bănet, mă făceam
„guru“. Cu talentele mele, înființam o nouă sectă. Și ajungema
miliardar în valută.

—Nu ești tu escrocu' ăla! replică Cernescu. Îi umflăm? Încă nu. Șă nu
se prindă potaia. Măine noapte, însă, să-mi amintești să nu-i pâRJolesc
odată cu „demonul"! Âr fi păcat. Îi putem folosi pentru amărății noștri
de conaționali.

— Deschizi un centru de binefacere?

Îl las pe Bălăiul s-o facă. Îți imaginezi ce va ieși?

— Sigur! Mai bine găsești altă formulă! Curvele se descurcă și singure.

Trec la următorul raft. Scot documentele și le întind pe birou. Toate sunt în limba maghiară dar nici asta nu-i problemă. Bătrânul mag, Demian, o fi greșit față de mine în anumite privințe, dar chestia cu cititul documentelor în viteză, în orice limbă ar fi scrise, de la el am învățat-o. Nici asta nu e o scamatorie de bâlci, deși „paranormalii” veniți cu miije dinspre fostul imperiu sovietic impresionează mulțimi de gură cască cu el. *Explicația e foarte simplă: în inconștientul nostru trăiește un „translator” care înțelege orice limbă din lume.* Dacă faci pace cu el, printr-un antrenament adecvat, înțelegi orice se vorbește ori se scrie într-o limbă pe care n-ai învățat-o niciodată. În cazuri extreme, poți chiar vorbi în limba respectivă, dar asta are o altă explicație. În cazul dat, nu citesc, ci recepționez conținutul documentelor din seiful lui Erdely.

Nu ne-am înșelat deloc. Hahalera asta mistică e, de fapt, rezident al unei rețele de spionaj și diversiune. Acționează pe întreg teritoriul Ardealului, creându-și roboți psihici prin care impune concepțiile sale. Deloc mistice. Toate sunt dezbinătorii. Ca și stăpânii săi, Erdely e un primitiv, într-o Europă unită, ei visează o Ungarie mare. O s-o vadă printre două degete, arătătorul și cel mare. Când mi-oi vedea eu ceafa. Și nici atunci. Îi arăt lui Cernescu harta Ardealului punctată cu zeci de semne:

— Asta trebuie fotografiată. Vom merge acasă și vom căuș roboței sau agepții lui. Care nu moare, da în patima lui Tremurici.

" Matrozul scoate **apa&tuî "și'- ttage'bâifva"p6ații..** *Cam multe puncte în Ardeal! gândesc eu. Ce naiba fac flăcăii cu ochi albaștri ? Dar blegii de aleși ai națiunii ?*

Cernescu își strânge scula și rânjește rău:

— înțeleg de ce se purtau mahării unguri atât de obraznic cu liderii români. Și de ce au preferat întâlnirile în Ardeal. Din punct de vedere al mentalului colectiv, câmpul energetic întins de agenții lui Erdely

deasupra Transilvaniei îi favoriza. Poate de aia sunt ardelenii noștri cam dezangajați.

— Nu, poate! Sigur! O lămurim noi și pe asta. După ce

ajungem în țară.

Studiez conștiincios document* cu document. Înregistrez în memoria inconștientă tot ce riierită. Găsim și câteva fotografii pe care le copiem cu aparatul foto. Indivizii din fotografii, unguri și români, vor avea niște zile negre. Pariez că nu vor ști să răspundă la niște întrebări. Cine nu

răspunde pică. Definitiv și iremediabil. Once and forever
matrozul^{Vem ∧ făCUt ∧ C}Urățenie în Ardeal> constată

vă⁷H^{Am n}! ai făoUt odată> oftez eu. De ce TM si-or fi vazand unu de treaba lor?

u S⁵U ! nvăiat să le facă al^{ji} tr eaba. Iar ei să ia salarii babane, învârtind hârtii.

nJ^r Camⁿ ta^{tt} ConStat eu? tim cum acționau si ce —u. Dupa cum vezi, au trecut și-n Oltenia'si-n

— S-au întins cam mult. De unde bani pentru expansiunea asta economică? Statul maghiar e dator vândut. De unde banii?

— Cemescule, răspunsul nu-ți place dar îl stii: de la sioniști. Țștia au fost mercenarii sioniștilor.

- speranțele iredentisteca
sa-i poata folosi. I-au trimis până-n Basarabia. Și ăștiâ s-au dus. Au găsit și acolo niște fraieri.

— Sau niște lacomi, îl completez eu. Ne cărăm?

— Mintenaș!

Pun documentele la loc, închid seiful si șterg urmele Apoi, îi spun matrozului:

t. ~ Vei vedea 0 mare scamatorie. învaț-o că vei avea si tu nevoie de ea, cândva!

Ma opresc în spatele fotoliului din care Erdely își conduce «z.dența.

Privesc f,x la perete. între perete si

S'''';," TM" de u''

și jumătate.Perfect

oereti fm'

“”fntre2” aP°* încet palmele către

P rete. Intre palmele rflele întinse s-a format o sferă

transparentă de psihoenergie. li dau drumul ușor si mă conving ca a pătruns în perete.

can^iZ” înCoio” Tmm Şd eXaC” “ face inamkul” **Nici camera video nu e mai sigură decât spionul meu.**

Matrozul mă priveşte admirativ. Operaţiunea efectuată nu e chiar *science fiction*, cum ar părea.la prima vedere.

Iexplicaţia ei ştiinţifică e relativ simplă, dacă ştii bine principiile fundamentale de organizare şi funcţionare a organismului uman, în general şi a psihicului, în special. Gândurile şi sentimentele lansate de creierul fiecărui om, inconştient sau conştient, seamănă cu emisiunea unei staţii radio. Ele au un mesaj înscris pe o undă purtătoare, bioenergetică. Pleacă la întâmplare, în toate direcţiile. Dacă întâlneşte un creier compatibil, se insinuează în inconştientul, acestuia şi zace acolo, neştiută, poate şi întreaga viaţă. Marele şpil e să creezi conştient unda şi mesajul apoi să le trimiţi la ţintă fixă. Asta am făcut eu. Am creat o emisiune psiho-energetică de supraveghere a inamicului. De îndată ce Erdely va pătrunde în încăpere, „spionul” meu îi va intra în creier, astfel că voi şti exact ce face. Şi, la momentul potrivit, îi voi ordona ce să facă. Nu va înţelege ce se întâmplă cu el, chiar dacă va simţi un disconfort psihic. Din studiul materialelor găsite în fişet, rezultă că nu a atins nivelul de pregătire care să-i permită descoperirea adversarului pătruns în creier. Chiar dacă l-ar descoperi, ar trebui să-şi tragă un glonte în cap, căci n-are forţa să mă alunge dintr-un „teritoriui” deja ocupat.

E inuman ce fac, nu? Dar cât de uman a procedat Erdely şi organizaţia sa cu miile de cetăţeni români şi unguri pe care i-au robotizat prin hipnoză şi formule mantrice? *Să nu-mi vorbiţi mie de umanism, în apărarea unor criminali periculoşi!* Cel care vine cu cuţitul către tine să te taie nu e un periculos. E o brută. Periculos e cel care îţi fură dreptul la

libera conștiință și voință, miorlăind formule religioase ori „paranormale”. Aceștia trebuie căutați și lichidați până la ultimul, căci nu e crimă mai mare decât să sclavizezi psihic un om. Adică, să-i subordonezi voința și conștiința

unor ordine pe care i le dai telepatic. Un asemenea robo dirijat telepatic îmbolnăvește tot în jurul său: membrii d familie, colegii de muncă, vecinii de apartament, tovarăși de șpriț. *Zamolxe a decis corect când ne-a ordonat să I ardem spiritele. Eliberarea omenirii din primitivism trebui să înceapă de la psihic către trup. Aceasta presupune cii necesitate uciderea dominatorilor psihici negativi.* i ^{Am} terminat. Coborâm scările și-l găsim pe Walter așa cum l-am lăsat: cu pistolul în mână, gata să riposteze în caz de atac. Ieșim unul câte unul, pe ușă, o închid și îmi frec palmele^ Mi le simt urdare de la lucrurile atinse.' La prima arteziană, trec pe spațiul verde, iau apă în pumni și mă spăl apăsât. Magia primitivă mi-a făcut dintotdeauna scârbă. Ce naiba o fi găsinđ la ea persoanele care se aruncă cu capul înainte, în mizerie? Dorința de putere ocultă? Deseori,; âfceastă dorința îi distflug-SaiifisbhilodSâc.' CîuBate, exemplare mai produce rasă umană, zău! *Dacă n-aș fi fost luptător profesionist în slujba vieții, aș fi refuzat categoric să mă angajez în acest război „zeiesc”.* Mi-aș fi făcut o căsuță la țară, cu pomi și flori în grădină. Aș fi citit toate cărțile care îmi plac. M-aș fi plimbat pe coclauri, cu ochii la minunățiile acestui Pământ frumos și bun. Aș fi admirat viața aniitiâlă, de lâ furnica care poartă poveri mai grele decât propriul corp, până la rândunica care săgetează în zboru-i harnic aerul. Seara, aș fi stat pe pământ, cu mâinile sub ceafă, cu privirile pierdute în Cerul înstelat. Cu gândurile trimise către frații mei din nevăzut, oameni sau extraterestri, din alte lumi ale Universului. Aș fi trăit în pace. Nu s-a putut, însă. într-o zi, am fost aruncat în vâlmășagul luptei. A trebuit să lupt pentru viața mea și-a oamenilor nevinovați. De atunci, lupt mereu. Probabil, voi lUpta întreaga viață, căci curățarea planetei de demoni abia J a început. Legile Octogonului îmi amintesc:

De vrei o viață-n libertate Și om să fii
cu-adevărat,

Cuprinde sabia, bărbate,

Că nu-i nimic pe neluptat!

Așa e. Nimic nu se poate obține fără luptă. Sau, fără un efort serios de gândire, imaginație și creație.

Ne adunăm și luăm un taxi către hotel. Dacă an; merge pe jos, am bate la ochi și nu e cazul. Acțiunea de lichidare a „diavolilor”⁴¹ care chinuie câteva mii de români a demarat sigur. Ar fi păcat s-o ratăm din cauza unei neglijențe. Ajungem cu bine și ne pregătim de culcare. Un scurt semnal telepatic îmi spune că și Grette și-a identificat adversarul. La cât o știu eu de ambițioasă, n-aș vrea să fiu în pielea lui Borgen și-a oamenilor săi. Nimeni nu-i poate scăpa din gheare. Le va pune pieile pe băț și mi le va aduce plocon Iar eu o s-o sărut în fața .tuturor, căci nici mie nu mi-e rușine să mă comport firesc.

. *
* *

Dimineata prevestește o zi toridă. Am dormit zdravăn, ca omul fără griji. În meseria noastră, așa ceva se întâmplă rar. Când se întâmplă, e bine să profiți, că nu știi dacă mai prinzi clipe de relax, să-ți faci plinul de somn. Cernescu s-a deșteptat și face gimnastică. Walter bea cafea rece și fumează. Eu sunt cel mai leneș, după câte se pare. Mă ridic alene și arunc o privire pe fereastra murdară. Strada e plină. Oamenii foiesc în toate direcțiile, cu treburile lor. Mă concentrez o clipă și vizualizez biroul lui Erdely. E în regulă, A pătruns în, încăpere și-a, înghițit spionul flieu. Nlăi precis, creierul său l-a înghițit. Verific dacă stratagema mea a prins, comandându-i lui Erdely să se ridice de }a birou și să privească pe fereastră. O face, ca la comandă verbală. Semn sigur că am intrat în contact telepatic. Unul

comandă, altul execută. Dominare psihică. E o răzbunare Celui puternic. Erdely, care^ sclavizase psihic mii, d oameni a ajuns și el victimă. își va plăti cu viața orgolr¹ de „zeu “. Mă întorc spre Cernescu și-l anunț:

L-am căpăcit. Nu scapă nici cu ordinul Procuraturii

— Țepuitorul țepuit, zâmbește el rău. Prea si-o luaser în cap.

— Da. răspund eu gânditor. Zece ani de jale și restriște printre români. Nici în coșmaruri n-am visat așa ceva.

Pai tea pioastă că s-au învățat cu coșmarul

— Crezi?

Dacă nu iuți, o parte. După ce-î lichidăm pe ăștia, se. vor trezi din vis. N-o să le vină să-și creadă ochilor.. Românii nu sunt o națiune de proști.

— Nu. nu sunt. Numai un pic naivi. Dar M când se prinde naivul c-a lost tras pe sfoară...

Un scurt semnal telepatic mă vestește că Grette are nevoie de mine. Întrerup conversația și-i răspund. Trebuie sa mă vadă neapărat. Așa susține ea. Dacă susține înseamnă că trebuie. Nu-i o găsculiță aflată la prima ' misiune. Scot celularul și-i formez numărul. Un singur apel și răspunde. Ii spun scurt, să nu fim interceptați:

— In locul știut!

închid și-i explic lui Walter:

A apărut ceva neprevăzut. Eu plec. Voi îmi acoperiți spatele! Mă contrafilati!

— OK!

Ne spălăm și ne echipăm în grabă. Ieșim unul după altul, la câteva minute diferență, să nu atragem atenta Mă asigur că s-au așezat pe „coada“ mea, apoi o iau la pas, ca un om plecat la plimbare. Nici un miligram de adrenalină n-a scăpat în sângele meu, Sunt la fel de calm ca și înainte de a auzi chemarea.E chestie de antrenament, pe care ar

Iiebui să-l extindem și la liderii politici. De ce? Deoarece adrenalina îți poate întuneca judecata rațională. Dacă înveți să stăpânești vărsarea ei în sânge, rămâi calm ca o statuie, oricât de nasoală ar fi situația. Și asta nu e încă nimic. Deșteptii din lumea „democrată" au inventat o sculă psihotronică prin care îți excită de la distanță centri nervoși dintre cei mai diferiți. Îți pot produce panică, iritare, enervare, de nu știi ce te-a

apucat. E drept că secretul n-a putut fi păstrat mult timp. Ca orice alt secret dintr-un creier de om, a ajuns în mentalul colectiv, de unde l-au pescuit „nedemocrații chinezi și ruși. întreaga planetă geme de scule „zeiești”, de-ți vine să-ți faci bagajul și să te muți pe Marte. Desigur, dacă știi despre ce e vorba. Cam asta gândesc eu, în timp ce merg la întâlnirea cu șefa rezidenței de spionaj împotriva Ungariei. Mai gândesc și la alte lucruri, dar nu e bine să le cunoașteți. V-ați pune neuronii pe moațe în mod inutil. Și v-ați schimba părerea despre lumea asta frumoasă în care v-ați născut. în care trebuie să trăiți vrând-nevrând. în care trebuie să iubiți, să faceți copii, să vă bucurați de viață. *Bucurați-vă, oameni buni!* Bine că n-a căzut măgăreața pe voi să descâlciți ce-au încâlcit „magii” lumii!

Grette e îmbrăcată în alb de sus și până jos. Arată fain și încă ceva în plus. O doamnă bine, din înalta societate, ieșită la plimbare sau la cumpărături. Așa ar gândi despre ea zece persoane din zece. Faptul că, de regulă, „cumpără” informații e o altă poveste. Așa cum e o altă poveste faptul că în poșeta ei se odihnește, gata de acțiune, un pistol calibrul 9 mm. Când intră în acțiune, face găuri de vezi prin om, căci lichidatorii folosesc gloanțe crestate sau explozive.

Mă apropiu de ea, îi sărut mâna și-o iau în dreapta mea. Cu ochii minții, constat că amicii mei contrafilează ca la

regulament. Nu putem fi surprinși din spate.

— Care-i necazul, fetițo?

— Borgen nu-i singur. Are o delegație de la o societate franceză. Tot paranormali mistici.

Ș?

— Dacă-i lichidăm, iese conflict internațional. Cercetai de poliție și toate celelalte.

— Ce naiba fac ăștia? îmi ies eu din fire.

— Schimb de informații. Pun la cale alte operațiuni¹ împotriva altor ținte umane. După câte am văzut, sun masoni.

— Și ăștia se cred zei îndreptățiți să-și bată joc de orie națiune care nu le face pe plac. Lichidați-i!

— Oare, e bine? își exprimă ea îndoiala.

— Nu numai că e bine. Trebuie! Crezi în Dumnezeu?

Se oprește șocată de întrebare. Mă privește uimită, d

parcă aș fi un elefant roz sau altă curiozitate naturală. Nu-' vine a crede că superspionul Varain e credincios. Așa cu nu le-au venit a crede psihologilor din Octogon.

— Ce-ți veni? întrebă ea nedumerită.

— Crezi sau nu crezi? mă încăpățânez eu să capăt u răspuns clar.

— Tu întrebi? N-am cunoscut alt om cu puteri; superioare ție. Dacă oamenii ar ști că exiști, te-ar căuta c miile. Să vadă cum treci prin zid, cum dispari prin salt în spațiu, cum citești documente de la distanță, cum culci» dușmanii cu privirea sau cu pase psi...

— Nu mi-ai răspuns, observ eu impasibil.

— Ceva trebuie să existe, recunoaște ea șovăielnic.

— Dacă Ceva există deasupra conștiințelor omenești,, apoi acel Ceva nu admite ca indivizii ăștia care se cred zei să schilodească milioane de oameni. Să-i ucidă prin înfometare și lipsă de medicamente. Să le ucidă speranțele*

din suflete. Să-i arunce în ignoranță. Să-i sperie Cu fenomene necunoscute, înfricoșătoare. Să-i trateze» ca pe carne de tun... -

Mă opresc. M-am cam aprins. Îi șoptesc:

— Te rog să mă ierți!

— Nu e cazul. Ce să fac? , c

— Viața se apără prin uciderea celor care o schilodesc; o pun în pericol. Noi suntem oștenii vieții. Ucide-i!

— în regulă! Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

— Mai vrei și alte argumente, fetiço? Sioniștii și slugile lor, masonii, au făcut experiențe pe oameni. Pe mulți oameni. Majoritatea au murit în chinuri groaznice. Cremene, Bălaiul, eu și Cernescu suntem supraviețuitorii unui astfel de experiment. De aceea se tem de noi.

— De ce se tem?

— Datorită loviturilor psihotronice la care am rezistat, suntem un soi de mutanți. Nu ne mai pot atinge cu armele lor. Știința lor s-a oprit la tălpile noastre.

— Groaznic! N-am știut. Cum au putut face acest lucru?

— Prin . trădarea unor lideri români, pe care i-au cumpărat. Ei știu că nu suntem eroi de *science fiction*. Că existăm cu adevărat, în carne, oase și psihic. Numai că psihicul nostru a suferit niște mutații pe care nu le pot controla. Nici măcar instructorii noștri nu și-au mai putut explica, la un moment dat, fenomenele pe care le produceam.

— Extraterestrii?

— Da, ei au fost. Au intervenit când eram foarte singuri, trădați de lideri din neamul nostru, cu spatele la zid.

— Și ce s-a întâmplat?

— Am trecut de frontiera dintre viață și moarte dar ne-am întors vii. Se tem de noi cum se tem primitivii de zei. Numai că noi suntem oameni buni. Apărăm viața

oamenilor cumsecade.

— Am intuit ceva în tine, murmură ea. Altfel, nu m- fi îndrăgostit la prima vedere.

— Îți mulțumesc pentru vorbe bune! Știi ce ai de făcu

" ^ace- Cei care au declanșat „războr

zeilor vor muri. Odată cu ei, vor muri și tentațiile putere ascunsă.

Da, sigur. Imperiul ocult s-a destrămat. Iar „zeii“ s sunt vânați pe întreaga planetă.

— Zeii?

Telepații care sugestionau oamenii de la distanță, în direcții negative, contrare vieții și evoluției... Borgen unul dintre ei. Erdely, altul. Amândoi trebuie să moară Trebuie! Nu uita să le ardeți spiritele! Să nu rămână nici informație din ei!

— Am înțeles! Arși complet!

Îi sărut mâna și ne despărțim. Chiar dacă ne-a observa cineva, va crede că a fost o întâlnire întâmplătoare, dintr-un domn bine și o doamnă din înalta societate. Mă întorc către hotel, făcând semn amicilor să se apropie. Intrăm într-o grădină de vară, să luăm micul dejun.

— Ce s-a întâmplat? se interesează Cernescu pe șoptite, îndoindu-se în mod inerent meseriei. Le-am îndepărtat

execuția misiunea întocmai și la timp.

Începem să mâncăm. Înghit cu greu. Discuția cu Grette mi-a readus în memorie zecile de mii de persoane schilodite de „zeii“ sioniști și telepații asiatici. Nenorociții au răscolit pământul nostru românesc, în căutarea informațiilor și spiritelor care le-ar fi adus nemurirea sau, cel puțin, o viață lungă. Asta au căutat în România: puterea ascunsă în cuvânt și nemurirea. Au găsit ce-au căutat — moartea. Nu sunt un animal sângeeros, dornic de a vedea alte ființe murind. Când, însă, viața milioane de oameni nevinovați e în pericol, nu se mai pune problema dacă-ți place sau nu să lichidezi. *Vinovații trebuie să moară. (Mușea vieții omenești trebuie restabilită.)* Și ordinea vieții inferioare trebuie refăcută, căci animalele lacome au pus-o în grav pericol.

Terminăm de mâncat și ne întoarcem la hotel. Amicii își pregătesc armamentul cu surdină, căci va trebui să acționăm pe tăcute, ca pala de vânt. Și cu viteza fulgerului. Eu nu am ce pregăti, astfel că mă întind, să mă încarc cu energie psi pe cale normală. Adorm cu creierul frământat de cele aflate în ultima vreme. În somn îmi apare Zamolxe. Zâmbește și-mi spune:

Varain, dacă ai îndoieli, amintește-ți de grămada de lași care atacă pe la spate oamenii singuri și buni! îi lovesc cu cele mai neobișnuite arme și întâmplări, să-i dezumanizeze. Lupta pentru România a luat o turnură dramatică. Numai lichidând „zeii” îți aperi poporul de necazuri. Odată cu moartea lor, atmosfera se va detensiona.

Mă trezesc liniștit și arunc o privire la ceas. Patru după amiază. Se apropie timpul. Mă spăl și mă îmbrac pe îndelete, apoi verific poziția lui Erdely. E acolo, la post, călare pe telefoane. Cine a crezut că organizațiile religioase nu se ocupă de spionaj și de teroare s-a înșelat amarnic. Nu sunt eu ăla. Eu le cunosc prea bine, și nu de o zi sau două. De mult timp.

Îeșim din nou, unul după/altul și pornim către sediul otrăvitorilor de conștiințe. Pe drum, le explic cele câteva elemente* din plan pe care trebuie să le respecte întocmai, înainte de a atinge ușa țintuită, Cernescu și Walter rămân *n um!ă cu câțiva pași. Pătrund primul și, cu o privire liniștită, adorm paznicul. Norocul lui că e slab de înger. Va scăpa cu viață. îl împing în cabina sa și închid ușa, să nu-l

observe « careva. Cei doi tovarăși de luptă au venit după mine și, ®onfor/^î fp/apului, au pătruns în aripa stângă. Fără a scoate un zgomot. Eu îmi extind câppul pșj; să> evit,yreo i lovitură prin surprindere și pătrund în holul de la parter.

. Primul întâlnit, un bărbat de vreo patruzeci de ani, are o cafetieră în mână. Probabil, merge să ia apă să-și facă o cafea. Nu va bea-o nici pe lumea cealaltă, căci întind mâinile cu palmele desfăcute și-l vestesc:

— Zamolxe ți-a hotărât dispariția de pe această planetă. '

N-apucă să riposteze. Scrum și fum rămâne din el. Merg ■

înainte, către biroul în care simt niște câmpuri psi destul de s tăricele. Mă simt și ei. Câmpurile oscilează, gata de atac. > Le simt tentaculele pornite în căutarea mea. Le fac „bucuria” cea mare și, din urmă. Le trimit două săgeți energetice chiar prin tentaculele cu care voiau să mă înlănțuiască. După aceasta, deschid ușa și-mi admir isprava. Zac pe podea, încă respirând. Murmur:

— Zamolxe! Străbune! Viață și Moarte! OM! OM! OM! OM!...

Din palme pornește focul. Mă asigur că n-a rămas nimic din spiritele Ion murdare și ies calm, ca un vizitator. Trec în biroul alăturat și fac curățenie generală. Am terminat cu „zeii” de la parter. Încep să urc scara, către etaj. Încă de la prima treaptă, îngerul meu veghetor trage clopoțelul de alarmă! Pericol! îl cred, căci hiperconștientul personal nu m-a înșelat niciodată. În plus, indivizii au avut destul timp \ să se alerteze. Orice om aflat în chinurile morții transmite telepatic ultimul gând sau ultima senzație. Probabil, colegii lor de mătării au apucat să dea alarma înainte de a muri. Îmi strâng câmpul ca un arici și înaintez. Simt miile de săgeți ale paranormalilor aruncate direct asupra aurei mele. ; Le resping cu foc și nu mă opresc. Merg direct către marele boss, Erdely. De acolo simt cele mai puternice lovituri.

Dau ușa de perete și-l salut.

Eu sunt Varain din România. Am venit să-ți distrug spiritul.

*Așa camă distras și te spiritele azxr oaman
nevinovați din neamul mea.*

S^a ridicat și-a venit în fața biroului. A încercat câteva lovituri. Fără efect, însă. Pe moment, se abține de la noi încercări. Mă privește direct în ochi. Pe fața lui palidă, de burtă de broască, se citește frica. Reușește să și-o stăpânească și contraatacă. Îl plesnesc de-i dă sângele din nas. Din priviri, bineînțeles. Îi explic:

—;Nu vei muri ușor. Îți voi aminti câte ceva.

În timp ce vorbesc, simt un câmp în spate. Mă întorc și lovesc din toate puterile. Săgeata psihoenergetică pătrunde ca-n brânză. L-am terminat pe cel sosise în ajutorul șefului său. Pe ceilalți îi vor curăța Cemeseu și Walter. Mă întorc către Erdely. S-a pregătit să

lovească din nou. îl **trosnesc** la ambii genunchi. Cade grămadă, apoi se ridică în patru labe.

Li stă bine. încep să-i povestesc:

^ în decembrie 1989, eram departe de țară. Știu, însă, că tu și gașca ta ne-ai ucis niște flăcăi, pe ritmuri de lambada. Și-ai instigat populația, prin agenți, arme psihotronice și telepați, împotriva Securității Române

— Asta a fost demult, Varain.

— Noi nu uităm nimic, Erdely. Nici nu iertăm. Dumnezeu se ocupă de sectorul iertare. De data asta nu vă iartă.

Varain, așa e lupta neconvențională...

— Noi nu v-am provocat la luptă, îi amintesc eu. Avem mujte altele de făcut. Suntem un popor creator și muncitor.

încearcă să se țină tare:

— **Trianonul n-a fost just!**

Nici migrația ungurească n-a fost justă. Sunt urmașul lui Decebal și am venit să revendic întregul teritoriu pe

care trăiți. E proprietate geto-dacă. Îți place?

— Nu merge atât de departe!

— Cât să merg, Erdely? Voi faceți ce vă trece prin cap, românii suportă?! Iar tu ai pe conștiință mii de români. Tu și agenții tăi din România.

S-a ridicat și s^ ține cu mâinile de birou. Protestează:

— Eu n-am agenți în România!

— îi ai. Sunt scriși în dosarele din fișetul ascuns după icoană.

Se strâmbă. îi mai trag o pasă de-1 las cu gura strâmbă, așa cum se afla în momentul loviturii. Merg la icoană, o dau deoparte, deschid fișetul și-i arunc dosarele jos, lângă el:

— Ce cauți mă, javră, pe pământul românesc? Nu ți-au spus zeii tăi că te va lua dracu’?

Îi mai trag o lovitură. Dureroasă de data aceasta. Începe să urle. Îi închid gura cu piciorul, după metoda Bălăiului. Ține la fix. Își scuipă dinții dar tace. În spate, aud zgomotele de neconfundat ale surdinelor. Walter și Cernescu curăță „zeii” și „sfînții”¹¹ care veneau prin România cu vorbe miorlăite și cu intenții criminale. *Îa următorul secol, în care Românii se vor ridica din genunchi îa picioare, va Gmare penurie de zei și sfînți.*

— De unde ai banii cu care ai organizat operațiunea împotriva românilor ardeleni?

Tace. Eu îi citesc creierul și-mi completez informațiile. Nici nu mă mir să constat că un miliardar „caritabil” se ocupă cu invazia invizibilă asupra Ardealului. Știam eu că nimeni nu dă nimic fără să aștepte ceva. Până și cel care aruncă bănuțul în cutia milei, speră să facă un troc cu Dumnezeu: un ban contra un păcat.

— Vei muri, îi anunț eu pe un ton banal. Și-ți voi arde spiritul. Să nu rămână măcar o informație din mizeria ta în

mentalul colectiv.

Încearcă să riposteze:

Mă vei omorî, Varain. Știu că poți. Dar pe guru de la care am învățat nu-l vei putea ucide.

— Pui pariu pe banii din fișet că nu pot?

Se strâmbă din nou. În mod demonstrativ, iau banii din fișet, îi pun pe birou și-i apreciez din priviri. Remarc:

Azi e o zi norocoasă. Am câștigat un pariu zdravăn, încă nu l-ai ucis! replică el cu o voce veninoasă.

Nu-l bag în seamă. Îl strig pe Cernescu și-l pun să ia banii, să-i scoată din cameră. Îi explic lui Erdely:

Aici o să fie un foc mare. Să nu rămână nici cenușa din voi.
— **Vom fi răzbunați!** murmură el.

De cine? La această oră, Borgen și Kyurci se zbat în ghearele doamnei cu coasa. Iar Sogir, agentul vostru de peste ocean, tocmai a dat în primire. L-au ucis șefii săi pentru neîndeplinirea misiunii din România.

Ochii i se dilată. Credea că pe planeta asta mai sunt secrete. Îl trosnesc acolo unde trebuie — între ochi. Drept răzbunare pentru străbunul lovit la fel. Cade pe podea, cu privirea către mine. Ochii rămân ținți pe mine. Spiritul său a început călătoria cea fără de întoarcere. Încă nu e timpul să-l ard.

i

Spiritul i-a ajuns la frontiera de care se tem inamicii atât de mult. Acolo unde poți afla supremul adevăr al vieții și al morții. Se scutură într-un spasm lung și strigă răgușit:

— Ești Celtar, fiul nemuritorilor! Arn aflat...

Din palmele mele țâșnește focul invizibil. Spiritul lui Erdely arde înainte de a reuși să treacă frontiera. Odată cu el, arde spiritul lui Juversen, inspiratorul operațiunii de cotropire invizibile a Ardealului.

Nimeni n-are voie să se atingă de neamul meu
murmur eu. *Și nimeni nu va aud acționa pe căi magice împotriva Ml*

Trupul lui Erdely arde încet. Strâng dosarele aruncate; pe jos, le bag într-o servietă găsită la fața locului și cobor. < La baza scărilor, Cernescu și Walter stau de vorbă fumând. Și-au făcut treaba. Și eu mi-am făcut-o.

— Polițiștii unguri vor avea niște zile negre, remarcă Cernescu.

— Nu numai ei. Agenții nemernicilor ăștora din România vor afla curând ce înseamnă Trăsnetul geto-dac.

Dacă aş avea nervi, m-ar cuprinde furia la gândul câţi români şi-au trădat neamul pentru câţiva firfirici. Nu-i am, însă. Am învăţat să-i distrug complet, de la un bătrân ; supravieţuitor din SSI. Ies în stradă şi privesc lumea. Fiecare îşi vede de treburile lui. Dacă le-aş spune Că diavolii au scăzut cu câteva zeci, m-ar considera ȋicnit. Ț Pornim pe jos, către locul de cazare. Trebuie să ne luăm catrafusele şi să trecem frontiera cât mai urgent. În maxim zece-cinsprezece ore, poliȋişti unguri vor descoperi camagiul. Şi, din studiul documentelor, îşi vor da seama că au de a face cu o răzbunare a românilor. Poate ei să nu ne cunoască dar serviciul lor secret ne ştie prea bine. Tremură : bufanȋii pe ei la ideea că ne vom întâlni faȋă-n faȋă. Pot tremura cât poftesc. Ne vom întâlni cu siguranȋă. *Şi le vom plăti cu vârf şi îndesat pentru cei zece ani de umilinȋă, durere, sărăcie, animalizare.* Repet pentru mine:

— *Nimeni nu poate atinge neamul meu cu-n pai fără să ■ moară! Şi să-i ard spiritul, să dispară din atmosfera planetei.*

Mă simt mai răcorit. Mă răcoresc şi mai mult, în momentul în care, în faȋa hotelului, o zăresc pe Grette. -Ț Coboară dintr-un Audi ultimul răcnet şi vine către mine. Nu-i las câmp de manevră. O sărut în faȋa tuturor şi-o **întreb:**

— Cum a mers?

— Conform planului. Individul din Franȋa a murit. Poftim paşaportul!

Ț l iau şi-l răsfoiesc. Din document mă priveşȋ e o figură mongoloidă, răutăcioasă. Geador Hun, scrie că l-a chemat. Nu-l va chema în nici un fel, în vecii vecilor. Grette nu se joacă când lichidează.

— Agresiunea asupra României a încetat, constat *ea* calm. E timpul să dăm contralovitura.

Grette mă prinde de. mână şi mă trage lângă ea, în maşină.

— Te duc până la frontieră. Cine ştie când ne mai vedem?

— Ne vom vedea, fetiȋo, o asigur eu. Ne vom vedea des, căci atmosfera s-a înseninat.

— Ce bine ar fi! oftează ea.

Sigur c-ar fi bine. Ar fi splendid ca oamenii să aibă timp de muncă și distracție. De dragoste și înțelegere. Vor avea. Tartorii răului au fost distruși. Cea mai rămasă e caracudă. Și aceasta este o tactică a noastră: Nu lovim niciodată de jos în sus. Numai de sus în jos. Distrugem capul hidrei, apoi îi tăiem brațele unul câte unul. Adică, ucidem marea căpetenie și apoi luptătorii mărunți. Deșteaptă tactică, nu?!

E Cer curat deasupra României

Pătrundem liniștiți pe pământul Transilvaniei. E vară secetoasă, după o primăvară cumplită, bătută de inundații și alunecări de teren. Dacă nici acum românii n-au priceput că natura se răzbună pentru siluirile la care a fost supusă, când să priceapă? Dacă nici acum românii n-au înțeles că multe din izbucnirile inconștiente ale forțelor naturii nu au fost spontane, ci moșite de specialiștii în război meteo, când vor înțelege? E Soare-n Cer dar curățenie nu-i. Încă nu e curățenie în mentalul colectiv al națiunii române. Inamicii psi au poluat mentalul colectiv cu cele mai negative informații posibile. În meseria mea, când spun informații psi, spun imagini, sentimente, stări de spirit, * gânduri încărcate energetic încât să pătrundă pe nesimțite în creierile oamenilor. Pare vrăjitorie dar nu e. În timp ce românul doarme liniștit, din mentalul colectiv îl agresează gânduri deprimante, descurajante, ușuratic, confuzive... Toate, semănate de dușmanii noștri și trădătorii din interior. *Toate, cu scop de a demobiliza românii de la creație și de la pretenția legitimă de proprietari pe averea românească.* Aceasta e cumplitul adevăr: dușmanii au abătut atenția românilor către chestiuni periferice, mai ales către religie și etnie, pentru a le fura averea, a-i aduce în sapă de lemn. Măgăria asta a început în perioada fesenistă, cu ajutorul unor specialiști în război psi veniți din țările arabe, sub acoperiri de comercianți. A continuat în perioada cederisto-pedisto-udemeristă, prin liderii primitivi, manipulabili împotriva bunului simț românesc.

Cine să le spună românilor condițiile în care se desfășoară războiul nevăzut, când specialiștii în informații

sunt puțini și folosiți ca simple slugi, pentru rezolvarea unor probleme mărunte? S-ar cuveni să le spun ceva eu, în scop de a-i pregăti pentru ce va urma. S-ar cuveni să le spun că Pământul, ca orice mineral, nu are conștiință dar a stocat în structurile cristaline miliarde de informații privind istoria omenirii. Puțini oameni le pot extrage de acolo fără a

înebuni, deoarece diferența dintre conștiințele moderne și cele sălbatice e imensă. S-ar cuveni să le spun că deasupra Pământului funcționează un câmp psiho-energetic inferior, comun oamenilor primitivi, plantelor și animalelor. În acest câmp, funcționează telepatia inconștientă dintre creierele primitive și viul inferior — animalele și vegetalele. Nu e nici un secret faptul că un câine citește gândurile stăpânului de la mare distanță. Simte dacă e vesel, supărat, în pericol sau chiar în pragul morții. De exemplu, dacă suntem veseli, câinii ne întâmpină zburdând, dacă suntem triști, adoptă moace vinovate, târându-se pe burtă. Dacă suntem în ghearele morții, la zeci sau sute de kilometri de casă, câinii urlă cu disperare că-și pierd stăpânii.

Poate credeți că plantele sunt proaste și mute, acceptând orice? Nu! Rudimentele lor de „conștiință” le permit să înțeleagă cine le iubește și cine le urăște. Dacă veți studia atira unei flori care este udată de stăpână, veți constata că aceasta se întinde către aura stăpânei într-un soi de îmbrățișare. La nevoie, îi cedează din energia ei de plantă, prin inconștientul omenesc. Interesant, nu? Cam asta am învățat noi în Octogon — să înțelegem mentalul inferior, comun oamenilor, plantelor și animalelor, încât să-i obținem ajutorul, în caz de nevoie sau să le asmuțim împotriva inamicilor.

Deasupra acestui mental inferior, se află mentalul omenesc sau inconștientul colectiv, comun tuturor oamenilor planetei. Prin el, comunicăm telepatic cu persoane necunoscute, de la mari distanțe. E suficient fim compatibili psi, să fim acordați pe aceeași frecvență creier. De aici, din acest mental superior, omenesc, ne v¹ gânduri rele și bune, funcție de cum suntem și noi — r sau buni. Prin mentalul colectiv unei națiuni, inamicii p afecta starea de spirit a majorității populației. E o trea\ relativ simplă, care folosește două tipuri de mijloace tehnice și umane. Prin aparate psihotronice se lansează t acest mental colectiv informații false, negativ dezangajante, instigatoare la infracțiuni, descurajant confuzive. Operațiunea este completată cu telepați uma și cu agenții care susțin în plan conștient, social, asemen idei și stări de spirit. Iată că ați aflat cine sunt dracii di poveștile religioase: niște emisiuni psiho-energeti negative, lansate de dușmani și oameni răi, prin aparate s telepați, în scop de a penetra în creierele dumneavoastr De regulă, pătmnd în timp ce dormiți,; sunteți beți s' drogați, deoarece, în această situație, veghetoi dumneavoastră, conștiința, e adormită. Vă treziți că devenit o persoană

negativistă, fără vise și idealu omenești și dați vina numai pe condițiile personal familiare sau sociale. În realitate, ați fost otrăviți : informații negative din mentalul colectiv, în scop de a vă confuziona și a vă abate atenția de la problemele vieții. I primul rând, de la cele economice, de la proprietate, avere și creație, ca suport al unei vieți sănătoase și demne.

*Marea spaimă a manipulatorilor din mentalul colectiv suntem noi, luptătorii din hiperconștient. Formăm o frăție: invizibilă, numită Frăția Vieții și lovim răul de sus în jor cu toate mijloacele posibile tehnice, telepatic. conștiente. Semănăm gândire logică, preocupări creatoare** dorințe de justiție, credință în Dumnezeu și în putere oamenilor de a învinge răul din ei, din societate și din natură. Ați ghicit că, deasupra mentalului colectiv, în care psihicul dumneavoastră este agresat de răul semănat de dușmani, există încă un câmp psi numit Hiperconștiință Omenească Mondială. În el pătrund numai cei cu „îngeri veghetori” puternici (hiperconștiințe), pentru a primi informații de noutate absolută, necesare progresului și civilizării omenirii. De acolo vin puterile oastre extraordinare, cu care vom învinge răul din oameni (din creierul lor) și din societate.

De unde atâta rău, oameni buni? Nici răspunsul la această întrebare nu mai e un secret. În creierul fiecărui om, se bat un „înger” și-un „diavol”, disputându-și dominarea conștiinței. Când învinge „diavolul”, omul devine infractor, lacom, egoist, laș, superficial, ușuratic, leneș, illogic în gândire, sălbatic în comportament. Când învinge „îngerul”, omul devine om adevărat, stăpân pe destin, curajos, demn, logic în gândire, creator, cinstit... „Diavolul” acționează prin partea sălbatică a creierului, numită inconștient, „îngerul”, prin partea ultramodernă, numită hiperconștient, prin care omul aspiră către Divinitate. Conștiința se zbate între aceste două forțe, între „diavol” și „înger”. Depinde de voința omului încotro va înclina balanța. Dacă va ceda tentațiilor inconștiente, va decădea în mentalul inferior, hiperconștiința sa nu va ajunge niciodată „înger veghetor” cu contact în Hiperconștiință Omenească. Așa lucrează inamicii noștri

— animalizează. Determină oamenii-țintă, prin sugestii directe și indirecte, prin hipnoză și lovituri ale „destinului”, să cadă în negativism și animalitate. Dacă ar ști oamenii că destinul e un amplu program pe care-l putem modifica la limite foarte largi, ar renunța în bloc la negativism și s-ar ridica la poziția de OM. Nu știu, însă. Noi va trebui să-i învățăm.

După ce vom curăța mentalul colectiv de

informațiile negative lansate de inamici.

Asta gândesc eu, privind țăranii care lucrează pe câr purile arse de secetă. Ei văd Cerul senin, fără pată dar^ni bănuiesc câte rele le-au venit de la „demonii” care s-aij cățarat acolo. Nu bănuiesc câtă murdărie sufletească ir vizibilă plutește prin aerul pe care îl respiră. Se simt bătuți de Dumnezeu, deși Dumnezeu nu le-a hărăzit o viață nene rocită, Cei care au făcut-o sunt „zeii” pe care tocmai lichidăm. „Zeii” răului și animalizării. Ai hoților, înșelă ciunilor, perversităților... *Vor muri cu toți, până în iarnă* Așa sună ordinul lui Zamolxe, comandantul expediție extraterestre care supravegheată scoaterea omenirii diii ciclul distructiv. I-am raportat deja cele constatate teritoriul unguresc și i-am cerut ajutorul. Noi, octogonarii| putem distruge răul invizibil încetul cu încetul, în luni ani de zile. Ei îl pot arde complet, din hiperspațiu, cu aparatele lor. Foarte probabil, operațiunea nu va fi periculoasă pentru omenire. De aproape o sută de ani, extraterestrii alcori și vegani studiază creierul omenesc, căutând o so| luție sigură de curățare a acestuia fără a-l afecta. Au găsit-q și o vor aplica, în ciuda împotrivirii cumplite a oamenilor! animalizați și a infractorilor. Câteodată, binele trebuia făcut și cu forța sau pe nevăzute, pe neștiute. *Poate că nici nu-i bine ca oamenii să afle că tranziția s-a terminat urmează pedepsirea aspră a vinovaților.* E mai bine să creadă că au intervenit întâmplări nefericite pentru cei caroj au călcat pe sânge, carne, suflet și Voință de om. *~~Va~~ un șt de întâmplări cumplite, în cm vinovați de abătut asupra Românilor își vor pierde viețile și avuțul*

— Ce gândești, piciule? mă interpelează Bălaiul.

— La ale noastre, ale românilor. Avem de făcut curățenie generală în Cer.

— Vorbești serios? Mă vezi pe mine înarmat cu un tâmi

ca Pădure, măturând Cerul, sub supravegherea unui înger înzestrat cu sabie de foc și alte asemenea scule de care vorbește taica popa?

— Popa vorbește de cai verzi pe pereți. Eu ți-am spus ceva serios.

— Da? Și cum procedăm? Luăm niște elicoptere dotate cu măhuri? Sau niște avioane prevăzute cu măciuci, cu care să ciomăgim indivizii neplăcuți lui Doamne-Doamne? La treaba asta m-aș înscrie. Poate mai trece cu vederea unele păcate făcute cu voia mea dar mai ales cu voia muierilor în călduri.

E clar că n-am cu cine discuta. Cernescu știe în ce condiții se duce lupta invizibilă dintre progres și regres, dintre bine și rău dar tace, zâmbind. Orozan privește operațiunea din punct de vedere tehnic. Dacă-și pune mintea la contribuție, ar putea inventa o sculă similară celor folosite de extraterestri. Încep să-i explic modul de organizare și funcționare a câmpurilor psiho-enegetice care înconjoară Pământul. Lipoveanul cascadează urechile dar nu-și ia privirea de pe panglica șoselei. După ce termin, șoptește:

— Piciule, nu era mai bine să'nu-mi spui?

— De ce, lipa?

— Păi, când voi vedea o pereche de pulpițe înzestrate cu *vino incoace*, voi simți o reținere. Mă voi întreba dacă deasupra lor pluteșter un înger sau un demon.

— Bălaiule, suntem oameni moderni. Am folosit termenii demon și înger pentru a ușura explicația.

— S-o crezi tu că mi-ai ușurat-o! Ce simplă părea lumea fără voi, scormonitorii în misterele lumii.

— Părea simplă dar era tragică, lipa. Era în prag de autodistrugere.

— Și vrei s-o salvezi tu? Ți place să te joci de-a Dumnezeu?

— Nu-mi. place de fac, lipa. Nici lui Cernescu nu

place. Dar trebuie, înțelegeți?!

*

— Dacă trebuie, trebuie. Voi beli felinarele să verifi dacă fustițele cunoscute întâmplător n-ascund vre diavol.

— Ascund, cu siguranță, căci omenirea merge drumul dinspre sălbăticie către umanizare. Negativul pozitivul se bat în fiecare om. Cine lunecă către stâng folosește sălbaticul. Cine, către dreapta, omul ultramodern* -

— Ca în politică?

— În politică nu există stânga și dreapta, lip *Sunga-ceatiardisapta*-e un tipar manipulativ. În politică există numai interese. Unii oameni politici le rezolvă și ale celor conduși. Puțini, însă. Majoritatea trag spuza turta lor. Din prostie, lăcomie, indolență. :

— Ce m-aș pune cu parul pe ei!

— Nu e nevoie de par. Loviturile psihice sunt m sigure. Și mai cinstite. Binele lovește răul.

— Asta a scris și Ispirescu, fiule. Poate că și credea în poveștile sale. Pentru derbedeiiăștia fără conștiință e m: sigur glonțul.

— Lipa, nu te avânta! În cursul acestui an, vei vede minuni dintre cere mai incredibile.

— Știu, piciule. Hahalerele mistice au pregătit un show

religios cu îngerași și alte alea. Nu cred că Dumnezeu are, nevoie de îngerași pentru a-și impune voința și a distruge răii. O poate face singur.

<

— Sigur! Nu mă refeream la cercul mistico-religios. MS refeream la întâmplări incredibile din lumea reală.

— Va ploua cu vodcă în loc de apă? Să mă anunți din- timp când de produce evenimentu', să-mi fac rost de-o cadă babană, de vreo mie de litri! Ar fi păcat să scap așa pomană.

— Te-aș anunța dar nu va ploua cu vodcă. Va ploua cu întâmplări incredibile, de-o să rămână românul' de rând crăcănat. Nu-și va crede ochilor ce se va întâmpla-în spectrul politic.

— Parcă actinia crede, țacă? Ce vede acolo? Indivizi care fac troc cu voturile sale,¹ la fel ca și cu alt soi de marfă.

— Crezi că-mi spui vreo noutate? Pentru liderii de paie va fi o noutate faptul că sunt simple jucării în mâna unui manipulator invizibil. Voi avea grijă să afle acest lucru. Să se dea cu capul de pereți.

— Crezi că vor avea suficientă minte să înțeleagă? se îndoiește Cernescu.

— Li fac eu să înțeleagă. Li adun cu forța la un curs de război semantico-imagologic. Să priceapă ca s-au lăsat manevrați ca niște găgăuți, împotriva propriului popor. Că au sărăcit cu iresponsabilitate o» națiune care ar putea fi printre cele mai bogate din Europa.

— *N-au făcut-o numai manevrați din umbră*, intervine Iliuță OroZan. *Au făcut-o și conștienți, mânați de lăcomie. S-au înfruptat ca niște animale din averea națiunii.* Iar românii nu reacționează...

—r Nu reacționează?! râde Cernescu rău. S-o crezi tu. Prima formă de protest a fost absenteismul. Urmează explozia. Nu poate întârzia mult, că foamea e prea mare.

— Asta nu mi-ar plăcea, țacă, rostește Bălaiul gânditor. Am fost în București, în decembrie 1989. Am văzut măcelul illogic dintre români. Așa ceva nu trebuie să se mai repete.

— Nu se va repeta! îl asigur eu. *Moartea va veni din nevăzut. Și va lovi numai vinovații. în aparență, vor muri de cauze naturale sau din întâmplări nefericite.*

— Mi-ar plăcea să te cred, țacă! Mi-ar plăcea să văd și eu odată Soarele dreptății strălucind deasupra României.

— îl vei vedea! îl asigur eu calm. Curând. Mai curân decât crezi. Deocamdată, să tragem la o casă de gospoda. Să ne lămurim cum e cu otrăvitorii de conștiințe d' Ardeal!

*

* *

Farkaș secuiul ne întâmpină deschis, pe față, în poart S-au dus vremurile în care umblam prin țara noastră ~ ascuns, de parcă am fi fost străini. Cobor primul di mașină și-l prind într-o îmbrățișare.

— Să știi că mi-o fost dor, Varain.

— Și mie, recunosc eu.

Tovarășii mei de arme coboară și-i strâng mâna. N

invită în casa mare gospodărească, înconjurată de grădin* Din mers, strigă după nevastă-sa. îi poruncește să aduc pălincă, pită și slană. Vorbește în română, din respect pentru noi. Ne invită la masa mare, acoperită cu o pânză albă ca neaua. A mai îmbătrânit oleacă. Părul de pe tâmpi a căpătat tente gri iar la colțurile ochilor albaștri, curați cinstiți, se ivesc riduri. A dus o viață zbuciumată Câteodată, mă întreb cum a rezistat între ciocan nicovală. Ce-o fi trăit în această perioadă numai el știe. Secuii adevărați au trebuit să facă eforturi supraomenești pentru a rămâne ei înșiși, în rândul unei populații păcălit: și manipulate de extremiștii din UDMR.

Apare nevastă-sa. Tot frumoasă și mândră. Mă sărută pe obraz, căci mă consideră un fel de fiu al ei. Mă ridic și-o; îmbrățișez. E o femeie tare cumsecade, la care țin mult. Toarnă palinca în pahare, ne împinge farfuriile în față, ca la copii și ne îndeamnă să mâncăm. Farkaș ridică paharul către noi:

— S-a întors foaia. Beau pentru victorie!

Ciocnim și bem primul rând. Mai toarnă unul și, în timp

ce-mi umple paharul, recunoaște:

— Varain, mă crezi sau nu, eu am avut clipe de mare cumpănă. Câteodată, mi se părea că toate erau pierdute. Că lupta noastră era inutilă.

— Atunci, de ce-ați luptat?

— Pentru că sunt om, Varain. Un secui nu părăsește locul luptei

decât învingător sau mort. Viu și învins, niciodată!

A vorbit din inimă. îl cunosc atât de bine. Mi-a stat de-a dreapta în lungii ani de luptă disperată pentru eliberarea românilor din capcana marii finanțe și-a slugilor acesteia din țară.

— V-ați fi putut învăța, cum au făcut-o mulți.

— Și ce-au câștigat, Varain? Mașini, vile, conturi în bănci? Toate astea pot dispărea într-o clipă. Ceea ce am în cap și-n suflet nu-mi ia nimeni.

Ciocnim și bem din nou. Secuiul continuă:

— Dacă mă pot uita în oglindă fără să mă scuip, sunt cel mai bogat și mai fericit om din lume. Câți o pot face?

— Destui, domnule Farkaș. Nu dintre cei despre care vorbim noi.

— Spune-le direct bandiți, Varain! Au prostit ei ce-au prostit poporul dar nu mai țin! Știi că aproape din jumătate din secui n-au mai votat? Țsta e semnul meu. îl așteptam. Știam că va veni. *Nu se putea ca aproape un milion de secui să joace cum le cântă Budapesta.*

— Asta am sperat și eu, recunosc. *Budapesta nu va mai cânta niciodată pe pământul Transilvaniei. Kaput, magia ungurească!*

— Serios?

— De acolo venim. Am făcut ce trebuia făcut de multă vreme.

— Ce?

— Am lichidat paranormalii acoperiți. Până la ultimul. ■

— Chiar așa? se arată Farkaș neîncrezător.

— Chiar așa! Acesta a fost ordinul lui Zamolxe. îți dat seama că extraterestrii nu puteau coborî printre oamenii fără a atrage atenția. « »

— Vor trebui să coboare, totuși, Varain. E singura ieșire normală din criza mondială.

— Vor coborî. Poate că au, și făcut-o. Înainte de asta, însă, trebuie să curețe Cerul României.

— Ce să facă?

— Să curețe Cerul României de informațiile negative cu î care ne-au bombardat dușmanii.

— În treaba asta nu mă bag, Varain.

— Nici nu va trebui. Noi trebuie să lămurim situația jos, pe teren. Să ne lămurim cine vrea să trăiască în pace pe acest pământ. Și cine trebuie să se care de urgență, căci ne-am săturat de dezbinare.

— Asta le-am spus și eu, Varain. Putem fi stăpâni în țara noastră, dacă distrugem diversiunea interetnică. Dacă n-o facem, copiii noștri vor fi slugi. Și ne vor blestema pentru orgoliul lipsit de pragmatism.

— Domnule Farkaș, noi am avertizat cu mult timp în urmă că etnia e un mijloc de dezbinare. Că putem trăi foarte bine fără a ne pune problema originii etnice. Venim din Elveția. *Cum pot trăi atât de bine elvețienii, deși au cele mai diverse origini?*

— *Bogăția, Varain!*

— *Bogăția se adună și se înmulțește în pace, domnule Farkaș. Noi de asta n-am avut parte, de pace. De aceea \ n-am ajuns bogați.*

Secuiul râde pe sub mustață:

— Dacă ar fi să convertim în bani măgăriile făcute de udemeriști, le-am vinde și pielea de pe ei.

— Le vom vinde-o cu siguranță, intervine Bălaiul. Eu voi ieși în târg, cu pieile pe băț. Mă voi pricopsi.

— Să știi c-o merită, murmură secuiul gânditor. Au dezlănțuit un război al nervilor între europeni. Atâtea acuzații la adresa României... Iar

guvernanții au tăcut mâlc.

— Pentru că au făcut pact cu diavolul. Și fesenistii și cederistii.

Mâncăm și discutăm în continuare, Farkaș îmi raportează, rînd pe rînd, elementele situației operative. Sunt mult mai bune decât cele din urmă cu zece ani, când am organizat rezistența împotriva expansiunii maghiare. Pe atunci, numai câteva sute de secui mai aveau curajul să-și declare originea ariană, secuiască. Iată însă că a venit și ziua cea mare. *Aproape un milion de secui intrați în uitare istorică s-au trezit la viață.* Chiar dacă vorbesc limba maghiară, sunt europeni pur sînge, la fel ca noi. Am'o problemă ce mă frămîntă de multă vreme: *Cum au reușit maghiarii să impună limba lor unei populații atît de mîndre și de pline de voință?* Nu mai stau pe gânduri. I-o pun direct lui Farkaș. Secuiul stă în cumpănă, apoi răspunde simplu:

— *Religia, Varaine. Secuii au devenit maghiarofoni prin acțiunea Bisericii. Din religie, limba a trecut în viața de zi cu zi.* Nimeni nu mai știe exact ce limbă vorbeam înainte de maghiarizare.

— Vedeți vreo ieșire din această situație?

— Nici una, Varaine. Nici nu mare importanță. Foamea nu cunoaște etnie. Nici disperarea.

— Da, nici disperarea nu cunoaște etnie sau religie.

— ⁵Asâ-i, Varaine. Uneori, mă întreb dacă nu era bine să

fi acționat în forță, violent, de la început.

— Nu era bine. Românii s-ar fi întrebat mereu dacă n-ar fi fost mai bine cu.ăștia pe Care-i urăsc acum. Au învățat pe

pielea lor o aspră lecție de istorie.

— Și-o să mai învețe câteva luni sau ani, Varaine.

— Nu! Am hotărât! Punem capăt!

— Era și timpul. În câțiva ani, n-ar mai fi existat nimic din România.

— A fost scris să existe, domnule Farkaș. Va exista și va începe să se ridice. Acesta va costa ceva sânge.

— Și? Noi suntem învățați cu aceasta. Am fi putut fi orice. Soarta a făcut să fim luptători.

— România merită o luptă, îi amintesc eu.

— Merită și-o moarte, replică el calm. Măcar cei care vor veni după noi vor trăi omenește.

— în regulă. O luptă și-o moarte. Decât o viață mizeră, : mai bine o luptă.

Continuăm să mâncăm, să bem și să discutăm pe îndelete. Seara se lasă liniștită pe dealurile domoale ale» Covasnei. Acest meleag fermecător ar trebui să se bucure de a viață cumsecade. În ciuda opreliștilor socialiste, în județ, începuse să fie o viață acătării. Au venit însă dezbi- nătorii, cu otrava lor. Zbuciumul s-a insinuat în sufletele oamenilor de toate originile. Puțin mai trăiesc omenește în zonă. Majoritatea supraviețuiesc, trăgând de-o afacere muribundă sau de-un serviciu amărât. Asta, când nu sunt șomeri. Puținii privilegiați din mafia pofitico-economică nu manifestă nici un interes pentru „plebe“ indiferent dacă aceasta e formată din români, secui sau maghiari. Numai interesul lor contează.

E timpul de culcare. Secuianca ne-a întins paturi moi și răcoroase. Cernescu s-a aciuat lângă geam și fumează cu privirile pierdute în zări. De dincolo de zid, se aude sforăitul Bălaiului. Doarme, nu se joacă.

— La ce gândești, vere? îl întreb eu pe Cernescu.

— La ciudățenia situației națiunii române. Bandiții au răscolit ce nici nu ne-a trecut prin cap. Au inventat etnii, religii, minorități sexuale. *Orice, numai să nu cugete cetățeanul la situația sa economică.*

— *Aha! Dar o să cugete. Le voi explica cea mai simplă ideologie din lume.*

— *Care?*

— *Nivelul de trai. Dacă guvernanții nu cresc nivelul de trai, sunt necorespunzători și trebuie schimbați. E simplu și penetrant, nu?!*

— Foarte simplu. Ideea va prinde și se va extinde ca un foc într-un munte de talaj. Pentru revenire la o viață normală, însă, ne trebuie cam cinci ani.

— Îi avem. Nici bani nu vor lipsi. Mafia financiară e cam pe geantă. Nu mai poate cumpăra oameni.

— Știu. În ultimul timp, masoneria cere bani de la adepți, în loc să le ofere ceva. Iar masonii care conduc țara n-au prea multe zile. Nu vor mai putea oferi funcții de jumulit cetățenii.

— N-ar trebui să-i terminăm și pe ăștia?

— Pe rând, ca la moară. Întâi stăpânii sioniști, -apoi slugile masonice.

— E timpul să coboare ajutorul din Cer, Varaine.

— Da, e timpul. Va coborî. Nu ca-n poveștile religioase. Mult mai spectaculos. Înainte de asta, trebuie curățat Cerul României.

— Da, trebuie.

Mai mult nu spune. Știe despre ce e vorba.

Mă întind în pat, cu ochii închiși și palmele sub ceafă. Săgeata spiritului meu a și plecat către Zamolxe. Marele astral mă întâmpină zâmbind.

— Experimentul Pământ a reușit, Varain. Asta te frământa, nu?

— Puteți distruge răul en gross?

— Exact. E o soluție tehnică neobișnuită.

— Sigură? ' • ■ ■ ' ‘

— Sigură. Trezește-te puțin după miezul nopții și privește Cerul!

Contactul telepatic s-a întrerupt. Înainte de a adormi, îi șoptesc lui Cernescu:

— Treburie să ne trezim la miezul nopții.

— Vedem ceva?

— Sfârșitul animalității pământene. Începutul epocii omului.

Nu-mi răspunde. Adorm lin și mă afund în vise. Deloc pământene. Din timpul fără moarte, străbuni alcori și vegani mi se arată prin aerul curat și rece al unei dimineți, cu Soarele răsărind. Pășesc asemeni nouă, pe pământul acoperit cu vegetație, deși poartă costume de exploratori extraterestri, înzestrate cu aparate de zbor. Primul vorbește alcorul, cel cu rana în frunte:

— Varain, din nevăzut, eu ți-am explicat marile secrete ale omenirii. Ai înțeles că v-ați născut pe o planetă minunată de frumoasă, fără mistere?

— Am priceput multe, străbune.

— Oamenii au inventat misterele, Varain. În fața creierului omenesc nu există limite. Nici un fenomen de pe planetă nu depășește normalul. Toate fenomenele aparent supraomenești sunt produse de psihicul omenesc, la interfe- rență cu rudimentele conștiințelor animale sau vegetale.

— Numai atât?

— Numai atât. Psihicul omenesc viu și cel de după moarte produc totul. Rareori, intervenim noi, cu informații de corectare a abaterilor de la normal.

— Și eu ce trebuie să fac?

— Ține-ți hiperconștiință deschisă către civilizația noastră! Nu lăsa inamicii să te influențeze în altă direcție!

Noi vom da omenirii viață prosperă și fericire!

—E o luptă, străbune? - ,

E o luptă cumplită, nevăzută, între voi și agenții regresului. Să n-ai milă de ei! Viața omenirii e mai importantă decât viața câtorva mii de răsculați împotriva evoluției.

—M-am săturat de-atâta sânge!

—Nu e nevoie să verși sânge. Știi să provoci întâmplări nefericite, din nevăzut, prin hiperconștiință. Fă-ți datoria față de omenire, Varain!

Nu apuc să-i răspund. Străbunul matern, vegan, mă privește cu ochii săi albaștri și reci. îmi amintește:

Varain, ți-am spus că planeta Renda nu merită o luptă. Te-ai încăpățânat și-ai luptat pentru acest material uman inferior. Ai plătit cu durere fiecare victorie. Crezi că

oamenii-animale vor înțelege sacrificiul tău?

Nu mă interesează! îmi fac datoria de civilizator astral! Până la capăt.

Oamenii Pământului sunt simplu material genetic pentru experiențe. Din ei se vor recruta mercenari astrali sau coloniști pentru planete sălbatice.

Știu asta. Mi-a spus Zamolxe.

—Atunci? Nu înțelegi că între noi și ei sunt sute de milenii de civilizație? De ce nu vii acasă,' Varain?

Pentru că sunt civilizator astral! Și pentru că m-am născut dintr-o femeie și dintr-un bărbat pământeni.

— Informațiile lor au murit în tine, Varain. Ai deveni complet extraterestru. Nu mai ai pic de informație de la oamenii-animale.

Rămân să particip la civilizarea omenirii de pe Renda! Am distrus majoritatea agenților regresului.

Cu ce preț, Varain? în lumea poastră nu există suferință iar tu a trebuit s-o înveți. Și s-o trăiești. Nici

civilizarea nu va fi ușoară. , ^

— Rămân să particip la civilizarea omenirii! răspund eu
încăpățânat. ^

— în tine vorbește sângele de alcor, Varain. înclini către înțelegere pentru ființele inferioare. Sunt simplu material genetic, Varain.

— în urmă cu câteva mii de milenii, și voi ați fost material genetic brut, îi amintesc eu. Cineva v-a civilizat.

— Nu ne-a civilizat nimeni, Varain! Ne-am civilizat singuri, deoarece creierul are posibilitatea, de a-și crea noi informații prin care să domine lumea.

— Cineva a înzestrat creierul cu această posibilitate, îi răspund eu și mă trezesc.

Este exact miezul nopții. îl scutur încet pe Cernescu:

— Matrozule, hai să vedem minunea de care vor ști pyțin români!

Se scoală rapid, ca la armată. Ieșim afară, numai în pijamale. Cerul negru-bleumarin, spuzit de stele, ne privește tăcut. Din îndepărtări imposibil de imaginat de mintea noastră, cineva ne supraveghează evoluția. Așteptăm de vreo zece minute, fumând tăcuți. Deodată, simt fiorul incon- fundabil al contactului cu extraterestrii. De data aceasta, este Ava, o femeie cercetătoare. îi văd și figura de madonă din visele religioase. îi aud glasul cu inflexiuni stranii:

— Curățarea atmosferei pământene de informații contrare vieții omenеști civilizate începe, Varain! Urmărește fenomenul, căci ai ce învăța!

La început, observăm o ușoară deschidere la culoare a Cerului, ca și cum s-ar lumina de ziuă. Un fel de flacără imensă acoperă orizontul, ridicându-se către zenit. Arde efectiv. Înaintează cu iuteală amețitoare. Probabil, extraterestrii au folosit mai multe nave deodată. În câteva secunde, întreaga atmosferă e un foc luminos, prin care nu

se mai văd stelele. Cernescu murmură:

— Dacă experimentul eșuează, Pământul se va transforma într-o torță. Oamenii nici nu vor avea timp să afle ce se întâmplă cu ei.

— Nu va eșua! răspund eu cu glas sigur. Zamolxe a luat toate măsurile necesare.

Un ușor miros de ars s-a împrăștiat în aer. Un miros urât, semn că murdăria psihică invizibilă avea oarecare consistență. Focul mai durează câteva minute, apoi dispare în ordinea inversă apariției. De la zenit, către orizont.

— ~~E Cer curat deasupra României~~, observă Cernescu. Mă întreb ce se va întâmpla cu indivizii care erau susținuți în viață de informațiile negative.

— Tocmai tu te întrebi? Ce-ți spune psihologia ta?

— Știința psihologiei predată prin facultăți nu spune nimic. Așa cum nu scoate un cuvânt despre fenomenele „paranormale”.

— Și curățenia asta generală în ce categorie o poți încadra?

— Știu eu, Varaine? Nimeni n-a mai încercat așa ceva în proporții de masă. Curățarea informațiilor negative din inconștientul individual se practică în secret, de către puțini oameni. Curățarea mentalului colectiv, însă...

— Deci, nu poți prognoza nimic.

— Predicții pot face. De exemplu, e clar că un individ de tip negativ, să spunem un hoț, lipsit de suport psi din mentalul colectiv, își va pierde puterile. Va fi lovit mereu de ghinion, nu-i vor ține hoțiile. Va pierde tot ce-a furat.

— 'Dacă n-ai suport psi în mentalul colectiv, nu mai poți mișca nici în plan pământean fizic.

— Poți dar nu cu aceeași eficiență, Varaine. Sunt curios cum se vor mișca marii bandiți ai lumii, din finanțe, politică, religie. Probabil, vor urma niște falimente răsunătoare. Niște căderi spectaculoase, ale mafioți*, rămăni și Străini încare -au" jefuit averfeâ națională.

— Păi, să le ajutăm și noi, Cernescule!

— Să le ajutăm, Varaine! Niște întâmplări negați ' îndreptate împotriva hoților știm să producem. Trebuie nr mult?

— Cred că-i suficient. Hai în casă să discutăm!

Înainte de a intra în casă, mai arunc o privire pe Cer.
curat ca lacrima de copil nevinovat. Știu cine au ad ' lacrimi pe fețele românilor. Știu cu precizie de milimetru timpul ca primii doi vinovați de durerea Pământului și oamenilor din România să moară. Lansez acest gând cât. Înalturi, către veșnic treazul Dumnezeu al omeniei corecți și întru în casă. Sunt sigur că, în următoarele luni cei doi principali vinovați plus alții mai mărunți vor mu Spiritele lor nu vor ajunge nicăieri, căci vor fi arse, așa cum am ars spiritele „diavolilor” cibernetici „paranormali”. Marii vinovați din străinătate vor împărtăși aceeași soartă. Vor muri în următoarele luni, în întâmplări stranie, produse de natură, oameni sau mijloace tehnice. Oamenii Pământului își distrug pe neștiute oprimatori. Nimeni nu mai poate opri Fulgerul din înalturi și Trăsnet geto-dac. Le simt aproape. Tot mai aproape. ***Nici l vinovat nu se mai poate ascunde după vreun siste religios, politic, economic ori de manipulare. Groaza vieților, moartea, vine să le dea sărutarea cuvenită***

.De aici începe viața omenească

ca !urcre^C u^o?, „Sti!r^c ^ !

✱ Să_l tai cu

Fumăm

«abăra

3L^{eU} - ^ ✱ d ~<_<?"

României și saracirea românilor. Deocamdată îi «t, H

t^a₀z^{pa,p_o,rM}rk vom ~

ofensiva împotriva EuroDei n? TM «

• ’

Deoarece ST TA

^{T^{Ce}}
ImP^{otiv}aEuropei?

Î; 5.;
tsîrES ^T?^3✱

domina ca număr de ponulafie A_m; ••« t-

*

mondial vor să si nună • i

^m

guvernul

dominată financkr de ei Ctebt^{*} ^ MT⁻⁰ Eur0Pă

« ce SC_{lpim}

ascultând spusele dezertorului:

Cu

Ni Z " IotUl n?Sim nu avea nici cea mai mică importantă N. se ordona sa
votăm, căci așa a hotărât conduceTM de

partid Discutam probleme fără importanță, pentru a aba; atenția

populației de la domeniul economic, singurul ca

interesa cu adevărat guvernul secret. ^

—pe ce nu te-ai retras? îl întreaba Cremene foar

sever

— De frică, recunoaște dezertorul. N-am fost singura cu un pic de conștiință în mine. Care îndrăzneă ceva dispărea. înțelegeți? Dispărea pur și simplu.

— înțeleg! Mai departe!

— Oricum, legile făcute de noi nu aveau nici importanță. Guvernul aplica programele primite de la guvernul secret, prin FMI sau alte organisme subordona..

total. Ce puteam face?

Da, mă întreb eu, ce putea face? Cam așa au procedat
mulți din politicienii noștri: au, acceptat dictatul guvernul

secret, fără a-și pune problema că va sosi seadent
Probabil, în următoarele luni, își vor căuta tot soiul d
scuze. Zadarnic, însă. Realitatea crudă din România e ce.

mai bună probă a incompetenței, tradare și corupției lor
Dezertorul continuă:

— M-am temut pentru familie. Oricum, mă prinsese
scârba de viața pe care o duceam.

— Te puteai unii cu alții! replică Cremene. Nu se poa
ca toți să fi fost simpli roboți. ■

— Cu cine⁹ în cine să fi avut încredere, când ni s-
inoculat teama »de gândurile noastre? La toate înTM asta ne băgau

în cap: suntem supragheați, se știe tot c facem, nu putem trăda niciodată.

___Ce întruniri? intervin eu.

^

— Din lojile masonice. După ce apuci sa accep botezul, nu mai poți da înapoi, orice ți-ar cere să faci. Nu vorba de masoneria asta de operetă, pe care o vedeți stradă, în care se poate înscrie oricine.

— Dar despre ce e vorba?

___E vorba de masonerie secretă, în care sunt admiși

numai oameni cu avere importantă sau poziții politice de putere. Ceilalți sunt praf în ochii lumii. Să creadă ca masoneria e o organizație umanistă.

— Și nu-i?

___ Nu-i! replică cu ură dezertorul. E o organizație

inumană, pusă în slujba guvernului secret. Până ce n-am simțit că cineva distrugea guvernul mondial secret și organizațiile sioniste n-am îndrăznit să fug. Aflasem cate ceva despre dumneavoastră.

___Ce? întreabă Cremene liniștit.

___ Că ați apărut din necunoscut și acționați pentru

distruizarea sioniștilor și guvernului secret.

— Și mai ce?

___ Că dețineți mari secrete ale omenirii, astfel ca nu

puteți fi înșelați. Că citiți secretele din creierele membrilor guvernului mondial, prin procedee încă necunoscute nouă.

— Daaa? întreabă comandantul, de formă.

Sigur că nu există mister al lumii pe care să nu-l putem citi din orice creier. O lume fără taine e o lume pașnică. Așa am aflat secretele guvernului conspirat prin citirea gândurilor membrilor săi. La fel, prin citirea gândurilor, am aflat în detaliu sistemul de sclavizare și manipulare psihică folosit asupra subordonaților de tipul dezertorului din fata noastră. Într-adevăr, guvernul secret a folosit un sistem destul de ingenios de a supune total angajații și clienți săi — sclavizarea psihică prin metode mixte, psiho-cibernetice. Un asemenea individ trăia tot timpul cu impresia că toate gândurile și acțiunile sale erau cunoscute de șefi. În realitate, procedeul nu e chiar atât de complicat. Orice psiholog bun vă poate spune cum funcționează pe bază de stereotipuri de gândire și comportament, la care

manipulatorii mai adăugau și ceva informații culese de filaj, interceptarea convorbirilor, turnători ori alte mijloace specifice spionajului. Turnătoria n-ă fost inventată în dictatura din România. E practică intensă, în organizațiile secrete și religioase din întreaga lume.

— Cum ai ajuns acolo?

Dezertorul șovăie câteva clipe. Parcă ar spune, parcă nu. Se hotărăște:

— Dorința de putere. Am vrut să ajung cât mai sus și cât mai rapid. Aveam avere dar...

Înțeleg ce vrea să spună. A dorit gloria publică. O mare proastă. Costă foarte scump și se păstrează greu.

— Cum au procedat? întreabă Cremene.

— M-au contactat discret. Mi-au promis ascensiune prin oamenii lor din putere. M-au asigurat că nici un lăieș nu a ajuns în vârf fără a fi omul lor. Ulterior, m-am convins că spuneau adevărul. Toți liderii importanți erau oameni¹ lor. Până ați intervenit dumneavoastră...

— Au săvârșit vreun ritual?

— Nu! protestează dezertorul. Ritualurile sunt pentru! găgăuții de paradă. Primirea unui mason important, cu perspective politice, se sărbătorește în secret, la o mas comună. Cu această ocazie, i se dă și rangul, i se spun unele secrete, câte are dreptul să știe. Fiecare rang are acces la anumite secrete.

— Ce știi tu?

Iar șovăie. Ii amintesc:

— Știm tot. Am titit toate informațiile din mentalul colectiv. Nimeni nu-și poate ascunde gândurile. Vrem numai să-ți verificăm sinceritatea.

Înghite în sec, apoi începe să răspundă:

— Toate cărțile de religie lansate către marele public au fost falsificate în ultimele secole. Cei care le-au rescris pentru public au fost uciși, pentru a păstra secretul falsurilor și a „legăturilor magice”¹¹, făcute între centrele religioase.

Simt cum mă apucă greața. Miliarde de oameni speră în Divinitatea protectoare iar scârbele astea își bat joc de ei, inventându-le zei și „legături magice”. Îți vine să le dai șuturi în fund până ce le ies ochii din cap.

— Ce spun cărțile originale? Îl îndeamnă Cremene.

— Că toate câte le vedem au fost inventate de oameni veniți din Cer. Nu erau îngeri. Erau oameni. Acesta este cel mai cumplit secret. Noi știm că extraterestrii există. Și ne temem de ziua în care vor veni și vor coborî pe Pământ.

— De ce vă temeți?

— Deoarece regulile lăsate de ei interzic să facem ce-am făcut noi. Această constatare m-a determinat să fug. V-am căutat de mult. Dacă nu-l găseam pe dânsul...

Îl privește pe Johny Corday care l-a recuperat.

— Ce-ați făcut voi atât de grav? continuă Cremene impasibil.

— Am folosit energiile interzise pentru a domina și lovi oameni nevinovați.

— Ce energii?

— Energiile neutre din mentalul colectiv. Când am aflat asta, am riscat totul și am dispărut. Nimeni nu știe unde sunt.

— Știu, îl informez eu calm. Au trimis o comisie după tine. Oamenii noștri vor avea grijă să dispară și comisia. Chiar astăzi.

Oftează ușurat, apoi recunoaște:

— E cumplit să constați că faci parte dintr-un grup care apasă pe soarta unui om care nu convine masoneriei. Știți câți oameni de valoare au distrus? Câte cariere promițătoare au frânt? Câți tineri presupuși că vor distruge organizația masonică au ucis, în cele mai cumplite moduri?

— De ce presupuneau că vă vor distruge și cum îi
identificau?

— Așa scrie în cărțile liderilor noștri: se vor naște tineri în care se vor trezi informațiile extraterestre, astfel că nu-^{*} vom putea domina prin cuvânt. Tineri din neamul omului complex, imposibil de ghicit la prima vedere. Pe cine bănuiau că ar fi din această categorie, îl ucideau.

Și-a prins fața în palme și se leagănă încolo și înapoi, ca un copil. Probabil, e îngrozit și el de crimele la care a asistat neputincios. În mod vizibil nu are suflet de ucigaș. Nu era făcut pentru organizația în care a fost atrăs. După ce-i vom curăța creierul de toxinele masonice, va deveni un¹ om liber. Vom avea grijă să nu devină victima organizației

pe care tocmai a trădat-o.

— Ce știi de infiltrările în Consiliul Europei? îi

întrerupe Cremene tăcerea.

^

„

Iarăși șovăie. Știe ceva dar se teme să spună. II;

îmboldesc:

.

___Spune, omule! Mărturisirea te va elibera! De ce să-ți i
mai fie frică? **Nu înțelegi că extraterestrii au venit?**

___Bănuiam eu că nu puteați avea astfel de puteri din
centrul nostru...

___Din ce? intervine Cremene rapid pentru a nu-i da
posibilitatea să treacă la altceva.

___Din centrul nostru de putere. De unde marii noștri
lideri influențează gândirea omenească, prin metode numai, de ei
cunoscute. Să nu credeți că spun povești! Ei pot; influența gândirea
omenească dintr-un centru secret.

—în anumite limite, îl liniștesc eu. Șefii tăi n-au putut influența
nici măcar 10% din activitatea creierelor omenești. Nici nu vor putea
vreodată.

’ __De ce? ridică el privirea către mine.

Deoarece vor muri în următoarele luni. Acesta este ordinul lui
Zamolxe. Vor fi executați de alcori, vegam și pământeni. Plus alți
extraterestri pe care nu-i cunosc.

—înseamnă că știți unde este centrul secret?

___Știm. L-am lăsat la urmă, deoarece nu erau foarte
periculoși. Pentru noi, sunt un soi de scamatori care nici nu
știu ce fac.

— Voi știți?

— Știm! Șefii tăi culeg informații din neviul planetar, în

care este înscrisă istoria omenirii. În anumite locuri, aceste informații sunt lăsate de foștii civilizatori astrali, astfel că

au putere deosebită.

— Nu e vorba de centre energetice ale Pământului?

— Nu! Informațiile lansate de creierele străbunilor

astrali s-au imprimat pe anumite minerale sau lucruri făcute de oameni, în anumite locuri. De acolo, le culeg. Le preiau în mod inconștient și se cred zei.

— De unde știți voi asta?

— Noi cunoaștem la perfecție creierul omenesc și

relațiile sale cu mediul. Știm de unde apar informațiile din mentalul colectiv.

— Consiliul Europei? îl ia Cremene din scurt.

— Nu știu multe, răspunde el spășit. Cred că sunt câțiva

agenți de-ai noștri infiltrați acolo, să facă politica noastră.

— Asta știm. Ne interesează altceva. Voi nu sunteți

vicioși. De ce impuneți cu insistență viciile?

Dezertorul zâmbește strâmb dar răspunde:

— Deoarece vicioșii pot fi manipulați cu multă ușurință.

Bețivii și drogații preiau informațiile noastre și le răspândesc telepatic sau prin viu grai. Din această cauză, nu veți auzi niciodată de vreo campanie mondială împotriva alcoolismului. Împotriva fumatului, da.

— De ce împotriva tutunului? Să păreți sinceri interesați de viața omenirii?

— Da, răspunde dezertorul și să abatem atenția de la alcool, care este mult mai periculos pentru sistemul nervos. Mai ales, pentru conștiință și voință- De'asta se teme organizația masonică — de conștiințe treze și de voințe puternice. Fumători} gândesc mai mult și au anumiți centri nervoși blocați, astfel că nu pot fi manipulați telepatic.

— Interesant!

Eu am spus asta. Nu am avut habar de avantajele fumatului. Cremene continuă ancheta:

— Cum e cu celelalte vicii? Homosexualitatea?

— Tot ce nu este omenesc normal poate fi exploatat în favoarea organizației noastre. Vicioșii pătrunși în orice sferă de activitate pot fi șantajați și puși să facă treaba noastră. Chiar și în țările cu legislație permisivă, pederastia nu sunt agreeți în conducerea anumitor organizații statale; sau obștești. Noi îi ajutăm să promoveze, apoi îi exploatăm. E simplu, nu? În plus, o *societate care acceptă viciul, va accepta și fărâdelegea. Asta urmăreau șefii mei: instaurarea anormalului.*

Telefonul lui Cremene piuie scurt. Comandantul îl duce la ureche, ascultă câteva secunde apoi se întoarce către dezertor:

— Comisia internațională venită după tine a avut un accident stupid. Au murit cu toții într-un accident de mașină. Au ars înainte de a apuca să intervină pompierii.

Pe fața dezertorului se întinde groaza. Crede că i-au lichidat oamenii noștri. Cremene pune ordine în situație:

— Nu i-am ucis noi. Moartea vine din nevăzut. De la Dumnezeu.

— Cum? face dezertorul ochii mari, voi credeți în Dumnezeu?

— După ce vei trăi ce-am trăit noi, după ce vei vedea ce-am văzut noi, vei crede și tu! îl asigură Cremene.

— Și extraterestrii?

— Fiecare cu puterea lui, răspunde Cremene în doi peri.

— Noi ne închinăm la șerpi, recunoaște dezertorul. Știți că englezescul *president* e anagrama lui D-Serpentis?

În mod vizibil, Cremene nu e interesat de scamatoriile semantice. Intervine cu o nouă întrebare:

— Deci, Consiliul Europei e infiltrat cu agenți masoni. Ce sarcini au?

— În primul rând, să mențină dezbinarea între arieni. Să prevină unirea familiilor lingvistice europene. Să mențină lupta dintre Est și Vest.

— De ce?

— Deoarece, după cum probabil ați observat, în ultimile secole, marile invenții care au civilizat lumea, au fost făcute de arieni. Mai mult ca sigur, suntem inspirați dintr-un centru de civilizație comun. Au presupus că e aici, pe teritoriul românesc.

— Da? Află o veste proastă! Familiile lingvistice au dispărut. Noi, europenii, ne înțelegem telepatic, într-o limbă vorbită de străbunii aștrali. Și ne inspirăm dintr-un centru de informații ultramoderne, la care șefii voștri nu au avut și nu au acces.

— Deci, ne-am unit?

A pus întrebarea de pe poziții de arian. Glasul sânelui nu l-a lăsat să coboare chiar de tot în mocirlă. îi confirm:

— Ne-am unit. Suntem cea mai mare putere a lumii moderne. Am început să curățăm lumea de leprele masonice și sioniste.

Tace. Gândește la ceva și nu știe ce să spună. În fine, se hotărăște:

— Voi declanșați cutremurele?

Cremene zâmbește. Mai mult nu-și permite. Eu râd de-a binelea. Îi răspund printre hohote:

— Nu suntem fiii zeului Vulcan. Când cineva din Frăția Vieții Omenești este lovit în orice mod, hiperconștiință lui zboară către Hiperconștiință Omenească Mondială. De acolo se produc cutremurele. În multe cazuri, ele avertizează de grave încălcări ale regulilor de viață pământească, pe care șefii tăi ar fi trebuit să le bage în seamă înainte de a fi condamnați.

— îngrozitor! șoptește el. În ce am intrat, Doamne?!

— A! remarc eu, ai aflat că există Dumnezeu. E bine. E primul pas către omenie.

— Dar voi nu sunteți religioși! protestează dezertorul. Sunteți oameni ultramoderni.

— între Dumnezeu și religii e un foc veșnic, îi răspund eu. Religiiile nu-l vor trece niciodată. Vor rămâne pe celălalt mal. Pe malul trecutului.

— Și oamenii?

— ~~Cu Dumnezeu,~~ răspunde Cremene scurt. ~~De aici începe viața omenească. Fără religii și fără magie.~~ Fără dominarea oamenilor de către personalități grevate de cele mai mari defecte. De sete de putere, de lăcomie de avere, de violență și ignoranță, de lipsă de interes pentru viața celor conduși.

— Ei și asta un soi de religie..., încearcă dezertorul să-și spună o părere.

— Nu e! i-o retează Cremene. E viață* omenească normală. Fiecare om știe ce e bine și ce e rău. Șefii tăi au știut ce făceau. Știau că făceau rău.

— Au știut, recunoaște dezertorul. Și eu am știut. Nu

înțeleg cum m-am putut lăsa influențat. Când mi-am dat seama, era prea târziu.

— Niciodată nu e prea târziu, îi amintesc eu de faptul că a părăsit tabăra răilor. Vei trăi omenește câți ani mai ai scrisi în cartea vieții.

— Mă vor vâna în continuare, își exprimă el îndoiala cu privire la prezicerea mea.

— Nu te vor vâna. Nu mai au timp. Vor muri curând.

— Sunteți atât de siguri de voi!

— Suntem siguri de Dumnezeu și de extraterestri!

— De ce vor să mențină dezbinarea între arieni? repetă

Cremene întrebarea.

Se vede că nu a fost mulțumit de răspuns. Dezertorul nu mai șovăie:

— Divide et impera! Atât timp cât arienii vor fi

dezbinați în familii lingvistice și religioase, vor putea fi

contrapuși și dominați.

— Nu mai există familii lingvistice și religioase în Europa! replică Laurențiu Cremene foarte calm. Există numai Familia Ariană. Interesele religioase se subordonează intereselor generale ale Familiei Europene.

— Va fi greu, își exprimă dezertorul îndoiala.

— Nu va fi ușor pentru oamenii Europei dar cealaltă variantă e și mai grea, și mai plină de riscuri. *Vom face unitate, trecând peste religii și limbi. Viața omenească e mai puternică decât toate religiile și toate limbile luate la un loc. Dacă n-ar exista viață omenească, n-ar exista limbi*

și religii! înțelegi?!

Dezertorul face ochii mari. E atât de simplu ce i-a spus Cremene! Și, totuși, omenirii i-au trebuit câteva mii de ani până să vină Cremene și să-i spună acest simplu adevăr **eliberator și unificator.**

— Ce 'veți face cu informațiile contradictorii din creiere? își exprima dezertorul îndoiala.

— Cele mai multe au fost distruse în urmă cu câteva **nopti, îi răspund eu. Dacă extratereștrii n-ar fi ars informațiile negative din mentalul colectiv, n-ai fi scăpat din „vraja“ șefilor tăi și n-ai fi venit la noi.**

N-aș fi venit la voi, recunoaște dezertorul. Aș plecat, însă, la chinezi, ruși sau indieni. La oricare dl națiunile nepenetrabile de iudeo-masonerie.

— Chiar atât de rău te simțai?

Cum să nu te simți rău, atunci când te-ai născut oi

și constăți că ești folosit pentru dezumanizarea omenirii? Pentru sărăcirea ei deliberată, în favoarea câtorva sute de persoane din guvernul secret? Pentru semănarea și dezvoltarea inculturii, viciilor, fricii, lăcomiei, violenței? Nici un om cu un pic de conștiință nu poate accepta așa ceva!

— Ai acceptat totuși...

A fost un coșmar de ani de zile. În ciuda înaltei poziții statale, mă

simțeam un gunoi. Și, în pofida averii în care mă lăfăiam, invidiam săracii care puteau dormi liniștiți. Cinstea nu e & utopie, oameni buni! E o trebuință firească a omului. Iar conștiința proprie e cel mai temut judecător.

Spovedania dezertorului continuă. Am deschis fereastra să iasă fumul de țigară. Oricum, nu avem de cine ne feri: cei care îl urmăreau au murit. Sistemul de impunere a ordinii extraterestre a început să funcționeze fără greș. *Orice persoană care încalcă în mod conștient și voie regulile de morală și drept cunoscute este lovită din nevăzut, prin întâmplări nefericite, proporționale cu faptele sale.* Idealul visat de mistici a fost atins de noi, oamenii de știință. *După faptă și răsplată. Pedepsele se aplică aici, pe Pământ, fără nici un fel de excepție, fără nici un fel de discriminare pe criterii de poziție socială, avere, relații de rudenie sau politice. Toți plătesc pentru faptelor lor. În sfârșit, va fi ordine.*

Dezertorul continuă să-și depene povestea vieții mizerabile pe care a dus-o. Nu ne spune nici o noutate. Sioniștii și-au concentrat atenția în direcția infiltrării și dominării Europei, a marii patrii a rasei albe. Conform planului lor, după cucerirea Europei, ar fi folosit Europa pentru a-și extinde puterea și către zone mai puțin accesibile din Asia. Sioniștii au folosit în războiul de cotropire agenți politici, religioși, niasoni, „paranorma 1 și tehnică cibernetică de manipulare. După ce noi am distrus centrala de comandă sionistă de pe teritoriul^ SUA, grupurile din subordine au căpătat independență și au început lupta pentru putere. Fiecare lider zonal vrea să ia conducerea întregii organizații diabolice, să pună mâna pe misterele supreme. În primul rând, pe secretul nemuririi, pe care bănuie că l-au deținut șefii lor. Nenorociții nici nu știu cu cine se confruntă, căci cred că extraterestrii sunt o poveste, că Dumnezeu e o ficțiune imaginată de ignoranți, că ei sunt singurii stăpâni pe această planetă, în virtutea averii și informațiilor deținute, a relațiilor pe care le au în majoritatea guvernelor din Vest, a imensei armate de agenți infiltrați în organizații mondiale, guverne, parlamente, mass media, firme comerciale. Sloganul lor produce indignare numai la simpla auzire: *Nu contează ce zestre nativă sau învățată are un om, nu contează cât și cum muncește, nu contează cât e de cinstit și corect, nu contează avantajele pe care el le poate aduce națiunii, rasei ori umanității. Contează numai ce vrem noi să fie acel om, căci organizația noastră îi va stabili destinul în viață, îi va da gloria și averea ori, din contra, îl va nimici.*

în timp ce ascult dezertorul care ne relatează despre acest slogan, îmi pun în cap să răspândim urgent, printre cetățenii români, informațiile privind modul de organizare a mentalului colectiv și de schimbare a destinului personal. *Dacă un milion de români lucrează independent pentru modificarea în bine a destinelor, întreaga organizație! diabolică nu-i poate opri, căci nu are atâta putere. În prima urgență, trebuie doborâți agenții lor din conducerea politico-economică și mass media.* Astfel, influențele

proaste ale acestora asupra destinelor personale vor înceta»

Dezertorul își continuă spovedania. Iarăși nu spun nimic nou. Cuibul viciilor se află în Olanda, de unde ele sunt răspândite cu insistență, chiar și prin organisme diplomatice, statale. Nu ne vom obosi să-l distrugem. Îl vor distruge oamenii, de îndată ce vor fi conștientizați despre pericolul care îl prezintă pentru viitorul tinerelor generații.

Iată însă că dezertorul ne spune ceva interesant. Ciulesc urechile și mă concentrez asupra lui. Ce spune! Nici mai mult nici mai puțin decât faptul că guvernul secret folosește aparatură de radiere mentală negativă chiar aici, în București. Nu dintr-un singur loc, ci din mai multe ambasade și sedii de organizații „nevinovate”. Aceasta explică multe din relele pe care le trăiesc bucureștenii și nu de zece ani. Încă din timpul dictaturii ceaușiste, mai multe persoane sensibile s-au plâns că „primesc mesaje” de la sfinți sau extraterestri, primesc „ordine” de a face fapte pe care conștiințele lor le refuză, suferind din această cauză. Unii simt o apăsare pe suflete care îi deprimă și-i demobilizează. Cei religioși au dat vina pe sfârșitul lumii care, chipurile, se apFopia (2000). Ceilalți, au suferit sau au murit fără a-și explica cauzele ciudatului fenomen. Nu e nimic supranatural sau supraomenesc în visele și mesajele transmise prin aparatura cibernetică de condiționare psihică. Un asemenea aparat variază ca dimensiuni de la mărimea unui pachet de țigări și până la cea a unui calculator. Radiază mesaje acordate pe anumite frecvențe ale creierului omenesc, în scop de confuzionare psihică. De ce urmăresc invadatorii economici să confuzioneze psihic, mai ales religios, populația? Păi, cui îi mai arde de muncă, avere sau apărarea drepturilor economice, când află că urmează sfârșitul lumii? În al doilea rând, același aparat poate excita anumiți centri nervoși din creier, producând isterie, panică, depresie, delăsare, supușenie și alte trăsături negative de

personalitate specifice învinșilor. Noi, românii, ~~«nimeni»~~ înă o națiune de învingători. Chiar dacă pentru câțiva ani invadatorii au reușit să ne demobilizeze de la actul creației, de la gândirea logică și pragmatică, de la apărarea drepturilor noastre economice, mascarada a luat ~~g~~Sryt. Mă întorc către Cernescu:

— Matrozule, scrie rapid o carte cu explicații științifice pentru fiecare fenomen „supranatural” sau „supraomenesc”! Să înțeleagă cetățenii români că nu i-a bătut Dumnezeu, ci au fost manipulați, din Cer și de pe Pământ, de „diavoli” dotați cu aparatură psihotronică și „paranormali”! Desigur, „diavolii” au folosit și jurnaliști mercenari, agenți politico-economici ori alte gunoaie ale societății.

— O scriu, frate! Mai rapid decât fulgerul!

Ordinul lui Cremene ne întrerupe discuții:

___ Varain, strânge comandoul de atac psiho-cibemetic!

Trebuie să distrugem toate aparatele de condiționat psihic negativ românii din București. Odată cu ele, trebuie să ucidem persoanele care le deserveșc și șefii care stabilesc

țintele umane de lovit!

___ Am înțeles! Iau la pieptănat toate organizațiile

suspecte, statale sau neguvernamentale! Unde găsesc ceva, rad totul, să nu rămână sămânță de „diavol”!

— în regulă! Treceți la treabă!

Ne ridicăm de pe scaune, salutăm și ieșim. Cernescu repetă propoziția care l-a impresionat din spusele comandantului nostru:

___ De aici începe viața omenească sănătoasă și fericită!

Trăsnetul geto-dac

în sediul secret al OCTOGONULUI e forfotă mare. Fiecare

luptător se pregătește în felul său pentru distrugerea „diavolilor” care au chinuit pe neștiute bucureștenii. Iliuță Orozant s-a afundat în catacombele lui, sa inventeze un aparat de identificat sculele de radieră mentală folosite de adversari. Îl va face cu siguranță E un gemu neștiut al omenirii. Bălăiul își perfecționează „instrumentele” sale. E hotărât să cânte serenade la toate clădirile suspecte. În stilul său, desigur. Nimeni nu rezist la o serenadă cântată de lipovean, la „clarinetul” care lansează rachete incendiarie sau gloanțe explozive. Cernescu lucrează metodic, ca la marină. Marchează pe harta Bucureștiului țintele suspecte și trimite agenții noștri, din Serviciul Operațiuni Speciale, să verifice cine și ce face la fața locului. Eu mi-am lansat hiperconștiință către Cer mult deasupra Capitalei, să studiez evenimentele viitoare.’ Contribui cu informații la cunoașterea adversarilor. Nu e o acțiune chiar atât de „paranormală”. O poate face orice om înzestrat cu un psihic sănătos și antrenat.

„Nu știu” cum se Face Știrea viitorului? În nici un caz, cu ghiocul și alte asemenea marafeturi primitive. Vă rog să vă imaginați ca sunteți într-un elicopter sau avion, la mare înălțime, deasupra unei intersecții intens circulate. Observați toate autoturismele care circulă către intersecție cu tot cu oamenii din ele. Puteți aprecia dinainte cine se va întâlni cu cine, cine se va ciocni, cine va trece fără să se atingă... Cei de jos, șoferii și pasagerii nu știu ce știți dumneavoastră - viitorul lor. Acum, vă rog să renunțați la avion și elicopter, lansând în Cer, pe poziție de înțeles

veghetor al vieții dumneavoastră, partea ultramodernă din psihic, hiperconștiință! Pa observă toate drumurile pe care corpul dumneavoastră le face, cu cine urmează să se intersecteze, cine intenționează să vă intersecteze pentru a vă face rău, cine vine către dumneavoastră cu influențe bune, daruri etc. Pe baza acestor observații, hiperconștiință sănătoasă vă îndreaptă pașii către persoanele și evenimentele favorabile dumneavoastră și vă îndepărtează din calea celor care ar putea să vă facă rău. Dacă drogați hiperconștiință personală cu alcool, droguri, informații false (primitive, mistice, neadevăruri), ea nu-și va face datoria cum trebuie, astfel că veți trăi neazuri pe care ați fi putut să le evitați. E vrăjitorie? Nu! E știință!

Cremene se pregătește de atac asupra „diavolilor” în stilul său. S-a retras în biroul de muncă, și conversează telepatic cu agenții Frăției

Vieții Omenești răspândiți în toată lumea. Ia informații de la cei mai bine pregătiți pentru tipul de acțiune pe care o vom lansa. Se asigură că vom lovi scurt și dur, fără posibilități de ripostă din partea inamicilor. Vom lucra fără amenințări prealabile, exact ca trăsnetul. După ce vom termina, bucureștenii vor simți o luminare a creierelor și o ușurare sufletească inexplicabilă. Noi o putem explica. Îi vom scăpa de tonele de mizerie psihică pe care dușmanii și agenții lor le varsă zilnic asupra creierelor lor. Primul efect al acțiunii noastre va fi vizibil imediat: *oamenii vor începe să gândească logic, realist, pragmatic. Se vor întreba ce s-a întâmplat cu ei în anii de „vrajă”, de ce nu și-au apărut interesele personale, de ce s-au lăsat sărăciți, umiliți, tratați ca niște animale. Din acel moment, aflat numai la câteva, ore distanță, vor redeveni oameni întregi, cu gândire omenească.*

Undeva, în Cer, departe de privirile oamenilor, navele extraterestrelor se rotesc în jurul planetei, vechind evoluția vieții omenești. Zamolxe a fost informat despre acțiunea de curățare a Capitalei României și a aprobat-o. Oricât ar fi el de extraterestru, mi-e greu să despart înțelepciunea sa ultramodernă de înțelepciunea strămoșului zeificat, Zamolxe Dacul care, cu mai mult de 2.500 de ani în urmă, le explica străbunilor că Pământul este aproximativ sferic, că Soarele este o sferă de foc mult mai mare decât Pământul, că stelele nu sunt fixe, ci se mișcă în Univers, potrivit unor reguli, că soarta oamenilor nu depinde de mișcarea acelor stele, mult prea îndepărtate, ci de gândirea și faptele lor, precum și de voința lui Dumnezeu. Asta au ascuns misticii: faptul că străbunii geto-daci credeau în Dumnezeul Oamenilor, că știau multe din informațiile ascunse de religii până prin secolul 15-16, când omenirea a început să renască și să iasă la lumină din întunericul religios. *Acest an marchează o nouă renaștere a omenirii, o nouă treaptă pe ascendentă evoluției de la inferior către superior. În acest an, omenirea va afla informații foarte importante pentru dezvoltarea și viitorul ei.* Vrând, nevrând, religiile vor trebui să recunoască că nu urmează sfârșitul lumii. Că viața umanității n-a început în urmă cu 2000 sau 6000 de ani și nu se va sfârși niciodată. Cu această recunoaștere, religiile recunosc, implicit, falsitatea scrierilor promovate de ele, scrieri ce preziceau sfârșitul lumii pământene încă în urmă cu un mileniu și apariția „împărăției cerurilor”. Dacă nu vor recunoaște că, în acest an, nu va fi sfârșitul lumii, religiile tot vor fi învinse, căci realitatea vieții îi va contrazice prin simplul fapt că viața omenească va continua. Nu va continua oricum, însă. Va porni ca o săgeată, pe oblica evoluției, către stadiul de OM.

■ *

* *

E trecut de miezul nopții. Comandoul de atac s-a adunat în sediul OCTOGONULUI și așteaptă ordine. Țintele sunt marcate cu precizie pe harta Bucureștilor. Nu sunt puține dar nici noi nu suntem adunați de pe drumuri. Urcăm pe terasa clădirii, să avem o perspectivă cât mai largă a teatrului de luptă. În plus, vrem să vedem cum vor reacționa inamicii aflați în tură de serviciu. Aceasta este marea mârșăvie a armelor psihotronice: sunt folosite pe timp de noapte, în timp ce oamenii dorm, cu conștiințele în repaus. Dacă ar ști oamenii ce facem noi, ne-ar ridica statui. Ar fi, însă, un gest inutil. Noi nu suntem orgolioși. Știm că nici o statuie nu rezistă în fața infinității timpului.

Comandourile clasice s-au răspândit prin oraș. Fiecare, cu ținta lui. La un semnal telepatic transmis de Cremene, vor ataca și distruge alienatorii omenirii, cu aparatele lor cu tot. Din Cer, Zamolxe ne sprijină cu informații, putere și curaj. În caz de necesitate, va lovi personal în cele mai importante ținte. Acest gând mă umple de recunoștință. Nu orice națiune se poate lăuda cu faptul că a fost eliberată psihic de către comandantul expediției extraterestre în persoană. Românii vor trebui să poarte veșnică recunoștință eliberatorului Zamolxe.

Cremene lovește primul. Lovește așa cum îi este supranumele — ca un fulger. Din palmele sale pleacă două fulgere alb-albăstrii, către două ținte situate în centrul orașului. Undeva prin zona Toamnei — Burghilea. Pentru o clipă, fulgerele ezită, apoi pătrund cu toată puterea în ținte. Praful s-a ales de ele. Un miros urât, de pucioasă, se răspândește în aer. Semn sigur că au fost distruse aparatele și operatorii care otrăveau conștiințele românești. Focul invizibil arde totul din interiorul celor două ținte. Nimic nu rămâne. Nici măcar un spirit al răului, de sămânță. Centrul răului din București a fost distrus. Urechea mea percepe

zgomote slabe de împușcături. Au intrat în acțiune coman-, dourile clasice de asalt. Au început lichidarea de la om la om.

— Centrul de manipulare zodiacal-religioasă a ro- 2 mânilor a fost distrus, raportează Cremene cu voce neutră. Conștiințele

românilor sunt libere. Au redevenit oameni conștienți, înzestrați cu gândire și voințe de oameni. Puterea înșelăciunii a fost înfrântă de către om.

Îi ascult raportul telepatic către Zamolxe. Îl înțeleg perfect deoarece între mine și Cremene sunt legături foarte strânse. Ne înțelegem fără vorbe. Ascult mai departe:

— Am distrus centrul de manipulare psihică Elta. Românii prinși în această rețea vor redeveni oameni întregi și sănătoși. Am distrus legăturile semantico-, religioase dintre oameni și manipulatori, ucigând manipulatorii. Am distrus dezbinătorii românilor!

În glasul lui Cremene nu se citește nici umbră de emoție. A făcut ce trebuia făcut pentru eliberarea omenirii din dominația diavolilor semantico-religioși. Dacă ar ști oamenii că destinele lor erau influențate pe nevăzute, de legăturile magico-religioase, câți dintre cei, loviți de destin l-ar căuta pe Cremene să-i mulțumească? Foarte mulți oameni cinstiți, drepiți, muncitori care își vedeau eforturile zadarnice, deoarece „nu aveau noroc”. Norocul lor era afectat de aceste forme particulare de manipulare psihică, numită semantico-religioasă. Poate că-l vor căuta pe Laurențiu Cremene să-i mulțumească. Nu-l vor găsi niciodată. Așa cum nu mă vor găsi pe mine, pe Cernescu, pe Bălăiul, pe Orozan, pe ceilalți luptători ai OCTOGONULUI ROMÂNIEI. Noi vom veghea din nevăzut ca nimeni să nu mai încalce Legea Vieții Omenеști. Primul paragraf din lege spune clar: *Dumnezeu este complex, imposibil de definit și de denumit de către semanticii-religioși, astfel că nu poate fi introdus în calculele lor cabalistice. Dumnezeul oamenilor moderni nu este zeul primitiv biblic, ci este superior Hiperconștiinței Omenеști Mondiale. La rândul lor, oamenii sunt complecși, înzestrați cu mii de trăsături de personalitate pozitive și negative, imposibil de fotosti de semantico-religioși în calculele lor. Noi avem sarcină să reducem continuu și rapid trăsăturile negative de personalitate (defectele), să întărim și să dezvoltăm continuu trăsăturile pozitive (calitățile) prin care omul simplu se apropie încet dar sigur de OM.*

Cremene mă trezește din gânduri:

— E rândul tău, Varaine! Știi unde să lovești.

Știu. Fiecare ne-am stabilit țintele răului pe care trebuie să le distrugem. Ridic privirea către Cer, îmi readuc în memorie faptul că, în orice clipă a vieții, deasupra mea se află Dumnezeu și Zamolxe. Îmi aduc în memorie faptul că luptătorii Frăției Vieții Omenești mă susțin cu puterea și informațiile lor, de pe întreaga planetă. Mă concentrez și ridic palmele, fără a scoate vreun cuvânt. Săgețile psiho-energetico-informative pleacă în viteză, ca dintr-un, lansator. Sunt mai multe. Evr am ales multe ținte din care românii sunt bombardati cu informații negative, vicioase, deprimante, dezangajante, confuzive. Simt săgețile de foc inteligent și invizibil cum pătrund în obiectivele alese. *Acum* /îmi ordon eu și dau drumul focului ceresc. Să ardă tot răul material și spiritual. Să dezlege oamenii din vraja manipulatorilor nevăzuți, care îi îndrepteau către pierzanie. Aerul din jurul nostru se încălzește e ușor și capătă un miros urât. Cremene se concentrează, lansează fulgerul și curăță aerul de mirosul fetid. Putem respira aer curat, aer românesc cinstit, așa cum ne-am dorit. Așa cum și-au dorit toți oamenii corecți din această țară.

E rândul meu să raportez

— :Am distrus sursele răului din obiectivele stabilite în plan. Au ars integral. Inclusiv spiritele. N-a rămas nimic din ele.

Zamolxe mă întrerupe:

— Latura conștientă a creierelor omenești va fi curățată de noi. Voi continuați operațiunea de distrugere a sistemelor de manipulare semantico-religioase, bazate pe latura animalică, ițiferioară din oameni! Continuați!

E rândul lui Cernescu să lovească. Știe bine unde e hiba, căci a studiat' toate sistemele de manipulare prin > inconștient și forțe din mediul natural. Pășește către marginea terasei, ridică palmele către Cer, apoi le întoarce către Pământ. Zâmbește, căci aceasta e ziua visată, ziua în care omenirea va scăpa de blestemul manipulării prin cuvânt și imagine. Îl aud șoptindu-și ruga, înainte de a lovi:

— Doamne și frații mei din nevăzut, spirite ale marilor ^ străbuni

cinstiți și demni, vă rog să fiți alături de mine, în ultima lovitură împotriva răului din oameni, din natură și societate! Lovesc!

Nu văd nimic, deoarece săgeata psihicului lui Cernescu e invizibilă. O simt, însă, cum pleacă către Cer, de unde-și caută țintele. O simt coborând ca un trăsnet, către zona palatului de pe fostul deal Uranus. De această dată, se aude un zgomot. Ca și cum s-ar rupe niște legături invizibile. Văd clar cum, în locul impactului, izbucnește foc din Pământ, apoi simt adierea mirosului urât, pe care Cremene se grăbește să-l distrugă prin ardere.

— Sarcina noastră s-a încheiat, decretează Cremene. Cele mai periculoase centre ale răului au fost distruse. De restul se va ocupa Orozan și luptătorii din comandourile clasice. Noi ne putem retrage la odihnă.

Coborâm în biroul lui Cremene dar nu ne culcăm. Așteptăm să vină comandourile de atac, să raporteze

rezultatele curățirii Bucureștilor de influențele psihice negative străine și băștinașe. Fumăm, așteptăm și discutăm. Facem presupuneri cum va arăta viața omenească fără influențele negative din mentalul colectiv.

Primul care apare, negru de fum dar victorios, e Bălaiul, își aruncă armamentul lângă ușă și raportează încântat:

— Bălaiul ot Gliboca a pârpălit șoriciul scamatorilor și altor fiare mistice. Întreaga lipovenime ar trebui să mă aștepte cu-n butoi de samagou și cu mândre înzestrate cu „balcoane” ațâțate. Prin fapta mea, lipovenii vor intra în istorie, alături de ceilalți eliberatori ai omenirii.

— Samagonul îl dau ei, mândrele ți le procuri tu, zâmbește Cremene. Cum a fost?

Lipoveanul nu răspunde imediat. Își aprinde o țigară, cotrobăie prin frigider după o cola, apoi se întinde satisfăcut pe fotoliu:

— Cum să fie? M-am prezentat la cuibușonil de nebunii al pidosnicilor. M-a umplut scârba când am văzut afișele pederăștilor și

lesbienelor. Pacat de așa muieri faine să se frece între ele. Iar poponarii nu merită nici o clipă de viață. Geme piața de femei frumoase, dotate cu tot ce le trebuie iar ei și-o trag la fund, mai rău ca animalele. Vă dați seama că n-am lăsat în viață nici unul.

— Normal, răspunde Cremene calm.

— N-am găsit lesbiene. Dacă găseam vreuna, o converteam la viață normală. În orice caz, aceasta rămâne sarcina mea permanentă. Cum găsiți o lesby, o pasați lui băiatu'! Să vedeți cum le dezbăr eu de instincte deviate.

— Ale tale sunt! îl asigură Cremene.

— Meriji! Ești cel mai brava comandant posibil. Am ars tot în jur. Nimic n-a scăpat. Apoi am mers la gașperii care îi susțineau din locanta aia cu iz de prăvălie internațională...

Cremene aruncă o privire pe planul de atac, identifică obiectivul pe care l-a spart Bălaiul și-l[^] îndeamnă să continue. Lipoveanul nu se lasă rugat:

— Am intrat pe furiș, ca indienii piei-roșii. Nici n-au apucat să priceapă că și-au mâncat lefteria. I-am ras pe toți. Definitiv și iremediabil. Apoi, am început să scotocesc după sculele cu care vrăjeau moacele slabe din târgul

nostru. Iată ce-am găsit!

Scoate din buzunar un aparat psihotronic de mici dimensiuni. Nu știe că noi am capturat câteva mai demult și le-am studiat principiile de funcționare. Cremene ia aparatul și-l demontează. îi explică lipoveanului modul de funcționare, pe mai multe variante. Bălaiul sare în sus indignat:

— Nu se poate ca o minte de om să fi născocit asemenea

instrument de tortură!

___ După cum vezi, se poate. Ar fi cazul să-l prezentăm

românilor. Să înțeleagă de unde le veneau emoții inexplicabile. Cam ca stările de groază din decembrie 1989.

___ Păcat că un ticălos nu poate muri de mai multe ori!

oftează Bălaiul. I-aș ucide de mai multe ori. Ceea ce au făcut ei nu merită iertat nici pe Pământ, nici după moarte;

—Nu vor fi iertați! îl asigură Cremene.

___ Am mai găsit ceva, se laudă Bălaiul, scoțând uri

document. Aștia îi cred pe români proști făcuți grămadă.

Documentul prezentat de lipovean demonstrează că unele reprezentanțe diplomatice și comerciale din București se ocupă cu trasul sforilor politicii româneștii Nici asta nu e o noutate. Bălaiul comentează:

___ Indiviziiăștia vor să-l impună ca Președinte pe

Muisă, groparu' sistemului bancar românesc. E ultima la variantă. Da' nu cred să țină figura.

___ Ei cred că ține, comentează Cremene. Au păcăli

românii de atâtea ori, încât, odată în plus, li se pare normal.

— Numai că noi le vom spune cum stă treaba, se bucură Bălaiul. Și le vom răsturna toște planurile de jefuire a românilor. E strigător la Cer ce s-a întâmplat. Cum se putea ca leul românesc să scadă de 2000 de ori în zece ani? Iar cel care a făcut isprăvuța asta este prezentat ca un sfânt din icoane...

— Un „sfânt“ din „mănăstirea⁴¹ Mondial Bank, replică Cremene sumbru. Ce au avutăștia cu populațiile din estul Europei?

— Sentimental, n-au avut nimic, răspund eu. I-a mânat interesul material. Au vrut să pună mâna pe majoritatea averii dobândite de români în anii socialismului. În plus, au făcut un experiment special pentru România. În primii ani, le-a ținut figura. Au zăpăcit minți, au cumpărat conștiințe. Iată, însă, că nu le mai ține. Bankerii care au subvenționat campania împotriva Răsăritului simt cum le fuge pământul de sub picioare. Și-o să le fugă și mai rău. Curând.

— Mai repede, piciule! mă îndeamnă Bălaiul. Românii nu mai au răbdare.

— Și ce să le fac eu? Să le rezolv eu problemele pe care le pot rezolva ei înșiși? Ce, eu sunt Dumnezeu? Și, ca să fim dreți și cinstiți în fața divinității, Dumnezeu nu se bagă slugă la puturoși, lași, ușuratici. *Cine vrea ceva, să pună mâna să facă! Noi le-am eliberat conștiințele și hiper- conștiințele din dominația răului. Să gândească și să facă!*

— Le-ar mai trebui un impuls în direcția bună, rostește Cremene gânditor. -

— Da' un șut undeva nu le trebuie? întreabă Bălaiul, care a prins raționamentul meu. Dacă-i dădăcim prea mult, nu mai fac nimic. Așteaptă mură-n gură.

— Nu, de asta nu ne vom ocupa, ne asigură Cremene. Am făcut destul, le-am spus destule. *Să mai lupte și ei pentru viața normală!*

— Din când în când, vom mai interveni. Le vom mai spune câte ceva despre direcția viitorului.

Încep să vină și ceilalți membri ai comandourilor de luptători clasici. Fiecare raportează despre îndeplinirea misiunilor. Concluzia pe care o trage Cremene ne luminează sufletele:

— *Bucureștiul „vrăjit“ a fost distrus. Românii și-au recăpătat Capitala. S-o stăpânească sănătoși și fericiți, în vecii vecilor!*

— S-o stăpânească! șoptesc și eu.

— Sarcina noastră nu s-a încheiat, ne amintește Cremene. Mai

avem câteva luni de luptă. E drept că, de acum încolo, va fi mai ușor. Suportul psihic și sentimental al românilor nu e deloc de neglijat. Românii vor fi alături de noi în proporții de masă.

— Așa să fie! spun eu pentru întărire.

Comandantul a dat permisiunea luptătorilor să plece pe

la casele lor. Am rămas numai noi patru. Cremene mă întreabă direct:

— Ce-ți spune viitorul, Varaine?

— *Din noaptea cea lungă a morții, a pornit Trăsnetul Geto-Dac,* răspund eu fără șovăire. *Va ajunge curând în timpul și spațiul nostru. Va desăvârși ce-am făcut noi. Va distruge răul din oameni, din societate și din natură. Nimeni nu poate sta în calea Trăsnetului.*

— Va lovi numai pe teritoriul românesc?

— *Va lovi pe întreaga planetă. Toți care au planificat și . planifică relele cu care se confruntă românii, vor muri, oriunde s-ar afla, oricum s-ar apăra.*

— Fie bine venit! Omenirea așteaptă, de sute de ani, o curățenie generală.

— A venit și timpul acestei curățenii. Mărirea și averea nu va salva pe nimeni.

— Atunci, să mergem pe la casele noastre. *Să lăsăm cale liberă Trăsnetului Geto-Dac!*

Ne ridicăm și ieșim împreună. Numai Orozan rămâne să-și migălească „jucăriile” sale. Plec direct către casă. Încă înainte de a deschide poarta, știu că mă așteaptă cineva. Alexandrina fumează în chioșcul de vară. Îi văd lumina țigării. Mă apropii și-o întreb simplu:

— De ce-ai venit, femeie? Ți-am spus că eu nu iau femeia nici unui alt bărbat?!

Nu se sperie. Se ridică și vine în fața mea. Dreaptă și mândră, în ciuda staturii mignone:

— Eu nu mai sunt soția nimănui. L-am părăsit.

Definitiv.

— Ce ți-a venit?

— Mi-am amintit că sunt femeie din neamul oamenilor. Un om nu se poate vinde și cumpăra pe toată averea lumii. Mi-am plătit datoria, sunt liberă.

— Da? rostesc eu gânditor. Și ce vrei să faci?

— Încă n-am gândit atât de departe. Deocamdată, aș vrea să mă sfătuiesc cu tine. Ești singurul om în care am încredere.

— De unde atâta încredere?

— Intuitivă. Sufletul meu îmi spune că ești un om bun. Că n-ai atinge cu-n pai o persoană nevinovată.

— Da, îți spune adevărul.

— Atunci, mă primești pentru câteva ore?

— Și pentru mai mult. Îți las timp de cugetare.

— Eu am înțeles ce trebuia. Mai trebuie ca tu să înțelegi.

— Vom trăi și vom vedea!

O iau de mână și ințru în casă. Mi se pare cel mai omenesc gest.

PARTEA A DOUA

Ca de obicei, în partea a doua, vă prezint explicații realiste ale unor fenomene din natură și societate, despărțind ficțiunea de adevăr. Mă voi strădui să fiu cât mai clar în explicații, deoarece unele probleme nu trebuie lăsate la voia întâmplării sau a interpretărilor de tot soiul.

Clanul învingătorilor

Explicațiile unor fenomene „paranormale” date de mine în prima parte a cărții sunt reale și exprimă în mare parte adevărul adevărat. Ele sunt bazate pe informații științifice privind modul de organizare și funcționare a psihicului

omenesc, cu cele trei laturi ale lui — inconștientul, con-

...⁵,₁

știința și hiperconștiință (supraconștiința). Inconștientul ne leagă de trecut, primitivism, comunicare telepatică emoțională cu elemente din viul planetar (animale și vegetale), zeii religiilor și trăsături negative de personalitate, influențate de viața animală. Conștiința cuprinde informațiile dobândite în viață, de la naștere, la zi, cu conținut științific și comportamental, ancorându-ne în realitatea vieții sociale prezente, Hiperconștiință (îngerul veghetor) e cel mai pur și mai curat element al psihicului nostru, lansat în viitor, de unde poate citi evenimentele care urmează să se petreacă. Printr-un antrenament adecvat, putem citi evenimente trecute (retrocogniție), viitoare (precogniție) sau la care nu suntem prezenți (clarviziune). Majoritatea fenomenelor categorisite paranormale sunt foarte normale, sunt produse de psihicul omenesc la interferență cu psihicul altor oameni, a rudimentelor de psihic vegetal și animal sau la întâlnirea

unor informații înscrise în minerale ori obiecte (materie ne vie). Zgomotele; și mișcățile fantezmatice fenomenul deja văzut, telekinezia, magia prin contingență etc. sunt explicate clar în cartea *Clanul învingătorilor*, în care sunt explicate și procedeele prin care ne putem schimba în bine destinul personal. Am scris această carte în scop de a contribui la destrămarea cercului mistico-superstițios din România și din lume. Unele explicații considerate ultrasecrete vă vor lămuri cum se face că unele persoane au noroc, în timp ce altele sunt urmărite de ghinion, deși sunt cinstite și muncitoare.

Intervenția extraterestră pentru salvarea omenirii aflată în pericol de dispariție este, deocamdată, o speranță fără probe. Dacă extraterestrii există, trebuie să vină la contact, în carne și oase, să ne spună clar cine sunt, de unde vin, cu ce mijloace tehnice au străbătut spațiul, care le sunt intențiile, ce fel de ordine vor să impună, care ne sunt obligațiile față de ei, cum trebuie să ne comportăm pentru a fi considerați amici. Am făcut

aceste precizări, deoarece tehnica de manipulare psiho-cibernetică v-ar putea induce în eroare, v-ar putea face să conversați cu „entități invizibile”¹¹ create de specialiștii în condiționare psihică, care să Vă determine anumite acțiuni (să scrieți mesaje extraterestre, să conversați cu propriul inconștient, să vă lăsați manipulați într-o direcție sau alta, mai ales în plan politico-economic). *Nu uitați criteriul esențial: contactul direct!* Cine nu prezintă proba existenței și puterii nu există. Dacă veți citi *Clanul învingătorilor*, veți înțelege că în spațiul aerian terestru există „spirite” mai vechi sau mai noi, care ne pot produce impresia că discutăm cu ființe supranaturale sau supraomenești. Un om modern, înzestrat cu conștiință trează, bine organizată, cu voință oțelită și cu o hiperconștiință exersată nu se lasă păcălit de astfel de „spirite”. Vă recomand să citiți cu atenție cartea menționată. O găsiți la Editura Candy SRL, Iași, strada Cuza Vodă, nr. 2, telefon 032/21.85.75 sau la S.C.Taracart SRL, București, str. Alexandru Ioan Cuza, nr. 57A, sector

1, telefon 01/223.09.49.

~~în fifwittinnam, vfi pmpuui s& discutăm puțin despre viața noastră, a~~
~~românilor obișnuiți din „epoca de tranziție” așa cum o vede Partidul Victii~~
~~Românești.~~ Vă interesează viața? Sigur că da! Vă interesează să fie cât
mai frumoasă, cât mai prosperă, cât mai demnă de a fi trăită? Sigur că
da! Vă interesează creșterea continuă a puterii de cumpărare a leului
românesc, astfel încât să vă asigurați cele necesare traiului modern,
civilizat? Sigur că da! În mod normal, un cetățean pragmatic nu este
interesat de bârfa politică, de spectacolele oamenilor politici băștinași
ori străini, de ideologiile și teoriile pe care aceștia le flutură pe sub
nasurile electorilor. ~~Un om normal se întreabă simplu: uni dește san nu~~
~~nivelul de trai? Ce câștig eu din măsurile de guvernanti?~~ Nu se întreabă ca
trogloditii: Cât îmi dai să te votez? Cei care fac treaba asta nu-și dau
seama că, în schimbul a 50.000 lei, a unor bunuri de valoare infimă
(ulei, zahăr, orez, bere etc.) își dau votul pentru a fi jupuit, în următorii
ani, de sute de mii sau milioane de lei. ~~Nici un partid cinstit nu cumpără~~
~~voturi, deoarece nu are~~
~~bani furați cu care să plătească, năd nu și pane problema să~~
~~flore ulterior pentru a și acoperi „investiția”**.~~

Cetățeanul modern și cult trebuie să spună clar guvernanților: Nu mă
interesează stânga sau dreapta, socialismul sau capitalismul, liberalismul
sau socialdemocrația etc.! Mă interesează să-mi crească calitatea vieții

~~materiala și culturale. Dacă ideologiile voastre nu garantează* dar creșterea
nivelului de trai, d încercă să justifice jaful și sărăcia, nu sunt bune!
Aruncați-le la gunoi și oferiți-mi ceva dar, sigur, pe care să pot conta în
organizarea vieții personalei Vreau să văd Programul creator, să verific
dacă e aplicabil!~~

Siguranța economică

Starea de siguranță este absolut necesară fiecărui om pentru a se dezvolta și a trăi normal. Nesiguranța vieții stresează, îmbolnăvește, îmbătrânește și determină moartea. ~~PVR apreciază că siguranța economică este esențială pentru viața normală a fiecărui cetățean și pledează pentru susținerea acesteia cel puțin prin următoarele măsuri:~~

1. înființarea unei bănci comerciale românești, cu garanții statale de restituire integrală a depunerilor. Păstrarea CEC în proprietatea exclusivă a națiunii (statului) române.
2. Reînființarea băncii statale de comerț exterior, care să garanteze, în orice situație, corectitudinea și rapiditatea operațiilor financiar-bancare pentru liberii întreprinzători români și restituirea integrală a sumelor din conturile acestora.
3. Obligarea prin lege a tuturor băncilor care operează pe teritoriul național să verse la buget o cotă de 10% din profit pentru refacerea sistemului financiar-bancar românesc.
4. ' Avertizarea cetățenilor, în mod public, prin mass-media, despre riscurile participării la activitatea financiară a unor bănci, fonduri, jocuri piramidale etc. negarantate de stat.
5. Confiscarea totală a averilor persoanelor vinovate de pagubele produse națiunii sau unor grupuri de cetățeni, prin escrocherii financiare și despăgubirea perdanților din aceste averi. În același scop, se vor recupera, prin Interpol, sumele scoase în străinătate. Condamnarea la pedepse penale severe a persoanelor care au distrus sistemul financiar românesc.
6. Instituirea unui sever monopol de stat al schimbului valutar,

prevenind schimbarea sumelor în lei, provenite din surse ilegale, în valută și scoaterea lor în exterior, înăsprirea pedepselor penale din acest domeniu.

7. Aplicarea în practică a prevederilor constituționale (art. 43) priri care guvernării sunt obligați să ofere cetățenilor siguranță economică și un nivel de trai civilizat. Stabilirea prin lege a unor pedepse aspre, penale și administrative, pentru guvernării care încalcă aceste obligații.

8. Relansarea urgentă a producției și exportului de mărfuri românești, pe baza fondurilor existente sau ușor de atras, atât în sistemul de stat cât și în cel particular (vezi articolul *Avem bani!*).

9. Aplicarea impozitului progresiv pe venituri, astfel ca persoanele defavorizate să fie scutite de impozit iar marii bogătași să plătească impozite proporțional cu câștigurile și averea lor (sistemul suedez).

10. Confiscarea averilor marilor datornici și folosirea lor pentru acoperirea datoriilor.

11. Obligarea prin lege a funcționarilor bancari să suporte creditele neperformante din- averea proprie. Obligarea liderilor economici să suporte pagubele produse din neglijență, incompetență, necinste.

12. Construirea unor întreprinderi de stat rentabile și sigure, care să absoarbă forța de muncă tânără, reducând la

maxim șomajul.

13.Simplificarea legislației pentru liberei întreprinzători români, crearea unor facilități speciale pentru aceștia, încât să se poată dezvolta în condiții de cinste' și fegalitate.

14.Deoarece bugetul familial este grevat de servicii prea scumpe, impuse în sistem monopolist, de firme și regii autonome, se va înființa Ministerul Serviciilor Publice de Strictă Necesitate, care să concentreze serviciile de telefonie prin cablu, de distribuție a gazelor, electricității, apei și energiei termice, la prețuri rezonabile, controlate și subvenționate parțial de stat.

15. Asigurarea locurilor de muncă pentru toți absolvenții instituțiilor de învățământ statal (profesional, postliceal și universitar), prin repartitie. Absolvenții din sistemul particular își vor căuta și găsi locuri de muncă funcție de preferințe și posibilități.

16. Ocrotirea angajaților în raporturile cu patronii, prin:

1. stabilirea salariului minim obligatoriu pentru fiecare tip de activitate;
2. obligativitatea încheierii contractelor de muncă și de asigurări sociale;
3. pedepse severe, penale sau administrative, pentru încălcarea legislației muncii și ocrotirilor sociale.

17. înăsprirea la maxim a pedepselor și amenzilor pentru săvârșirea de infracțiuni economice.

18. înăsprirea la maxim a pedepselor aplicate funcționarilor corupți, din sistemul fiscal, vamal, gardă financiară, poliție și alte organe de control economic, Interesarea funcționarilor cinstiți să prevină, să descopere și să documenteze infracțiunile economice, prin stabilirea unor prime proporționale cu valorile bănești recuperate.

~~Veți ce trebuiau să reglementeze Parlamentul și Guvernul? Siguranța economică!~~ Nu tăblițe bilingve, privilegii pentru funcționari, ocrotirea liliecilor, „deconspirarea“ Securității, subvenționarea partidelor și cultelor religioase ori alte asemenea bazaconii.

Veți trăi așa cum votați! în orice caz, fără un minim de siguranță, economică, nu veți trăi normal.

Avem bani!

Guvernanții post-decembriști se văietă mereu că nu au bani, creând populației senzația că depindem vital de FMI sau de alte organisme mondiale, că trebuie să răbdăm la nesfârșit „tranziția”¹¹ și „reforma”¹¹. Din analiza gospodărească și responsabilă făcută de PVR, rezultă că dispunem de mari sume de bani ca ieian altă destinație decât rentabilizarea economică și creșterea nivelului de trai al populației. Cu titlu de exemplu, vă prezentăm câteva surse de venit și economisire care ar umple până la refuz bugetul României:

1. Confiscarea averilor dobândite ilegal de mafioții de tranziție. Ocrotirea prin lege a bogățiilor dobândite legal.

2. Confiscarea averilor privatizate ilegal. Nu avem nimic împotriva celor privatizate legal, căci libera inițiativă e motorul dezvoltării economice a unei națiuni moderne.

3. Renunțarea la consilieri străini și folosirea, în locul lor, a inteligenței românești. Un consilier străin plătit cu

10.0 dolari pe lună (200 milioane lei) e o insultă la adresa competenței românești.

4. Anularea subvențiilor statale pentru partide politice, organizații non-profit, alte asemenea instituții. Cine vrea să facă politică, s-o facă pe banii proprii!

5. Anularea indemnizațiilor consilierilor din primării, deoarece nu sunt justificate prin muncă, pe de o parte iar pe de altă parte, se presupune că sunt cetățeni cu înaltă conștiință, care s-au pus în slujba obștii, în mod voluntar (nu clientelă politică!).

6. Anularea salariilor imense, de zeci și sute de milioane de lei, din AGA, FPS, regii autonome, alte instituții de stat, căci acestea nu sunt firme particulare, ci sunt obiective proprietate a întregii națiuni

7. Anularea salariilor preoților, deoarece aceștia sunt prestatori de servicii religioase plătite de populație. ~~Dacă vor salarii de stat, să nu perceapă taxe de la populație!~~

8. Instituirea monopolului de stat asupra schimbului valutar, metalelor și pietrelor prețioase, distrugând și piața neagră. Un asemenea monopol ar fi prevenit transformarea în valută a sumelor furate de escroci de la populație (Caritas, FNI etc.) și scoaterea lor din țară.

9. Instituirea monopolului de stat asupra alcoolului, tutunului și cafelei.

10. Legalizarea și impozitarea prostituției.
11. Reducerea cu 50% a aparatului central de stat, prin instituirea Parlamentului unicameral și a Republicii prezidențiale.
12. Anularea subvențiilor statale pentru publicații inutile sau nocive.
13. Simplificarea sistemului fiscal, adoptarea impozitului progresiv pe venituri, astfel ca persoanele mai bogate să contribuie cu impozite mai mari la buget iar cele defavorizate să fie scutite.
14. Reducerea cheltuielilor de reprezentare și protocol, din țară și străinătate, pentru înalții funcționari și pentru liderii „plimbăreți” din obiective economice de stat.
15. Legalizarea posibilității ca pedepsele cu închisoare pentru anumite infracțiuni să fie convertite în sume foarte mari de bani (trafic de droguri, prostituție etc.)
16. Anularea subvențiilor pentru organizațiile minorităților naționale deoarece, prin existența lor, se instigă la separatism și izolaționism. Desființarea organelor de stat pentru minorități. Avem un singur criteriu de apreciere a relațiilor cu națiunea și statul - ~~cetățenia~~.
17. Limitarea importurilor de lux sau la concurență cu produse românești. Anularea importurilor nocive (filme și reclame porno, de exemplu).
18. Recuperarea urgentă a datoriilor făcute de mafioții de tranziție, prin vânzarea la licitație a tuturor bunurilor acestora.
19. Creșterea la maxim a taxelor pe jocurile de noroc, importuri de lux, țigări și băuturi străine.
20. Recuperarea sumelor datorate de SUA și NATO pentru embargoul irakian și iugoslav (câteva miliarde de dolari!). Recuperarea creditelor românești din Irak și din alte țări.
21. Reducerea salariilor insultător de mari ale unor funcționari de

stat. Fixarea unei grile unice de salarizare pentru toate funcțiile din obiectivele de stat.

22. Obligarea prin lege a patronilor străini să plătească angajaților români un salariu comparabil cu cel plătit în alte țări europene.

23. împrumuturi de pe piața arabă și japoneză de capital, pe termene lungi și foarte lungi, rambursabile în mărfuri și servicii românești (cel puțin parțial).

24. Legalizarea facilităților fiscale și de investiții pentru cetățenii români care au venituri în valută, încât să-i determine s-o aducă în țară.

25. Stimularea populației să economisească, prin organizarea unei bănci de stat cu garantarea restituirii integrale a depunerilor, precum și prin educația făcută prin școală, mass media, alte mijloace.

26. Culegerea cu rapiditate, prin organe de stat competente, a tuturor subvențiilor, împrumuturilor nerambursabile, sponsorizărilor, donațiilor și moștenirilor oferite de persoane și organizații din străinătate (unele s-au pierdut din neglijența funcționarilor români):

27. Educarea în masă a populației în spirit creator, pragmatic și realist, prin școli și mass media, încât să exportăm masiv inteligență materializată (invenții, inovații, opere unicate etc.).

28. Recuperarea prin Interpol a sumelor scoase din țară de infractorii de tranziție, români și străini (gen cei de la FNI).

29. Creșterea masivă a cuantumului amenzilor aplicate pentru încălcarea legilor de către diferite categorii de infractori și contravenienți (braconieri etc.).

30. Legalizarea confiscării rapide a averilor funcționarilor din sistemul bancar și economic care au prejudiciat interesele naționale.

31. Extinderea pedepsei confiscării totale a averii pentru infracțiuni aparent minore: darea și luarea de mită, traficul de influență, evaziune fiscală, fals intelectual, neglijență în serviciu, abuz în serviciu etc.

32. Aplicarea unor taxe maxime pentru reclame prin presa scrisă și audiovizual, pentru anumite categorii de reclame (țigări, băuturi, cafea, sexy, porno etc.).

33. Anularea subvențiilor de campanie electorală pentru partide, organizații și persoane, indiferent de funcția vizată.

~~După cum vedeți din cele câteva exemple, guvernanții ar putea avea la dispoziție miliarde de dolari, pe care să-i investească în relansarea economiei și în creșterea nivelului de trai. De ce n-o fac? Sunt incompetenți, corupți, inactivi, lipsiți de simț gospodăresc? Jos cu ei! Cine nu ne asigură locuri de muncă, salarizare corespunzătoare și creșterea nivelului de trai nu e conducător bun, competent, devotat națiunii. Nu avem nevoie de pseudo-conducători, de marionete ale mafiei economice internaționale!~~

Noi apărăm viața omenească!

Partidul Vieții Românești vă propune să judecați cu mintea dumneavoastră turnătoarele adevăruri doctrina noastră:

1) Viața omenească este suprema valoare de pe această planetă și din această țară. Dacă nu avem viață, nu avem nimic.

2) Noi alegem guvernanți pentru a ne apăra viața și a ne asigura creșterea continuă a nivelului de trai, nu pentru a deveni stăpâni și împilatorii noștri. Noi plătim salariile guvernanților, prin taxe și impozite, astfel că noi suntem patronii iar dâșii, angajații.

3) Eficiența activității guvernanților se măsoară în calitatea vieții noastre, în creșterea sau Scăderea nivelului de trai material și cultural. Dacă nivelul de trai scade continuu, înseamnă că guvernanții sunt necorespunzători și trebuie schimbați. Ei pot fi necorespunzători din mai multe cauze: incompetență, inactivitate, necinste, lașitate etc.

4) Nici o teorie politică, economică sau religioasă care justifică sărăcia și lipsa de respect pentru viață nu este adevărată și trebuie combătută prin toate mijloacele.

5) Nu ne naștem egal înzestrați din punct de vedere psihic și fizic, nu învățăm în mod egal, nu muncim și nu creăm în mod egal, nu suntem favorizați de noroc în mod egal etc. astfel ~~că e drept și moral să existe o~~

~~ierarchie economică bazată pe avere dobândită cinstit.~~ Milităm, însă, pentru condamnarea celor care și-au procurat ori își procură avere pe căi imorale sau ilegale.

6) Intr-o societatea omenească normală, majoritatea averii naționale se află în mâna majorității cetățenilor. Aceștia formează clasa medie și cuprinde circa 80-85% din populație. Polarizarea excesivă a bogăției naționale pune în pericol evoluția normală a vieții, mai ales dacă se face prin mijloace necinstite.

7) *Imensa avere a statului socialist, produsă prin munca noastră sau a părinților, trebuia și trebuie privatizată în interesul tuturor cetățenilor români, în mod echitabil, funcție de munca depusă la crearea ei.* Aceasta ar asigura un nivel de trai corespunzător majorității cetățenilor, le-ar asigura viața modernă. Din această cauză, milităm pentru reprivatizarea obiectivelor economice în favoarea celor care le-au construit, le-au întreținut, lucrează în ele sau vor lucra în ele în următorul deceniu, astfel: 50% din acțiuni să rămână în proprietatea națională, 15% să fie dată pensionarilor care au muncit în aceste obiective, funcție de poziția în schemă și numărul de ani muncii; 20% să fie repartizate celor care muncesc în prezent iar 15% să fie ținute în rezervă, pentru angajații din următorii 10 ani.

8) *PVR recunoaște că liberul întreprinzător este motorul dezvoltării social-economice, fapt pentru care propune măsuri de încurajare a acestuia prin: simplificarea procedurilor de autorizare, simplificarea sistemului fiscal, acordarea de facilități micilor întreprinzători, reprimarea abuzurilor funcționărești asupra acestora.* Toate acestea trebuie stipulate în *Legea liberilor întreprinzători români.*

Justiție și Ordine!

De la Dumnezeu ne vin viața, ordinea, justiția, siguranța, cunoașterea științifică, curajul, demnitatea, sănătatea, cinstea, prosperitatea, omenia... De la oamenii ani- malizați, răzvrățiți împotriva ordinii divine, ne vin haosul, nesiguranța, hoția, mita, traficul de influență și alte infracțiuni care afectează viața socială, producând sărăcie, nesiguranță, moarte. Partidul Vieții Românești este adeptul.

ordinii și al dictaturii Legii, sens în care propune următoarele măsuri:

1. Epurarea Justiției române de elementele corupte, formaliste, lipsite de interes pentru rezolvarea operativă a cauzelor penale, civile, economice etc. Restabilirea caracterului sacru și independent al Justiției, prin îndepărtarea funcționarilor aliniați politic și întărirea autorității judecătorilor. Conducerea organelor de Justiție va fi aleasă de Parlament, din rândul celor mai competenți, mai activi și mai cinstiți juriști, recomandați de organizațiile lor profesionale.

2. Simplificarea legislației române, printr-un efort de câțiva ani, încât să răspundă imperativelor de dreptate, operativitate și omenie cerute de cetățeni.

3. Epurarea organelor de control economic (poliție, vamă, fisc, gărzi financiare, etc.) de elemente corupte. Interesarea angajaților din aceste sisteme să lucreze corect, prin acordarea unor recompense pentru cazurile rezolvate.

4. Legiferarea dreptului funcționarilor inferiori din sistemele de ordine și control economic de a reclama traficul de influență ori alte infracțiuni practicate de șefi sau lideri politici, de orice nivel, în fața Justiției, Parlamentului și Președintelui Republicii.

5. Reintroducerea pedepsei cu moartea pentru săvârșirea de infracțiuni abominabile și foarte grave (pedofilie, incest, paricid, viol pederast, viol urmat de moartea victimei, uciderea unei fetei gravide, subminarea economiei naționale, trădarea, sabotajul, crime împotriva păcii

și omenirii etc.). ..

6. Ocrotirea judecătorilor, procurorilor, polițiștilor, jandarmilor, agenților fiscali și de control economic, precum și altor persoane care contribuie efectiv la apărarea legalității, printr-o lege specială. Legalizarea dreptului pentru procurori, prefecți, polițiști, jandarmi și alte forțe de ordine, de a folosi armamentul împotriva infractorilor violenți și înarmați. Greviștii și demonstrații de orice fel trebuie să se asigure că printre ei nu există astfel de infractori.

7. Distrugerea complexului psihic negativ, impus întregii națiuni, prin propaganda efectuată de infractori, potrivit căreia orice persoană care informează organele de ordine este „turnător”. Educarea populației, prin școală, mass media și alte mijloace, să ia atitudine împotriva infractorilor, prin informarea organelor de ordine, capturare etc.

8. Depolitizarea organelor de poliție și serviciilor secrete, prin îndepărtarea liderilor aliniați politic și promovarea celor mai buni profesioniști. Păstrarea acestor organe în sistemul militarizat central de apărare a patriei și națiunii.

9. Atragerea cetățenilor la activitatea de combatere a infracționalității, prin informarea organelor de ordine, participarea benevolă la patrule și razii, înființarea unor comisii cetățenești pentru prevenirea săvârșirii de infracțiuni și de control al elementelor predispuse la săvârșirea de fapte antisociale.

10. Curățarea localităților de boschetari, aurolaci, vagabonzi și cerșetori, de orice vârstă. Închiderea lor în instituții specializate: cămine, azile, școli de corecție, închisori etc.

11. Recompensarea morală și materială substanțială a persoanelor din aparatul de ordine și a cetățenilor care contribuie la prevenirea și combaterea infracțiunilor.

Atentat la viață

Sunteți pensionari, mai în vârstă sau mai tineri. Ați muncit pe brânci și ați construit România modernă, suferind privațiuni de care numai dumneavoastră știți. Ați ridicat fabrici, uzine, rafinării, blocuri de locuințe, spitale,

creșe, grădinițe, școli. Ați luminat mințile copiilor, în calitate de educatori, învățători, profesori. Ați produs și exportat în 125 de țări ale lumii, mărfuri românești de bună calitate, întărind economic țara și ridicând prestigiul ei peste hotare. Ați fost mândri de succesele elevilor și studenților educați de dumneavoastră, de fabricile și de produsele , *made in Romania*. V-ați făcut cinstit datoria față de națiunea română și de patria noastră. Aveați dreptul la o bătrânețe liniștită, lipsită de griji.

V-ați planificat retragerea la pensie din timp, punând ‘ deoparte bănuț cu bănuț, la CEC. Erați siguri că nimic nu va afecta economiile dumneavoastră, deoarece sistemul financiar-bancar românesc era sigur, stabil, fără oscilații periculoase. La 12 lei dolarul american, vă simțeți cineva, dacă aveți în CEC 50-60 de mii de lei. Pe lângă pensie, aveți o dobândă, niște gratuități sigure, o siguranță socială pe care puteați conta, în ciuda lipsurilor din perioada ' dictaturii. în zeci de ani de „reformă”, „tranzitie” și haos, ați pierdut tot, inclusiv visele și credințele pe care credeți că nu vi le va putea fura nimeni.

Vă văd în fiecare zi, umblând cu' sacoșele goale prin piețe, în căutarea a ceva mai ieftin, cu care să supraviețuiți. De liniștea și pacea visată, nici vorbă. Pensia voastră lunară & mai mică decât consumația de-o seară, la un bar a unui bișnițar. E mai mică decât câștigul de-o oră a unei prostituate de lux. Bișnițarul și prostituata n-au clădit fabrici, n-au luminat minți de copii, n-au produs și n-au exportat mărfuri românești în zeci de țări ale lumii. Ei nici nu știu că sunt români. Sunt privilegiații „noii ordini”, în care infractorii din „lumea bună” își dau mâna cu lumea , interlopă. *Aceștia sunt stăpânii națiunii române din epoca de tranziție:* politicianul corupt, incompetent sau inactiv, funcționarul mituit, curva, bișnițarul, colaboraționistul și

mercenarul mafiei economice.

Dragi pensionari, sunteți mai mulți decât ar fi normal într-o societate bine organizată, astfel că vă pândește pericolul să ajungeți în blocaj de plata pensiilor. Vă este frică de aceasta, tremurați pentru amărâta de pensie. Vi se taie mereu din drepturile de medicamente, din puterea de cumpărare, din posibilitățile unui trai omenesc. Întreținerea crește, plata telefonului vă sperie, toate cheltuielile vă dau fiori. Nici nu îndrăzniți să ieșiți din case, de frică că va trebui să cheltuiți câțiva lei. Nu vă revoltați niciodată pentru tratamentul neomenos la care v-au supus guvernării, deoarece nu mai aveți credința că situația economico-socială se poate schimba în bine. *Vă este și rușine de ce ați fost și ce ați ajuns.* Vă este rușine că v-ați lăsat mințiți de animalele politico-economice, că v-ați lăsat furați de tot soiul de escroci băștinași sau străini, la jocuri piramidale, fonduri, bănci populare, caritasuri etc...

Sunteți conștiincioși și votați mereu. La fel de prost, însă. Bătrânețea dumneavoastră nu e o garanție a gândirii logice, pragmatice, realiste, ci, în prea mult e cazuri, a naivității, credulității și

prejudecăților lipsite de temei real. *Dumneavoastră ați sprijinit, prin vot masiv, mafiele politico-economice care sugrumă națiunea română: FSN (PDSR, PD, ApR, PNR etc.), U.D.M.R. și CDR (PNTCD, PNL, PAC, UFD etc.). Majoritatea covârșitoare a pensionarilor au sprijinit prin vot chiar pe cei care atentează la viața lor și la viața întregii națiuni, pe cei care ne-au scăzut continuu nivelul de trai, pe cei care au distrus ceea ce ați construit dumneavoastră, inclusiv prestigiul de națiune liberă, creatoare și exportatoare de valori. Au făcut-o din naivitate sau din patimi iraționale, din dorința secretă de întoarcere în trecut. Unii dintre dumneavoastră ați cerut moartea mea și a altor luptători din sectorul informativ, făcând jocurile dușmanilor. I-am iertat. Să vedem dacă îi, iartă și Dumnezeu.*

Vă place unde ați ajuns? Vă îndopați cu emisiuni televizate proaste, violente și pornografice. Vă rugați în biserici și mănăstiri dar rugile dumneavoastră n-ajung la Dumnezeu. În zece ani, leul românesc a scăzut de aproape 2000 de ori, nivelul de trai a scăzut de circa 3 ori, speranța de viață a scăzut cu mai mult de zece ani, mortalitatea a crescut îngrozitor iar natalitatea a scăzut. *Unde e viitorul națiunii noastre, bătrânilor înțelepți?* Lipsa de medicamente și alimente vă seceră pe capete iar dumneavoastră continuați să credeți în povești. Nu mai aveți curajul să ieșiți pe stradă, căci s-au ridicat bande de tineri care vă jefuiesc ziua în amiaza mare. Nu vă mai respectă tinerii, căci nu are cine să-i învețe respectul pentru părul alb și vârsta înaintată; Dezordinea socială vă ucide rapid și sigur.

Ați mers ca turma pe drumul trasat de mafia economică internațională, prin cele trei grupări politice principale, menționate anterior, lăsându-vă amăgiți de jocurile lor politice, prezentate prin televiziune și presă, crezându-le teoriile și minciunile. *Pe drumul trasat de social-demo- crație, creștin-democrația și UDMR nu e nici liniște, nici siguranță economică, nici prosperitate. E numai sărăcie, umilință și moarte.* Doamnelor și domnilor pensionari, e timpul să vă treziți din poziția de cobai, să refuzați acțiunea de spălare a creierelor prin mass media, să deveniți înțelepții bătrâni de care vorbesc tradițiile românești. Noi ne-am făcut datoria: v-am avertizat, ne-am organizat într-un partid pentru a apăra viața omenească, inclusiv viața dumneavoastră. Nu ne pasă dacă vom muri în această confruntare. Viața românească merită o luptă. Și-o moarte, dacă va fi nevoie.

Nu mai e loc în paradis

În urmă cu numai zece ani, ne mândream că eram o populație cultă, pregătită pentru creație de bunuri materiale și valori culturale, pentru producție și export. Aveam

968.0 absolvenți de instituții de învățământ superior,

374.0 de absolvenți de școli postliceale, 2.462.000 de absolvenți de liceu de specialitate, 1.006.000 de absolvenți de licee teoretice, 2.650.000 de muncitori, absolvenți de școli profesionale și de ucenici. Aveam cel mai mare număr de medici și farmaciști pe cap de locuitor din zonă (un medic sau un farmacist la 300 de locuitori). *Aproape 6 milioane de persoane erau pregătite să lucreze în industrie sau lucraseră în acest sector foarte rentabil al economiei naționale.* O armată de ingineri, subingineri, tehnicieni, maiștri și muncitori trebăluiau harnici ca furnicile în mii de fabrici, uzine, rafinării, combinate, mine sau pe șantierele din țară și străinătate. *Munceau mult și erau plătiți modest, deoarece partea cea mai importantă a muncii lor era însușită de stat și folosită la noi investiții în industrie, agricultură, învățământ, sănătate, apărare etc.* În fiecare uzină, fabrică, fermă, combinat, spital, bloc de locuințe, casă de cultură, școală etc., ridicată în perioada socialistă sunt banii românilor care au muncit în sectorul productiv. *În mod normal, ei sunt proprietarii obiectivelor economice, sociale și culturale ridicate prin truda lor.* Unde or fi acum

proprietarii și ce-or fi făcând?

Proprietatea clasei muncitoare și a inteligenței tehnice a fost jefuită în cea mai mare parte, fără ca proprietarii să miște un deget în apărarea ei. Unii proprietari au ajuns mai rău decât proletarii, căci nu-și pot vinde măcar forța de muncă, cum suna teoria marxistă. Cât despre raiul promis de ideologia socialistă și de liderii „revoluției”¹¹ din

decembrie, 1989, nici pomeneală, Nu-mai .© loc-în paradis pentru clasa productivă. E plin paradisul de mafioți de tranziție, de curve, bișnițari și funcționari corupți. Unde să mai încapă inginerul, subinginerul, maistrul, muncitorul? Au ajuns niște amărâți de buticari sau taximetriști, pentru a supraviețui într-un haos pe care nu-l înțeleg

dar nici nu-l refuză. Cei care au rămas în industrie, la stat sau la patron, tremură la gândul șomerizării, al scăderii continue a nivelului de trai. Se revoltă spontan, când nu mai pot răbda, se îmbrâncesc cu niște scutieri nevinovați, blochează câte

o șosea și... cam atât. Rând pe rând, sunt șomerizați sau păcăliți cu salarii compensatorii.

Liderii de sindicat le spun povești și fac spectacole cu guvernării. Unii lideri de sindicat trăiesc mai bine decât liberii întreprinzători muncitori și serioși, nu-și pun problema rezolvării efective a necazurilor membrilor care i-au * ridicat în funcții, ci a folosirii cât mai cu folos a fondurilor, dotărilor și activităților specifice acestei profesii. Asta, când nu fac înțelegeri cu partidele politice, când nu joacă pe o mână sau pe alta, în scop de a-și asigura avantaje personale. *Ce s-a ales din clasa muncitoare, din imensa armată producătoare și exportatoare de valori?*

În cete mai multe cazuri, solidaritatea muncitorească a fost o vorbă goală. Cei ocoliți de șomerizare au privit alături când colegi de-ai lor plecau din fabrici cu capul în jos, cu ochii în lacrimi și cu mintea vuind de o singură întrebare: *Cu ce-mi voi întreține familia?* Minerii și ceferiștii s-au ținut mai dârji dar ce folos? Au fost dezbinați prin „reformă”, prin împărțirea în compartimente cu salarii diferite, astfel că s-au certat între ei. *Divide et impera !* *Ma-fioții internaționali voiau să elimine națiunea română din competiția economică și au făcut-o în mare parte.* Au determinat marionetele lor să instige populația românească la

nemuncă, prin' plata sâlbârlbi* compensatorii și aceștia au executat ordinul ca orbeții, fără a-și pune problema din ce va trăi o națiune de 23 de milioane de suflete care nu mai muncește, nu mai produce, nu mai exportă, nu mai consumă mărfuri românești. Încotro, clasă productivă? Se mai poate trăi din expediente? Nu se mai poate. A înțărcat bălaia.

Unde e mintea clasei producătoare? În sticla de bere ieftină, în urletele de la meciurile de fotbal, în bârfele politice fără sens, în emisiunile televizate nocive (porno, violente etc.), în speranța fără

bază de la caritasuri, feneiuri, bingo ori alte asemenea „inginerii” financiare? Să spunem că o parte dintre producători s-au pensionat, pentru a muri neștiuți de nimeni, datorită lipsei de hrană adecvată și medicamente. Au rămas însă buni de muncă aproape 4 milioane de producători și alături de ei s-au ridicat alții, în goană după un loc de muncă. *Ce facem, clasă productivă?* Expediente nu mai țin, buticurile dau faliment unul după altul, foamea strânge de gât. *Viața omenească se câștigă prin luptă, clasă productivă!* Viitorul normal al copiilor dumneavoastră se câștigă prin luptă politică. Nu mai credeți că se poate face nimic? Dar cum au crezut cei care au muncit, în perioada 1944-1964, cu mămăligă și marmeladă? Se poate! Fiecare om e capabil de eforturi și performanțe mult mai mari decât cele obișnuite. *Ce s-a distrus în zece ani se poate reface în cinci ani!*

Scuturați neîncrederea, nepăsarea, ușurința, lenevia și veniți să ne făurim o societate omenească normală, în care viața să fie sigură și demnă de a fi trăită! Nu așteptați să vă rezolve alții problemele, căci nimeni nu e dispus să vă¹ ofere o viață mai bună, dacă n-o cereți pe cale politică, dacă n-o impuneți prin vot! În paradis nu mai e loc și nici nu cred că vă interesează tipul de „paradis” creat în

România. Veniți la viața normală, sănătoasă, - demnă, prosperă! Veniți să ne-o câștigăm prin lupta politică! Priviți prin suflete și vedeți ce vise moarte mai aveți pe acolo! De când n-ați făcut un concediu la munte sau la mare? Ce se va întâmpla cu dumneavoastră după pensionare?

Femeia română

Femeia română a fost divinizată în poezii și cântece dar, înjurată și tratată ca sclavă, în realitate. N-a fost niciodată, considerată egala bărbatului, deși toți bărbații s-au născut din femei. N-a fost niciodată recunoscută „cruce întreagă”^{1*}, în baza părerii primitive și blasfemice, potrivit căreia Dumnezeu ar fi bărbat. Dumnezeu nu e bărbat, nici femeie, e Conștiință, Inteligență, Voință, Putere ... invizibilă. Poate! că din cauza acestei păreri primitive, unii bărbați se poartă; cu femeile ca zii, uitând că femeile i-au purtat în trupurile lor, i-au născut în dureri, i-au legănat și i-au spălat, i-au hrănit și i-au învățat limba română.

Teoretic, femeile sunt egale în drepturi cu bărbații în orice domeniu

al vieții politice, sociale, economice etc. Practic, discriminările anterioare își spun cuvântul, prin tradiții și obiceiuri, prin educație proastă. Femeile nu dețin nici măcar 10% din mandatele parlamentare, deși formează mai mult de jumătate din populația țării. Situația este la aceeași pentru primari, consilieri, prefecți etc., în ciuda; faptului că, odată cu libera inițiativă, multe femei au j demonstrat că pot depăși destui bărbați, nu numai prin intuiție dar și prin curaj, dârzenie^ voință, inteligență, spirit pragmatic. ~~Partidul Vieții Românești e primul partid normal din această țară și prin faptul că aproape jumătate din membrii săi sunt fete și femei,~~ de toate profesiile, începând de la casnică și până la doctor în științe. Femeile nu s-au înscris în PVR din cauze oculte, misterioase, ci datorită faptului că s-au lovit primele de scăderea bugetului familial, au descoperit primele că banii de casă nu mai ajung, au înțeles primele că promisiunile deșarte nu pot înlocui un program realist, justițiar, pragmatic.

Avem încredere în femeile române. Stimate doamne si domnișoare, vă așteptăm în P.V.R.!

Țărani moderni

Partidul Vieții Românești vizează ridicarea nivelului de trai al țăranimii prin măsuri statale și obștești, după cum urmează:

- 1. Limitarea la maxim a importărilor de produse agro-zootehnice străine.*
- 2. Împroprietărea țăranilor fără pământ cu 1-5 hectare, din fondurile privatizate ilegal (IAS, CAP), din terenurile necultivate mai mult de doi ani de proprietari din orașe ori din străinătate, din terenurile excedentare ale cultelor religioase.*
- 3. Obligarea legală a Băncii Agricole să sprijine țăranii prin împrumuturi garantate cu locuințe și terenuri agricole.*
- 4. mSințarea centrelor de achiziții cereale, legume, fructe, animale, alte produse țărănești, cel puțin câte unul la Secare 3-4 comune.*
- 5. înzestrarea gratuită a comunelor cu mijloace tehnice de lucru (tractoare, semănători etc.) de producție românească livrate prin Ministerul Agriculturii. Modul de folosire a acestor mijloace tehnice va fi stabilit prin lege.*
- 6. Treccarea în proprietatea comunală a sistemelor de irigații.*
- 7. Refacerea fabricilor de prelucrarea fructelor, legumelor, zarzavaturilor;*

cărnii și altor produse ale gospodăriilor țărănești, acolo unde au fost și construirea unor noi, în localitățile în care se va cere acest lucru.

8. *Refacerea și dezvoltarea centrelor de producere și vânzare a semințelor, materialului săditor, puietilor, animalelor de prăsilă etc.*

9. *Înființarea sistemului de pensii țărănești.*

10. *Organizarea sistemului național de asigurare a culturilor agricole și șeptelului împotriva calamităților (secete, inundații, epidemii, etc.).* ^

11. *Introducerea la sate a unor plante și animale noi, mai rentabile.*

12. *Asigurarea fiecărei comune cu facilitățile unui trai modern: creșă, grădiniță, spital (dispensar plus casă de nașteri), etc.*

13. *Refacerea atelierelor de artizanat, mică industrie și altor obiective economice prin care țăranii câștigă un plus de bani.*

Apărarea Națională

Partidul Vieții Românești militează pentru întărirea sistemului național de apărare a națiunii și patriei, sens în care propune următoarele măsuri:

1. Crearea prin lege a sistemului unic de apărare națională, care să înglobeze Armata, Serviciile Secrete, Poliția, Jandarmeria, Justiția Militară, Pompierii, Apărarea Civilă și alte organisme. Între acestea, trebuie stabilit un sistem de colaborare perfectă, pentru timp de pace și de război.

2. Depolitizarea completă a organelor de apărare, prin îndepărtarea liderilor aliniați politic și promovarea celor mai buni profesioniști.

3. Crearea de urgență, în cadrul Armatei, a unităților

speciale de comando, diversiune, anti-teroare, luptă de gherilă și psihologică, în scop de a ne asigura împotriva unui eventual agresor mai numeros și mai bine înzestrat tehnic.

4. Revitalizarea industriei naționale de apărare, concomitent cu limitarea până la lichidare a importurilor din acest domeniu.

5. Eliminarea din Armată a structurilor și sistemelor . ilogice, neconforme cu tradițiile românești, introduse prin „reforma”⁴¹ dictată de NATO. Păstrarea serviciului militar obligatoriu. Refacerea sistemului național de pregătire *benevolă* a civililor pentru apărarea națiunii și patriei (gărzi patriotice, gărzi de tineret).

6. Crearea legală, prin tratate negociate de Guvern și Parlament, a unui sistem de alianțe defensive, cu țările vecine și alte țări europene. În primul rând, aderarea României la U.E. și integrarea unor efective ale Armatei în Forța Europeană de Reacție Rapidă. Renunțarea la Parteneriatul pentru pace și NATO, deoarece nu ne garantează securitatea națională împotriva unei eventuale agresiuni rusești, ne' impun condiții economice împovărătoare și condiții politice inacceptabile.

7. Legiferarea ~~interdicției~~ de a participa sau de a sprijini agresiuni de orice tip, organizate de orice țară sau alianță militară împotriva unor națiuni pașnice, din Europa ori de pe alte continente. Națiunea noastră a înregistrat mari pierderi materiale și morale din cauza încălcării acestei interdicții.

8. Îndepărtarea cadrelor corupte, incompetente, abuzive sau inactive din sistemul național de apărare. Întărirea ordinii și disciplinei militare. Ridicarea prestigiului cadrelor militare prin pregătirea superioară (inclusiv în

1 instituții civile), prin venituri bănești corespunzătoare,

priorități la obținerea de locuințe și prin educarea opiniei publice să recunoască necesitatea recompensării privațiunilor și riscurilor acestor profesioniști. ~~Aanata trebuie să devină o școală de pregătire moral-
cetățenească și spiritul.~~

Maxim de avantaje!

PVR consideră că relațiile externe ale României trebuie organizate în așa fel, încât să obținem maxim de avantaje economice, militare, informative, cultural-științifice, po- litico-diplomatice. Atitudinea

greșită a liderilor post-de- cembriști, de a lucra în paguba națiunii române, datorită incompetenței, corupției sau iresponsabilității, trebuie sancționată prin vot. *Prioritățile în relațiile externe ale României sunt următoarele:*

1. ***Refacerea relațiilor economice avantajoase românilor*** cu toate țările posibile, indiferent de sistemul politic sau : religios al acestora. Când e vorba de un interes economic, politica și religia trebuie să tacă, deoarece oamenii trăiesc din produsele economiei.

2. *Integrarea economică corectă în Uniunea Europeană, cu excluderea dictatelor economice nefavorabile națiunii noastre și a recomandărilor politico-juridico-morale neacceptate de populația românească*, cum ar fi: legalizarea homosexualității, exagerarea rolului minorităților etnice și religioase, impunerea unor politici penale neadecvate etc. Uniunea Europeană trebuie să devină o mare patrie a națiunilor europene, din Anglia și până-n Rusia, să detensioneze relațiile dintre Est și Vest, să prevină apariția focarelor de neliniște și război pe continentul nostru, să rezolve pașnic toate diferendele dintre națiunile componente, să determine ridicarea continuă a gradului de civilizație și bunăstare a tuturor națiunilor. În acest scop, în primă urgență, *Consiliul Europei trebuie epurat de persoanele corupte sau agente ale oculte finanțare mondialiste. El trebuie organizat pe principii democratice*, proporțional cu numărul de locuitori al fiecărei națiuni, încât să funcționeze ca un Guvern al Statelor Unite Europene. Nu dorim să intrăm la stăpân, ci să ne unim cu frații europeni de același sânge și interese cu noi. Nu putem accepta compromisuri morale și dezavantaje economice pentru națiunea noastră doar de dragul integrării. Dacă UE nu se democratizează și nu cuprinde toate națiunile europene, nu scăpăm de frica de război și de sărăcie.

3. *kăcirea relațiilor diplomatice cu țările și organizațiile mondiale care ne-au lovit constant, în plan economic, științific, moral, politic (F.M.I., Ungaria etc.). Liderii acestor organizații și țări trebuie să înțeleagă că suntem o națiune demnă, suverană și unitară, nu o turmă de primitivi pe care o pot lovi și manipula cum vor.*

4. *Restructurarea și perfecționarea activității reprezentanțelor diplomatice române din toate țările, încât să asigure dezvoltarea celor*

mai favorabile relații posibile pe plan economic, științific, militar, politic. Eliminarea clienților politici din diplomație, promovarea profesioniștilor de valoare.

5. încheierea unor tratate și contracte politico-econ- mice, științifice și militare pe lungă durată, care să permită planificarea evoluției vieții românești pe decenii în viitor.

Fără bau-bau!

Copiii români sunt speriați cu bau-bau, zmei și cotoaroaște, românii maturi sunt înfricoșați sistematic, de către guvernanți iresponsabili, cu FMI, UE, CE, NATO,

Rusia etc. Păcăleala ține în toate cazurile, astfel că românii se supun manipulatorilor și sunt jefuiți fără milă. FMI a impus, prin planul de „reformă”, distrugerea sistemelor informativ, financiar-bancar și industrial din România, a determinat națiunea română să plătească în fiecare an câteva miliarde de dolari (dobânzi și venituri repatriate de firme străine, mafioți etc.), „chiorând” guvernanții și populația cu trafice nesfârșite și împrumuturi derizorii. Renunțarea la relațiile cu acest organism al oculte financiare nu ne-ar afecta în nici un fel dar ne-ar aduce mari avantaje economice.

Unitatea europeană, din Anglia și până în Rusia, este visul sentimental și pragmatic al străbunilor și al nostru. Suntem frați de sânge arian, avem interes să ne apărăm în, comun pacea pe continent, să ne dezvoltăm în comun tehnica, știința și economiile, devenind cea mai mare putere a lumii modeme. Din nefericire, oculta financiară mondială a pătruns cu agenți în Consiliul Europei, încercând să deturneze visul nostru, să mențină dezbinarea între Est și Vest, să concentreze atenția populațiilor europene către probleme minore (minorități, homosexuali etc.), să prevină unificarea reală a arienilor, eveniment care i-ar exclude din poziția de lideri ai procesului de mondializare. Acțiunea lor, inițial, plină de succes pentru ei și păgubitoare pentru europeni, a fost frânată și, foarte probabil, va fi distrusă complet. Marile națiuni ariene, Anglia, Germania, Rusia și Franța, trebuie să-și asume sarcina de lideri ai unificării reale și corecte a întregii Europe, cu excluderea dictatului oculte financiare. Consiliul Europei Unite va fi un organ democratic,

~~format din delegați ai tuturor națiunilor europene, proporțional cu mărimea populației și se va ocupa de probleme esențiale ale victii:~~
armonizarea legislațiilor; dezvoltarea și integrarea economiilor naționale; distrugerea mafii politico-economice; asigurarea păcii pe continent; garantarea în fapt a drepturilor și libertăților cetățenilor europeni.

Prezentul Consiliu nu trebuie să ne îngrijoreze sau să ne sperie. Așa cum s-a văzut din scandalurile de presă, cuprinde funcționari corupți, mituiți să se ocupe de probleme neesențiale, să deturneze atenția opiniei publice europene de la unitatea reală, către probleme minore sau de-a dreptul imorale. Recomandările acestui CE nu sunt obligatorii, căci CE nu este Dumnezeu, nu reprezintă voința lui Dumnezeu, nici voința reală a europenilor, ci interese imorale ale oculte financiare. Nerespectarea lor nu ne poate aduce nici un prejudiciu moral sau material, căci viitorul va mătura această adunătură de agenți ai oculte și va instaura un organism al voinței europene.

Good bye, NATO!

~~Partidul Victii Românești~~ a fost singurul partid românesc care, prin Programul lansat în 1997, s-a opus integrării României în NATO, demonstrând că toate cheltuielile făcute în acest scop, reducerea Armatei române și a industriei noastre de apărare, importul de armament și tehnică de luptă precum și politica slugarnică față de NATO aduc prejudicii morale și materiale poporului român și nu-i oferă nici o siguranță împotriva unei posibile agresiuni rusești, singura de natură a ne îngrijora. În schimb, PVR a propus instituirea unei Forțe Europene de menținere a păcii, ca organ militar al Uniunii Europene, la care să participe și România sau obținerea pentru România a statului de țară cu neutralitate perpetuă, statut garantat de marile puteri ale lumii și ONU. Previziunile noastre politico-militare și economice s-au confirmat. Cheltuielile de integrare, „reforma”¹¹ Armatei, reducerea drastică a industriei naționale de apărare, participarea la embargoul iugoslav, sprijinirea agresiunii NATO împotriva Iugoslaviei și atitudinea servilă față de conducerea NATO ne-au produs mari pagube materiale și morale dar n-au adus nici un plus de siguranță militar-informativă. În primăvara acestui an, Uniunea Europeană a anunțat formarea Forței Europene de intervenție rapidă, formată din 60.000 luptători, confirmând prognoza noastră. Europa Unită, din Anglia și pâfiă în Rusia, înseamnă putere

economică, științifică și militară de care vom beneficia și noi, românii. Nu înțelegem de ce oficialii români mai cheltuie fonduri pentru integrarea în NATO, când acest organ de impunere a intereselor oculte financiare este dezavuat deja de către mulți politicieni vest-europeni.

Nu-1 copiem pe Puțin

Mai mulți cetățeni ne-au întrebat dacă între Președintele Rusiei, Vladimir Puțin și Președintele P.V.R., Pavel Coruț există vreo legătură, deoarece multe din măsurile politico- economice, sociale, militare și informative planificate sau aplicate de cei doi sunt similare. Răspundem foarte clar: NU. Faptul că unele măsuri din Programul PVR, lansat în 1997, când Puțin era încă necunoscut, sunt identice cu cele aplicate în Rusia se explică prin bun simț politic, demnitate națională, pragmatism economic, interes pentru viața cetățeanului de rând. Aceste măsuri vizează: întărirea ordinii statale; ridicarea gradului de siguranță economică a cetățenilor; stârpirea mafioților din conducerea țării; confiscarea averilor de mari dimensiuni, dobândite ilegal; reluarea în forță a producției și exporturilor de bunuri și servicii; adoptarea unei atitudini demne în relații cu NATO, UE și FMI (organ al oculte financiare, prin care s-au falimentat o parte a economiilor naționale din Europa

de est); reducerea șomajului și creșterea nivelului de trai al oamenilor muncii. Nu-1 copiem pe Puțin. Așteptăm ca românii să ne sprijine politic pentru a aplica măsuri de însănătoșire a vieții economice, sociale și politice a națiunii noastre, planificate în Programul P.V.R., încă din 1997.

Servili, imorali si lasi

' » >

Partidul Vieții Românești protestează vehement împotriva parlamentarilor români care au votat legalizarea practicilor homosexuale și recomandă populației să sancționeze prin vot această atitudine servilă, imorală și lașă.

Recomandarea Consiliului Europei nu constituie o scuză, deoarece acest organism nu e Dumnezeu, nu reprezintă voința lui

Dumnezeu, nici voința europeană, ci interesele oculte financiare care acționează cu diabolică stă- , ruină pentru a distruge sufletele curate, morale și drepte ale populațiilor ariene. Nici apelarea la drepturile omului nu e o scuză, căci ființa lipsită de conștiință, voință și morală nu e om, ci animal.

PVR cheamă la luptă împotriva degradării morale a națiunii noastre toate persoanele morale și responsabile, indiferent de origine etnică, apartenență religioasă, stare materială sau poziție socială. Să eliminăm din viața publică politicienii servili, imorali, lași, corupți, incompetenți! Să ridicăm în conducerea țării oamenii competenți, corecți, demni, morali, justițieri! Să punem stăvilă imoralității, s-o îngădăm prin legi aspre, s-o lichidăm în următorii ani!

Sănătate si avere!

Noi. membrii PVR, suntem realiști și pragmatici. Știm că noțiunile patrie și națiune spun foarte puține omului sărac, incult, lovit de nedreptăți, disperat. La fel de puțin îi spune cuvântul Dumnezeu, dacă omul e lovit mereu de

injustiție, sărăcie, ghinioane. De regulă, dacă mai păstrează o fărâmă de credință în el, omul se întreabă ce păcate plătește. Dacă a pierdut orice încredere în Divinitate, Omul se va revolta împotriva realității nedrepte, va deveni un infractor sau un rebel. *Din aceste cauze, PVR acționează sistematic pentru a pune de acord regulile de morală și - drept cu realitatea socio-economică în care trăim.*

În țările bogate, se vorbește mai puțin de dragostea de națiune (naționalism) și de patrie (patriotism) dar cetățenii sunt mai profund legați de meleagurile natale și de neamul lor. Explicația? *Educația naționalist-patriotică se greșează pe o realitate plăcută cetățeanului, caracterizată prin bunăstare materială, siguranță economică, relații sociale juste, muncă și viață tihnită.* Normal că un asemenea cetățean va pune oricând mâna pe armă să-și apere acest stil de viață, împotriva oricui ar atenta la el. Exemplul elvețienilor, poporul cu cel mai înalt nivel de trai din lume, este edificator.

Omul modern nu poate fi înflăcărat numai cu vorbe, el vrea și

fapte, vrea realități plăcute. Idealiști profund devotați națiunii și patriei, fără vreun interes cât de mic, sunt puțini. Acesta este adevărul psiho-socio-economic de la care trebuie să pornim în reconstruirea României moderne. Trebuie să dăm majorității cetățenilor avantajele unui trai modern și îndestulat: serviciu bine plătit, locuință corespunzătoare, siguranța economică și a vieții, justiție socială. Când vom asigura acestea, nu ne vom mai plânge că ne fug creierele, că oamenii nu mai reacționează corespunzător la înalte valori și idealuri (națiune-naționalism, patrie-patriotism), că cetățenii sunt dezangajați, muncesc puțin și de mântuială etc... într-o societate modernă și prosperă, cu morala și dreptul bine înrădăcinate, Dumnezeu se face simțit în viața fiecăruia, căci asta

așteaptă oamenii de la Divinitate - o viață mai bună, mai sigură, mai demnă de a fi trăită. Cu alte cuvinte, așteaptă proba sigură că Dumnezeu există și le ocrotește viețile. ~~Sihitate și avere!~~ e urarea pe care PVR o adresează tuturor românilor cinstiți.

Apără-ți interesele!

Prietene necunoscut, dacă ești dezamăgit și nu crezi în nimeni, citește! Dacă nu ești dezamăgit și încă mai crezi în ceva, citește! S-ar putea ca mâine să fii și tu dezamăgit și disperat. Timp -de șase ani, am crezut în promisiunile oamenilor politici și am votat. Când am văzut că mă mint, mă înșală și acționează împotriva intereselor mele și ale națiunii, n-am mai votat. Lipsa votului meu n-a contat: s- au ales între, ei, cu ajutorul clientelei politice și al multîmilor prostite prin mass media, astfel că au continuat jaful. Atunci am înțeles că am greșit. Dezangajarea și absenteismul politic nu sunt soluții. *Suntem oameni, avem obligația de a ne apăra viața și interesele prin luptă.*

Așa a apărut Partidul Vieții Românești, ca o reacție a dezamăgiților care nu mai vor să se lase mințiți și jefuiți. Putem să ne apărăm interesele prin vot, cu condiția să fim mulți, bine organizați, disciplinați, încrezători în Dumnezeu, în forțele proprii și-n oamenii cinstiți. Nu dispunem de televiziune, radio și ziare, cum au partide îmbogățite din munca noastră? Nici o problemă! Lucrăm de la om la om, cu o simplă revistă sau cu un material xeroxat. Știm că suntem mai puternici decât vinovații de dezastru, deoarece Programul nostru reprezintă dorințele majorității cetățenilor români. Ne facem cunoscuți din om în om și tot

vom învinge! *Ne poți ajuta, prietene necunoscut!* Poți adera la PVR, poți susține lista de semnături pentru Președinție, poți renunța la absenteism, poți vota în favoarea noastră. Poți, multe, prietene! *Gândește logic și acționează!* Nu sta cu mâinile în sân, așteptând minuni! Nu spune că nu se mai poate face nimic! *Apără-ți interesele de om, începând cu cele economice!* Dacă n-ai încredere în noi, ai încredere în Dumnezeu și în tine! *Apără-ți interesele! Gândește și acționează cum crezi că e mai bine!*

De ce candidez?

Majoritatea candidaților la Președinție au în spate partide mari și bogate, dispuse să arunce în campanie

C[^]at[?]V[^] S^Ute m[^]ar^de de lei pentru fiecare. Au relații în străinătate, care îi susțin, în speranța recompensei, în caz de victorie. Au aparate de partid cu mii de mercenari și clienți politici. Au mase electorale stabile, formate din clienți interesați finaocjar șj=pgf[^]o[^]nțe (îndoctrinatei Au de partea lor mass-media și instituții de sondare (manipulare) a opiniei publice. Au afișe, pliante, panouri publicitare și multe altele. În spatele meu se află un partid tânăr, format din circa 50.000 de oameni inimoși, care cred în realismul Programului PVR. Deasupra mea se află numai Dumnezeu. De ce candidez?

1. *Candidez pentru a demonstra în fața națiunii române cine sunt vinovații de dezastrul economic în care se zbate.* Candidatul la Președinție are dreptul la un spațiu gratuit la televiziunea națională. Sper să nu-l anuleze.

2. *Candidez pentru a prezenta întregi națiuni Programul P. V.R., un program concret, realist și pragmatic de ieșire din criza economică, de impunere a ordinii sociale, de recâștigare a, prestigiului național, de distrugere a grupărilor mafiote și de salvare a democrației.* Chiar dacă nu vom fi votați la fel de mult ca grupările și persoanele vinovate de dezastrul național, noi, membrii PVR, vom avea conștiința împăcată: nimeni nu va putea spune că nu

ne-a cunoscut Programul, nimeni nu ne va putea acuza că n-am ieșit la luptă, așa cum am promis.

3. *Candidez pentru a avertiza vinovații de dezastru că nu suntem*

mulțumiți, că avem pretenția normală de a trăi omeneste, că ne-am organizat și luptăm pentru viața demnă a fiecărui cetățean român. Că, în ciuda măsurilor luate pe plan legislativ și administrativ împotriva partidelor noi, cinstite și justițiare, nu vom dispărea, ci vom lupta până la victorie. Oricine crede și simte ca noi să se sprijine, să se înscrie în PVR, să ne susțină prin propagandă și prin vot! Să le arătăm vinovaților că nu suntem un popor de masochiști și troglodiți, ci o națiune modernă și cultă!

4. Candidez pentru a semăna speranță, încredere și curaj în inimile celor disperați. Se poate trăi bine în această țară, oameni buni! Avem bogății imense dar ne conduc persoane lipsite de simț gospodăresc, lipsită de cinste și orientare politică, lipsite de spirit de organizare și justiție.

5. Candidez pentru a distruge măsurile de manipulare politică prin mass-media (mai ales, prin televiziune), pentru a vă arăta vinovații așa cum sunt: inferiori, mici la suflet, fricoși, incompetenți, jalnice marionete ale oculte financiare.

6. Candidez pentru a vă aminti că trebuie să gândiți logic și pragmatic, să vă apărați interesele.

1. Candidez pentru a forța candidații susținuți de partide mari și de grupări financiare bogate să preia din Programul nostru un minim de măsuri pentru apărarea vieții și ridicarea nivelului de trai al populației. Le vor prelua cu siguranță, deoarece se tem că, în caz contrar, dumneavoastră veți vota cu PVR. Care sunt legile și măsurile de primă urgență?

a) Legea privind obligațiile guvernanților de a asigura creșterea continuă a nivelului de trai al cetățenilor (conform art. 43 - Constituție).

b) Legea apărării nivelului de civilizație al populației, prin înființarea Ministerului Serviciilor Publice de Strictă Necesitate (vezi articolul *Siguranța economică!*)

c) Legea pentru stârpirea corupției politico-economice și confiscarea marilor averi dobândite ilegal în perioada de tranziție.

d) Legea pentru anularea privatizărilor ilegale și privatizarea legală

a obiectivelor economice construite în perioada socialistă. Acestea trebuie evaluate în acțiuni, din care 50% să rămână în proprietate națională iar 50% să fie repartizate echitabil între: pensionarii care au lucrat în aceste obiective, funcție de numărul de ani și de munca prestată; persoanele care lucrează în prezent în aceste obiective, în funcție de vechimea în muncă și poziția ierarhică: *rezerva de cel puțin 1,5%* pentru tinerii care vor veni să lucreze în aceste obiective în următorii 10 ani.

8. *Candidez în semn de protest împotriva destrămării serviciilor secrete naționale, destrămarea urmată de distrugerea sistemului financiar-bancar, jefuirea populației de către escroci (prin caritasuri, FNI, alte asemenea metode), dezmembrarea sistemului economic productiv, din care trăia națiunea română. ~~În conformitate cu legile române, am dreptul să candidez la orice funcție în stat, sub condiția de a declara că am lucrat în Direcția de contrainformații militare din Departamentul Securității Statului Român.~~ N-am ascuns niciodată acest lucru, ci, din contra, am apărut Securitatea prin cărți, emisiuni la radio și televiziune, articole; în presa scrisă. Vă rog să răsunați acest lucru:*

~~În stat.~~ Subliniez acest lucru, deoarece, prin emisiuni televizate manipulatorii, s-a creat impresia că nu avem voie să candidăm. În următorul subcapitol veți înțelege și din ce

cauză. Țineți minte ce vă spune un om pentru care viața nu e mai reprezintă nimic, deoarece este conștient că a intrat în conflict cu marii mafioți ai lumii! Noi vom salva națiunea română din criză și din jug. Vii sau mori, noi vom învinge!

O lege necesară

De ani de zile, mă străduiesc să descopăr interesele ascunse în spatele legii privind deconspirarea Securității ca „poliție politică”. Privită cu ochi de contraspion, această lege se prezintă în altă lumină. În primul rând, precizez că toate serviciile secrete din lume, fără nici o excepție, au avut, au și vor avea caracter politic, au servit, servesc și vor servi, pe lângă națiunea proprie, gruparea politică aflată la putere. În al doilea rând, nimeni nu poate garanta că pastorul Oașteanu, instigatorul de60nsfără s6Curitățiîdr<fitt' fostele fără socialiste, rtU

este agent al unei puteri străine interesate de slăbirea capacității informative a țărilor supuse invaziei economice și religioase (catolice și masonice). În al treilea rând, orice asemănare între STASI și Securitate este exclusă: STASI a lucrat, sub conducere KGB, împotriva intereselor vest-germane, împotriva unei părți a poporului german, în timp ce Securitatea română, creată după desprinderea de sovietici (1964), a luptat împotriva tuturor serviciilor secrete străine, începând cu cele „frățești” (socialiste). În al patrulea rând, deși germanii aveau motive întemeiate să linșeze cadrele STASI, acestea au fost exonerate de orice răsunere, prin hotărârea Tribunalului constituțional de la Karlsruhe iar vâlva din jurul STASI a fost stinsă după studiul primelor dosare, în scop de a preveni dezbinarea națiunii germane. În schimb, dezbinarea a fost semănată cu diabolică pricepere în alte națiuni. În fine, îmi permit să observ că, încercarea autorilor legii criticate de a transfera crimele securității komintemiste, create și conduse de ocupații sovietici/ asupra Securității naționale române, create după 1964, determină decăderea acestui document, din poziția de act juridic, în aceea de act politic, propagandistic.

Poate că legea supusă analizei servește un interes național? Să vedem! România are tot interesul să aibă servicii secrete puternice, prin care să-și apere interesele economice, politice, militare, diplomatice etc. În decembrie 1989, persoane din conducerea FSN au acuzat Securitatea de participare la acțiuni teroriste și au înscenat astfel de acțiuni, cu oamenii lor, căpătând sprijin popular pentru desființarea celui mai puternic serviciu secret român. Au urmat jefuirea băncilor și obiectivelor productive, vinderea celor mai rentabile⁵ întreprinderi românești pe sume ; derizorii, jecmânirea populației prin firme de escrocărie (FNI, Cari tas etc.), declinul economic, scăderea drastică a nivelului de trai. Desființarea Securității române a fost pre- > meditată, căci jefuirea „stânii” era condiționată de uciderea :: „dulăului”¹¹ de pază. Cum „dulăul”¹¹ n-a murit, *propaganda anti-Securitate a continuat, atât de frica revanșei, cât și din dorința de a abate atenția cetățenilor de la marele hoții și imensele prostii făcute de liderii politici.* Legea pusă sub semnul întrebării servește de minune acestei acțiuni manipulatorii.

Pe termen lung, această lege slăbește serviciile secrete naționale,

deoarece persoanele serioase, români sau străini, | refuză și vor refuza să colaboreze cu SRI, SIE ori alte organe informative române, de teama deconspirării, la o nouă schimbare de regim, la o nouă interpretare a caracterului I unor activități informativ-operative. Rușii nu și-au distrus 'j, serviciile secrete, sunt numai la un pas de noi și au reluat politica expansionistă, imperială. În spatele unor acțiuni de

propagandă anti-Securitate se ascund ag<tt FSB^ Mosad rTA AVO Rusia și Gruzia sunt conduse de foști ofițeri KGB în lăA au ajuns în conducerea SUA, numa. România este condusă de clovni zâmbii incapataU sa înțeleagă jocurile poliucio-economice ș. mformatt

mondiale. ^ *pidtmește cnmpW fi din tkpaact ie yttaK candidații te funcții publice nu sunt obhgapsa declare dacă au colaborat sau colaboreaza cu serv e secrete ale altor state (Rusia, SUA, Ungana, Istrael cu agenți ai unor companii economice straine, cu orga ^ule (sioniste, masonice etc), cu «W cunoscute cu activitate anti-romaneasca■ De ce oar această măsuri de bun simț n-a fost*

*unor piteco străine sunt ma-puti» ————— :je — legiti-
matori fostei Securități sau au ajuns m-P OT!m « k f « S? Propun
Parlamentului M>ta>>>*

Ticu si să elaboreze, în regim de urgență, *Lf« CadeCOS ^.*
.tn™ mtor notai străine, prin care fiecare candidat

Wurh^CB'i declare reia, «le trecute si prezente cu servicii secrete ale altor state, cu agenții u JoV» « economice străine, cu organaț..^ on.al

instituții cunoscute cu activitate an «-r0«ca«=f “” u Funcție de poziția pe care vor adopta-o fața de *Legea privind deconspirarea agenților unor puten nutatii si senatorii vor putea fi judecați corect de electora . Prin această lege, pe— care au distrus e—a n, tinnală au slăbit capacitatea de acțiune a serviciilor secrete au «dus capacitatea de apărare a patne, (pnn*

Armatei) au înfeudat țara unor compamt străine au pus și pun în pericol suveranitatea indepen- denț 'V unftatel națională vor f. îndepărtate dm conducerea statală.

Dați-ne șansa unei lupte!

Nu-mi place politica din mai multe cauze: îți pierzi liniștea creatoare, te implici într-o confruntare inegală cu bandiții lumii, nu poți mulțumi toți cetățenii etc. Dacă n-aș fi avut o fiică și-o nepoțică, n-aș fi cheltuit timp, bani și multă energie pentru a organiza Partidul Vieții Românești. M-aș fi retras într-o localitate de sub munte, aș fi cercetat și aș fi scris ceea ce-mi place, căci nu mi-au lipsit banii necesari unui trai îndestulat. Copiii și nepoții noștri, însă, nu au viitor, căci l-au mâncat hoții și neisprăviții strecurați în conducerea țării, prin înșelăciune sau violență.

Am intrat în politică pentru a crea un viitor demn tinerelor generații. Am privit studenții greviști cerșind, în stradă, drepturile lor de la un bișnițar ajuns ministru. Am văzut tinerii medici cerșindu-și salarii de mizerie. M-a uimit mulțimea de profesori, inclusiv universitari, cerșindu-și drepturile de la funcționari semidocti, cățărați în ierarhia statală pe căi oculte. M-a îndurerat cumplit mulțimea de pensionari slăbănogi, subnutriți, îmbrăcați sărăcăcios, cerșind cu umilință, de la funcționari politici infatuați, câteva mii de lei în plus la pensie; ei au construit România modernă și acum mor efectiv de foame.

Acesta nu e neamul meu, Doamne! a fost prima mea reacție. Neamul meu nu-și cerșește drepturile, el le impune prin luptă. Am fost atât de dezamăgit de umilința românească, încât mi-am dorit să nu mă fi născut în această națiune. Dumnezeu, însă, m-a făcut român. Apoi, a izbucnit revolta care m-a împins în politică. Dacă dumneavoastră nu vreți să luptați, din nu știu ce cauze, eu vreau să lupt! Mai bine să mor, decât să văd umilința unei națiuni înfrânte și sărăcite! Dați-ne șansa unei lupte, oameni buni! ,Nu oricine se naște luptător. Nu vă judecăm pentru reținerea de a lupta. Dar, dacă aveți luptători, de ce nu-i lăsați să lupte, să-și facă meseria și datoria? Dați-ne șansa să deschidem porțile viitorului românesc demn și prosper, pentru copiii și nepoții noștri!

Stârpiți fiarele politice!

Guvernanții de ieri și de azi dau vina pe condiții obiective, interne și externe, pentru a-și justifica incompetența, corupția, inactivitatea. Cetățenii săvârșesc blasfemia de a da vina pe Dumnezeu pentru necazurile lor, fără a se obosi să constate că Dumnezeu nu e implicat în

furtul, distrugerea și in justiția din țară. *Ne-a bătut Dumnezeu!* nu exprimă o realitate, deoarece liderii incompetenți și corupți nu exprimă voința lui Dumnezeu iar oculta financiară din spatele lor nu e Divinitatea, ci diavolul în came, oase și conturi bancare. ~~Dacă ne apucăm să cugetăm profund, vom constata că ne cazurile noastre au fost produse de persoane și partide ușor de identificat și de pedepsit:~~

~~FSN, devenit, prin deghizare și divizare, PDSR, PD, ApR, PNR, se face vinovat de:~~ escaladarea măcelului din decembrie 1989; însușirea imenselor fonduri în lei ale organizațiilor socialiste (PCR, UTC, ODUS, sindicate etc.); consumarea rezervei valutare și contractarea de noi împrumuturi externe; distrugerea Securității naționale; privatizarea necinstită a unor obiective de stat (spații comerciale, ateliere etc.); aplicarea unor reforme dictate de „diavol”¹¹ (FMI), defavorabile națiunii române; renunțarea la unele piețe externe, în favoarea concurenței sprijinite de „diavol”¹¹; devalorizarea de 330 de ori a leului; intoxicarea cetățenilor cu teorii și slogane prin care încearcă să justifice sărăcirea populației; dezbinarea populației pe criterii etnice, religioase, politice și profesionale: crearea

clientelismului politie și a mafiei politico-economice; devalizarea unor bănci; falimentarea unor întreprinderi românești rentabile etc. •

Prin comparație cu „balaurul” care i-a urmat (CDR-PD- UMDR), grupările feseniste par mielușei nevinovați dar memoria faptelor ne îndeamnă să nu ne lăsăm înșelați.

~~Gruparea eterogenă și primitivă CDR (PNTCD, FNL, PAC, UFD etc.) prin aliații săi, PD (iarăși?!) și UDMR, se face vinovați de adâncirea dezastrului:~~ vânzarea unor obiective economice valoroase la prețuri derizorii; distrugerea aproape completă a sistemului financiar-bancar românesc; instigarea la dezbinare și izolare etnică; șome- rizarea masivă a populației și instigarea ei la nemuncă, prin plăți compensatorii; reducerea capacității de apărare a țării; provocarea de daune morale și materiale națiunii române, prin susținerea agresiunii NATO împotriva Iugoslaviei și alte acțiuni servile; cheltuirea inutilă a unor imense sume în valută pentru integrarea în NATO și Parteneriat; dezvoltarea clientelismului politic și a mafiei politico-economice; readucerea în viața publică a unor practici primitive, imorale și ilegale, specific interbelice ^ reprimarea brutală a manifestanților,

injustiție socială, abuz de putere, încălcarea regulilor de confruntare politică, cumpărarea i voturilor la cârciumi etc.

Aceasta sunt cele trei grupări principale care își dispută Puterea, de zece ani încoace: FSN, CDR, UDMR. *Vor să se eternizeze la conducerea țării, prin încălcarea democrației < și a principiului plutipartitismului.* În acest scop, au luat , măsuri legislative pentru a elimina din start apariția unor ; forțe politice noi și curate, cum ar fi: creșterea numărului de membri necesari pentru formarea unui partid; ridicarea i pragului electoral; ridicarea numărului de semnături • necesare candidaților la funcția de Președinte; acordarea de :

subvenții statale partidelor vechi; împărțirea inechitabilă a timpilor de antenă etc. Din această cauză, în ultimii zece ani, n-au mai apărut partide noi propriu zise, ci „așchii desprinse din cele vechi sau sateliți creați pentru manevre politice necinstite. Nici personalități politice noi n-au apărut și aceasta ar trebui , să vă îngrijoreze profund: suntem conduși într-o singură direcție, către dezastrul național, de către două grupări care nu se deosebesc decât prin denumire, au același stăpân („diavolul”) și aceeași regulă de joc politic-necinstea.

De ce se tem vinovații de dezastrul național? De reacția impenetrabilă a electoratului român. În ciuda apelurilor disperate și-a datelor trucate, nu se poate ascunde faptul că 50% din electori nu s-au prezentat la urne. Raportat la totalul electoratului, în consiliile județene, care constituie barometrul alegerilor generale din toamnă, PDSR a obținut circa 14%, PD-5%, CDR-3,75%, APR-3,55%, PNL-3,5%. *Acesta este maximul pe care-l pot obține, căci absenteiștii au pedepsit partidele mari și vechi, nu pe cele noi, necunoscute încă.* Cheltuielile enorme din campanie n-au mai putut păcăli electoratul cult și inteligent, astfel că vinovații au fost votați cu precădere de clienții politici și persoane cu un grad mai scăzut de instruire, sensibile la manipulare. Fojgăiala politică pe care o vedeți în aceste zile încearcă să ascundă îngrijorarea marilor vinovați și *teama lor că partidele și personalitățile politice nou apărute ar putea coaliza absenteiștii, răsturnând toate calculele făcute prin cancelariile străine.* Vinovații încearcă noi formule de manipulare, cu personalități „nevinovate”, de pildă cu Mugur Isărescu, groparul sistemului bancar românesc.

~~Ce faceți, români? Mergeți către fundul prăpastiei, după aceste fiare deprad&? Dacă nu înțelegeți gravitatea situației economice în care ne aflăm, dacă nu izolați și nu îndepărtați prin vot partidele și persoanele vinovate de dezastrul politico-economic și social, nu veți avea măcar dreptul să plângeți. Noi v-am dat cel mai înțelept sfat: Stăpâniți fiarele, din viața politică, căci veți mânâncă de vii! Dacă nu credeți în noi, căci ați fost înșelați de prea mulți, credeți în Dumnezeu și-n voi înșivă! Rugați-vă, apoi gândiți logic, realist, prin prisma intereselor proprii! Nu vă lăsați păcăliți de sloganele lor! Credeți în gândirea proprie, căci nu vă . poate înșela! *Absenteiști, în voi e speranța de răsturnare a calculelor murdare, anti-naționale! Gândiți și acționați!*~~

Contăm pe dumneavoastră!

Noi ne adresăm cetățenilor români inteligenți și culți, indiferent de origine etnică, apartenență religioasă, stare materială, sex, profesie. Ne adresăm celor capabili să gândească logic, să disceamă între bine și rău, să analizeze critic informațiile primite din surse diferite (televiziune, presă, zvon etc.). Ne adresăm celor care înțeleg că pe drumul trasat de cele trei grupări politice principale (PDSR, CDR, UDMR) și sateliților lor nu se poate trăi omenește, în condiții de lăcomie și meserie onestă. *"Nici măcar liberii întreprinzători bogați n-au certitudinea că nu vor fi falimentați, printr-un faliment de bancă, cum au fost atâtea.* Ne adresăm celor care înțeleg că nimeni nu vine în România să ne dea ceva, că toți vin să câștige ceva, cât mai mult posibil. *Ne adresăm celor care înțeleg că inteligența românească nu e mai prejos decât cea vestică sau estică, doar că ea nu a fost folosită cum trebuie.* Ne adresăm celor care nu se așteaptă la minuni, care știu că Dumnezeu nu e slugă la ignoranți și puturoși, care știu că ieșirea din grava criză produsă de guvernările anterioare va dura câțiva ani și va cere eforturi mari din partea celor care sunt în stare să le facă.

Ne interesează cei care s-au săturat de minciună și sărăcie, care resping minciunile și iau decizii în cunoștință de cauză.

Nu suntem interesați să luăm voturile ignoranților manipulați sau cumpărați cu mici daruri. Aceștia nu-și dau seama ce fac, nu-și dau seama că, prin greșelile și compromisurile lor, produc necazuri multor români. *Ne interesează persoane care rezistă presiunilor manipulatorii, care nu acordă nici o atenție sondajelor de manipulare, care refuză să*

voteze cu partidele și persoanele care au fost la guvernare și au produs dezastrul economic. Oamenii inteligenți, care și-au stabilit opțiunea pentru o doctrină, nu oscilează niciodată, indiferent ce spun sondajele, indiferent cât de agresivă e propaganda partidelor adverse, indiferent de efectul de turmă. Ei votează pe linie PVR, la Președinte, senatori, deputați, convins că votează viața mai bună, că votează o ideologie omenească. Știți cât de simplă e doctrina noastră: Ne interesează numai creșterea nivelului de trai al celor care învață (elevi și studenți), muncesc sau au muncit (pensionari). Nu ne interesează etichetele politice (socialist, liberal, țărănist etc.) Vă chemăm la o Mare Familie a Vieții Omenesci Sănătoase, indiferent de origine etnică, apartenență religioasă, sex* vârstă, profesie. *Vă chemăm să luptăm pentru atingerea unui ideal concret*

— *un nivel de trai ridicat. Dacă ați căpătat încredere în Programul nostru, vă rog să veniți alături de noi, într-una din următoarele poziții:*

1. membri sau simpatizanți ai PVR;

2. organizatori de filiale, subfiliale, secții și celule de partid în toate județele țării. PVR s-a organizat cu greutate, datorită opoziției îndârjite a adversarilor politici, astfel că, la ora actuală, este un „schelet”¹¹ de circa 50.000 de persoane. În scop de a aplica Programul nostru realist, pragmatic, gospodăresc și modern, avem nevoie de 10 ori mai mulți membri de partid. La alegerile din iunie a.c., am primit voturi din majoritatea localităților țării, inclusiv din comune mici. De ce nu transformați micile grupuri în organizații de partid mai mari, încât să ne luăm avânt, să vă servim și să ne servim interesele?

3. persoane care completează liste de semnături pentru candidatul PVR la funcția de Președinte.

4. candidați pe listele PVR la funcțiile de senatori și deputați, dacă sunteți susținuți de filiala în care vă înscrieți. Noi nu vindem locurile de pe liste și nu impunem candidați de la centru, ci lăsăm filialelor deplină libertate de a propune pe cei mai competenți, mai cinstiți, mai harnici, mai activi membri. De asemenea, noi nu angajăm mercenari politiei și nu plătim voturi, deoarece suntem un partid autosubvenționat (din cotizatii și donații). Fiecare filială își suportă toate cheltuielile din fonduri proprii dar nu dă nici un leu pentru susținerea Comitetului Executiv Central.

5. *susținători financiari ai PVR*, prin depunere de sume

de bani în contul central al PVR, nr. 2511010309494 — CEC, Sucursala Sector 5, București.

„

6. *propagandiști ai Programului PVR*, indiferent dacă sunteți sau nu membri de partid.

7. *votanți ai PVR*, la toate pozițiile din listele de alegători.

Contăm pe cei mai culti, mai bine informați și mai corecți cetățeni români, indiferent de originea etnică, apartenența religioasă, stare materială, poziție socială. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră activ și continuu deoarece în câteva filiale am rămas în urmă sau am fost loviți de adversari, de incompetență, de orgolii, de inactivitatea unor șefi ori de alte necazuri. ~~Avem nevoie de oameni pregătiți și activi, deoarece bunde intrării lipsite de competență și activitate nu ne ajută ca nimic.~~ Dacă organizatorii de secții, subfiliale și filiale din zona dumneavoastră de trai nu vă inspiră încredere, nu ezitați să vă înscrieți în PVR, să vă impuneți ca lideri, în slujba doctrinei vieții! Dacă liderii locali nu sunt activi, activați-i dumneavoastră ori schimbați-i! Oamenii nu sunt perfecți iar la formarea PVR au venit oameni cu personalități dintre cele mai variate, cu interese diferite. Pe noi ne interesează numai cei care luptă cu adevărat pentru impunerea doctrinei vieții omenești. Cei care au crezut că în PVR vor întâlni situații ca în alte partide (de interese ori de personalitate) s-au înșelat. La noi nu e club de discuții, nu se fac bârfe sau prognoze. Noi căutăm soluții concrete de aplicare a doctrinei, de popularizare a ei în majoritatea localităților țării. Aceasta este sarcina fiecărui membru și simpatizant: popularizarea doctrinei simple, care face trimitere la nivelul de trai.

~~Contăm foarte mult pe sprijinul secuilor arieni, frați de sânge și viață cu noi.~~ Am scris atât de mult în favoarea recunoașterii secuilor drept etnie ariană, încât am fost și încă sunt considerat secui de mulți secui ardeleni. Doctrina noastră nu pune accent pe originea etnică, ci pe cetățenie, dar drept e să le lăsăm secuilor maghiarizați o clipă de bucurie și mândrie pentru cine au fost și cine sunt — populație băștinașă, ariană, europeană. în acest sens pledează sute de argumente, începând cu trăsăturile fiziologice — blonzi ori șateni, cu ochii albaștri, verzi ori căprui, cum numai rasele europene au. Nu pot preciza dacă în vinele

mele curge și sânge de secui, deoarece în oastea curuților răsculați împotriva imperiului austro-ungar au luptat români, secui, maghiari, germani și alți etnici din Transilvania. Strămoșii mei paterni au fost curuți și au ajuns în Moldova mult timp după ce principele Rakoczi a semnat capitularea de la Sătmar. După cum știți, curuții români și secui nu s-au predat, ci au continuat lupta pentru libertate și independență.

Am fost asigurat de unii conducători spirituali ai secuilor că, în sfârșit, secuii au înțeles că nu sunt maghiari, că viața e mai importantă decât promisiuni ilogice și dezbinatorii ale UDMR, că tinerii secui au nevoie de ce au nevoie și tinerii români: știință de carte, un loc de muncă plătit bine, o locuință, siguranța vieții. Vă așteptăm, frați secu-arieni! în Harghita și Covasna, vom avea, în majoritate, candidați secui pentru funcțiile de senator și deputat. Vă așteptăm să făurim împreună o viață mai bună, mai prosperă pentru toți cei care iubesc acest neam și această țară.

în fiecare organizație de partid (filială, subfilială, secție, celulă), fiecare membru de partid trebuie să-și cunoască exact poziția ierarhică. Dacă se simte nedreptățit, poate ocupa poziția mai înaltă prin muncă. în PVR, cine formează o celulă de partid de 9 oameni, devine șef de celulă. De regulă, celula se organizează pe o stradă a unui oraș mare, într-un cartier al unui oraș mic, într-un sat. Cine înființează o secție de minim 30 de oameni devine președinte de secție. De regulă, secția se înființează în comună mică ori medie sau într-un cartier din oraș și cuprinde 3-10 celule. Subfiliala se crează din 3-IX) secții, cu centrul într-un oraș sau o comună mare, cuprinzând și comunele din jur. în orașele mari și în București, se înființează mai multe subfiliale (în București există câte una pentru fiecare sector, plus una pentru studenții din provincie). Președintele de subfilială este și vicepreședinte al filialei. Filialele se organizează câte una de fiecare județ și una pentru București.

Structura organizatorică a PVR permite aprecierea exactă a activității fiecărei persoane cu funcții de conducere, deoarece fiecare are un teritoriu exact de care răspunde. Apreciera se face după: numărul și calitatea membrilor din fiecare organizație, numărul de organizații din subordine (create), numărul de semnături luate pe listele de candidat pentru Președinte, numărul de voturi obținute pe teritoriul din competență (și procentul acestora), numărul de reviste VIATA

NOASTRĂ și alte materiale de propagandă distribuite către populație. În alegerile din iunie a.c., pe primul loc s-a situat Filiala Neamț, cu 3,9% din voturi pentru consiliul județean (vot ce exprimă „barometrul”¹¹ pentru alegerile din toamnă). *Fiecare persoană cu funcție de conducere din PVR are atribuții scrise, cum nu întâlnești nici la partide cu pretenții.* Aceasta asigură disciplină, ordine, eficiență.

~~Cele mai slabe filiale ale PVR, pe care vă chemăm să le întăriți de urgență, sunt următoarele:~~ Bacău, Vrancea, Brăila, Tulcea, Ialomița, Dolj, Mehedinți, Caraș, Cluj, Satu-Mare, Sălaj, Bihor, Bistrița. *Persoanele care intenționează să candideze la posturile de senatori și deputați sunt obligate să dezvolte rapid filialele, să-și creeze bază de masă pentru voturi, să strâng semnăturile pentru candidatul la funcția de Președinte până cel târziu*

23.09.2000 (când vom întruni Sfatul Național), asigurându-și sprijin propagandistic prin mass media centrală (candidatul la Președinție „ridică”¹¹ partidul, prin prezența la televiziune și în mass media centrală). De asemenea, candidații și persoanele cu funcții de conducere, trebuie să producă în medie 10-20.000 exemplare din revista PVR - *VIAȚA NOASTRĂ*, deoarece e un mijloc excelent de propagandă și cunoaștere. Un exemplar costă numai 500 de lei (preț de fabricație). Conform legii

partidelor politice, filialele pot vinde aceste reviste, în scop de a-și crea fonduri, cu o sumă mai mare.

După cum ați constatat din cărți, sunt un om destul de instruit, pragmatic, realist. *Înțeleg interesul fiecăruia om, atât timp cât este cinstit și nu afectează viața altor persoane.* Nu voi înțelege, însă, niciodată persoanele care, de bună voie, s-au infiltrat în PVR cu gânduri ascunse, de a face politica altor partide, de a ne trage către PDSR, PD, CDR ori către altă formațiune politică care merg către groapă. De asemenea, nu înțeleg deloc persoanele care, din proprie inițiativă sau instigate de dușmani, se dedau la provocări la adresa membrilor PVR, încearcă să dezbină organizațiile noastre, atacă lideri de diferite mărimi, fac propagandă împotriva noastră. *Nu le place viața omenească sănătoasă, demnă, prosperă? Foarte bine! Să trăiască mizerabil sau să moară dar sfârșie limes în pace și să ne construim o societate omenească normală!* N-am abordat acest subiect întâmplător,

asa cum nu întâmplător am invocat ~~Ităsnetul geto-dac. CSne vine ea~~
~~gânduri rele către PVR ori către oamenii care l-au înființat se poate aștepta~~
~~la cele mai cumplite neccazuri, inclusiv la moarte. Dumnezeu~~
~~nubatecubfitul.~~

~~PVR nu este partidul lui Pavel Corut. PVR este partidul cetățenilor~~
~~români care vor să trăiască mai bine, să aibă și garantii vieții măcar pe~~
~~teritoriul național.~~ Este primul partid cu o ideologie pragmatică și
realistă, care deschide calea către un viitor modern, civilizat, prosper,
pe care națiunea noastră îl merită pe deplin. Indivizii care s-au adresat
unor personalități cultural-artistice românești în numele meu sau al
PVR, cu cereri și informații contrare ideologiei vieții, sunt provocatori
și vor fi excluși din PVR.

Simnul nostru electoral este Inima Românilor, format ~~Hinfr-n~~ **mimă**
inscripționată cu PVR, înscrisă într-un ~~ccc~~

Sub- el este, înscrisă denumirea integrală Partidul Vieții Românești. Fac
această precizare deoarece există și alte formațiuni politice care folosesc
inima, în alte combinații. Puteți observa semnul nostru electoral pe
coperta 4. *Imnul PVR este Inima Românilor, pe versuri scrise de mine,*
muzica și interpretarea — Daniel Avram din Alba Iulia. Caseta audio cu
Imnul și alte cântece ale vieții (Rugă, Sămânța geto-dacă, Trăsnetul
geto-dac, Balada Marelui Sol, Ne iartă, Stăpâne! etc.) poate fi procurată
prin filialele PVR. Aproape toate persoanele care au auzit aceste cântece
răscolitoare, de durere, revoltă și chemare la luptă, s-au înscris în PVR.
Inima Românilor face trimitere la sufletul neamului, la Decebal și mari
străbuni nenumiți dar prezenți în cântec: Ștefan cel Mare, Mihai
Viteazul, Avram Iancu, Alexandru Cuza, Ion Antonescu. Vă reproduc
numai câteva strofe din Imn:

Voi, spirite viteze a' marilor străbuni,

Aflați că-n țara noastră noi mai suntem Români! îl mai purtăm în
inimi pe bravul Decebal Și n-am cedat cu toții l-al cotoșirii val.

Inimă vitează a Marelui Străbun,

Luminează viața neamului Român!

Inimă vitează, inimă de foc,

Dă-ne fericire, pace și noroc!

O, Doamne, mult slăvite, din moși și din bătrâni, Ascultă-a noastră rugă: Noi vrem să fim Români!

Să-i ardem dintre neamuri pe Iuda și Cain,

Să ne spălăm de ură, de teamă și venin!

Trezește-te, Române și nu mai sta-n genunchi,

Ești rodul cel mai mândru născut din vechiul trunchi!

%

Ridică-te, Române, fecior din Decebal!

Ridică-te, Moldovă, ridică-te, Ardeal!

Dacă nici acum nu vă veți ridica, nu vă veți mai ridica vreodată. Istoria vă va călca sub talpă, va trece nepăsătoare peste voi. Eu mi-am făcut datoria. Conștiința mea e pe deplin curată. Cine a scris ce-am scris eu are o singură Credință: *în Dumnezeu, în el însuși și în oameni corecți*. Nici una din puterile lumii cu care vă sperie pseudo-liderii nu e mai puternică decât Dumnezeu. *Când veți crede în acest adevăr cu toată puterea ființelor voastre, veți fi oameni liberi, bogați, sănătoși și fericiți!*

01.08.2000

București Pavel Coru

†

